



# ပြုကင်ခွန်

ကိုယ်ရင်သံမှာမင်း မင်းရင်သံမှာသူ



Digital Art : Idea Kyaw  
Mg Kyaw Oo

### အခန်း (၅)

အေးစက်သော မြောက်ပြန်လေသည် ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်ထုကို အရှိန်ပြင်းစွာ ဖြတ်သန်းလျက် တစ်ယောက်တည်း ထီးမားစွာ ရပ်တန့်ကြည့်ငေးလျက်ရှိသော စစ်မင်းဟုန်၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကို စူးစူးရှရှ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာ၏။

ဧည့်သည်များ ပြန်သွားကြပြီဖြစ်သော်ကြောင့် စစ်မင်းဟုန်၏ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော ဒုခိန်ကြီးသည်လည်း မည်သည့်အသံဗလံမျှ မကျန်ရစ်အောင်ပင် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားပြီဖြစ်သည်။

ခပ်စောစောက မြူးကြွသွက်လက်ခဲ့သော တေးဂီတသံများ ရယ်မောသံများ၊ ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့် စိန်ရောင်ရွှေရောင် ဖိတ်ဖိတ်လက်တောက်ပခဲ့သော လူများအားလုံး အိမ်မက်ပမာ လွင့်ပြယ်ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ပေပြီ။

ထို့အတူပင် ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်း မင်းစိုးရာဇာများအလယ်မှာ တည်ငြိမ်ခန့်ညားသော ဣန္ဒြေ၊ ယောက်ျားပီသ၍

ချော့ချော့သော ရုပ်သွင်၊ များပြားလှသော စည်းစိမ်ချမ်းသာများဖြင့် ပွဲလယ်တင့်စွာ လှုပ်ရှားမြူးကြွစွာ ရယ်မောပျော်ရွှင်ခဲ့သော စစ်မင်း ဟုန်သည်လည်း အခုတော့ တိတ်ဆိတ်ခြင်းများ လွမ်းခြုံထားသည့် ရဲတိုက်ကြီးပမာ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော အိမ်ကြီးထဲမှာ သူ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်သည်။

ရီလေစူးရှသော မျက်ဝန်းအစုံက အဓိပ္ပါယ်ဖော်ဆောင်ရခက် ခဲစွာပင် တည်ငြိမ်လေးနက်လျက် တစ်ခုသော လေသာပြတင်းတွင် မားမတ်ခန့်ညားစွာ ရုပ်တန်လျက် ညအမှောင်ထုကို စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လှသဖြင့် အိပ်စက်အနားယူခြင်းမှာ သူ့အတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်သော်လည်း ဘယ်လိုမှ အိပ်မပျော်နိုင်သဖြင့် မျက်စိတစ်ဆုံး မြင်တွေ့နေရသော ညမြင်ကွင်းကိုသာ အဓိပ္ပါယ်မဲ့ စူးစိုက်ကြည့်ငေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

ခမ်းနားကြီးကျယ်ခြင်းတွေနှင့် ငွေကို စိတ်ကြိုက်ဖြန့်ဖြူးကျင်းပဆင်ယင်ခဲ့သော စစ်မင်းဟုန်၏မွေးနေ့ပွဲက အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးခဲ့ပေပြီ။ ကြွရောက်ချီးမြှင့်ကြသော ဂုဏ်သရေရှိ မင်းပရိသတ်များစွာထဲမှာ သူ့မျှော်လင့်စောင့်စားခဲ့သူကဖြင့် အခုချိန်ထိ ရောက်မလာခဲ့။

မည်သည့်သတင်းစကားကိုမျှလည်း မကြားရ။ လူကိုယ်တိုင် ရောက်မလာနိုင်ခဲ့လျှင်တောင်မှ သတင်းစကားတစ်ခုခုတော့ ကြားသင့်သည်။ အခုတော့ ထိုသို့မဟုတ်။ စစ်မင်းဟုန်ဆိုသည့်

လူတစ်ယောက် ဤကမ္ဘာလောကကြီးတွင် သက်ရှိထင်ရှားရှိနေသည်ကိုပင် သတိရပုံမရ။

အသိအမှတ်ပြုပုံလည်းမပေါ်။ ဒါကြောင့်လည်း ဤမျှ ဥပေက္ခာဆန်စွာ နေနိုင်ခြင်းဟုဆိုလျှင်လည်း မှားမည်မထင်။

သူကသာ...

စစ်မင်းဟုန် ဆိုသည့် သူကိုယ်တိုင်ကသာ အရာရာတိုင်းမှာ တစ်လေးတစ်နက် ခံစားနေရခြင်းအဖြစ်ကို တစ်ခြားတစ်ပါးသူ ကြားလျှင် လှောင်ပြောင်ရယ်မောလေမည်လား။

တိတ်ဆိတ်သော ဝန်းကျင်မှာ ပင်လယ်လှိုင်းပုတ်သံကို သဲ့သဲ့မျှကြားနေရ၏။

ထိုထက်ပိုသော အသံဗလံ ဘာတစ်ခုမှမရှိ။ အထီးကျန်ဆန်သော မျှော်လင့်ခြင်းနှင့် လွမ်းမောဆွတ်ပျံ့ဖွယ်အကြောင်းအရာတွေသည်သာ စစ်မင်းဟုန် ဝန်းကျင်မှာ ရစ်ဝဲလှည့်လည်နေသည်။

သတိရခြင်းတွေ၊ မြတ်နိုးခြင်းတွေနှင့် အစဉ်အောက်မေ့တမ်းတနေရသော နေ့ရက်များစွာမှ ဒီတစ်နေ့တော့ စိတ်ကိုလျော့လျက် သူလိုချင်တောင်းတခုသော ဆန္ဒကို ဟိုအရင်၊ အရင်ချိန်တွေဘုန်းကလိုပဲ ဘယ်သူမှမမြင်မတွေ့ရအောင် လျှို့ဝှက်တိတ်ဆိတ်စွာ ချုပ်တည်းမျှသိပ်ခြင်းတွေနှင့် ဘာမှမဖြစ်သလို နေပြရဦးမည်ထင်သည်။

ကျယ်လောင်သော ပင့်သက်ရှိကံသံကသာလျှင် သူ့ဝန်းကျင်မှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ် အဆုံးသတ်စေတော့မည်ဟု တွေးရင်း

နှုတ်ခမ်းအစုံကို တင်းတင်းစေလိုက်မိသည်။

ထိုနောက် လက်တွင်ဆုပ်ကိုင်ထားဆဲဖြစ်သော ဖန်ခွက်ထဲမှ လက်ကျန်အရက်ကို တစ်ရှိန်ထိုးမောသောက်လိုက်ပြီး လက်ထဲက အရက်ခွက်ကို တင်းကျပ်စွာဆုပ်ကိုင်လျက် တွေ့ဝေငြိမ်သက်နေစဉ်မှာပင်...

“စစ်”

တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုခွင်းလိုက်သော အသံပိုင်ရှင်ကို နောက်လှည့်ကြည့်စရာမလိုဘဲ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ သိလိုက်ရသဖြင့် သူ ရင်မောသွားသည်။

“မအိပ်သေးဘူးလား စစ်ရယ်...ဘယ်အချိန်တောင်ရှိနေပြီလဲ၊ ဒီနေ့ စစ် သိပ်ပင်ပန်းခဲ့တာ အနားယူသင့်ပြီကွယ်”

ညင်သာတိုးတိတ်သောအသံမှာ စိုးရိမ်ခြင်းတွေ၊ စာနာထောက်ထားခြင်းတွေ၊ သနားကရုဏာတွေ ကြင်နာယုယချစ်ခင်လိုခြင်းတွေ ပေါင်းစပ်ဖွဲ့စည်းခြင်းကို စစ်မင်းဟန်ကိုယ်တိုင် ခံစားနားလည်နေတာမို့ ကျောခိုင်းအနေအထားမှာပင် ဦးခေါင်းကို တခတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း နောက်ပါးဆီမှ အသံပိုင်ရှင်ရှိရာသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လှည့်ကြည့်မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

စစ်မင်းဟန်၏ တည်ကြည်ခန့်ညားသော မျက်နှာချောချောကို နူးညံ့သိမ်မွေ့သော အကြည့်ဖြင့် ကြင်နာစာနာစွာဖြင့် ကြည့်ငေးနေရာသော အသက်လေးဆယ်ကျော်အရွယ် မဟာဆန်ဆန် လှပကျက်သရေရှိသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် မျက်လုံးချင်း

ဆုံမိလျှင် စစ်မင်းဟန်မှ နွေးထွေးလိုက်လှဲခြင်းတွေနှင့် နှစ်သိမ့်အားပေးသူတစ်ယောက်လို အသာအယာ ပြုံးပြလိုက်မိသည်။

“မမရော...ဘာလို့ အခုချိန်ထိ အိပ်ရာထဲမှာ ရှိမနေရတာလည်းဗျာ၊ ရာသီဥတုက သိပ်အေးတာ မမ ကျန်းမာရေးကလည်း ကောင်းတာမဟုတ်ဘဲနဲ့၊ အိပ်ရာထဲမှာပဲ နွေးနွေးထွေးထွေးနေပါဗျာ”

“ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်မပူပါနဲ့၊ ဒီနေရာလေးမှာ ခဏနေပြီးရင် ကျွန်တော်လည်း အိပ်ရာဝင်တော့မှာပါ”

“စစ်”

“ဗျာ”

“မမ ရင်ထဲ တကယ်မကောင်းဘူးကွယ်၊ ဆောင်းသိပ်မိုက်တယ်၊ နည်းနည်းမှ မလိမ္မာဘူး၊ သူ့ကြောင့် တခြားသူတွေရင်ထဲ ဘယ်လိုခံစားရမယ်ဆိုတာလည်း လုံးဝထည့်မတွက်ဘူး၊ မမတော့ သူ့ကို ကောင်းကောင်းကြီး ဆုံးမအပြစ်ပေးလိုက်ချင်ပြီကွယ်”

အစ်ကိုဖြစ်သူ ကွယ်လွန်သွားပြီးနောက် သူနှင့်အတူ ကျန်ရစ်ခဲ့သော မရိုးဖြစ်သူ၏ လှပတည်ငြိမ်သော မျက်နှာတွင် စိတ်အလိုမကျခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရသော ကရုဏာဒေါသကိုပါ မြင်တွေ့လိုက်ရတာမို့ မရိုးဖြစ်သူနားကို စစ်မင်းဟန် ညင်သာစွာ လျှောက်သွားလိုက်၏။ သူ့အပေါ်မှာ ကြင်နာသနားနေရာမှ ပန်ဆိုသည့် မိန်းမလှလေးအပေါ် ကျရောက်လာရတော့



မည့် ပြစ်တင်ငြူစုခြင်းကို သူအလိုမရှိပါ။

“ပန်လေးကိုချည်း အပြစ်တင်ပါနဲ့ မမရယ်၊ သူလည်း သန္တာကျွန်းကို ပြန်လာချင်ရှာမှာပါဗျာ၊ သူမှာ ဘယ်လိုအခက်အခဲတွေရှိနေမှန်းမှ မသိတာဘဲ”

“အိုကွယ်...ဘယ်လောက်ပဲ အခက်အခဲတွေရှိစဉ်းတော့ ဒီနေဟာ စစ်ရဲ့မွေးနေ့ပဲ၊ လူကိုယ်တိုင်အရောက်မလာနိုင်ခဲ့ရင်တောင်မှ တစ်ခုခုတော့ အကြောင်းကြား အသိပေးရမှာက ပန်ရဲ့ တာဝန်ပဲ၊ အိမ်မှာရှိနေတဲ့ မိသားစုတွေအားလုံး ပန်အလားကို စောင့်မျှော်နေမှာပဲ ဆိုတာလောက်တော့ သူ သိကိုသိရမယ်”

“မမတော့ ဒီကလေးမလေးကို ခွင့်ကိုမလွှတ်ချင်တော့ ဘူး စစ်ရယ်”

“ဒီတစ်ခါတော့ ပန်လေးကို နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးလိုက် မမရယ်၊ သူလည်း ကလေးဆိုတော့”

“ဘာကလေးလဲ၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူတစ်ယောက် တောင်ဖြစ်နေပြီပဲ ဒါကလေးလား”

“မမ”

စစ်မင်းဟုန်က နန်းခေမာကို စကားမဆက် စေလိုဟန်ဖြင့် ဟန်တားလိုက်တာကို နန်းခေမာသိပါသည်။ ဒါကိုပဲ နန်းခေမာရင်ထဲက ပို၍စာနာသနားရခြင်းဆိုသည်ကိုက မောင်ဖြစ်သူ စစ်မင်းဟုန် တစ်ယောက် သိမည်မဟုတ်ပါ။

ခွင့်လွှတ်ခြင်း၊ အနစ်နာခံခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်းတွေနှင့်

ပန်ဆိုသည့် ကလေးမကို ဘယ်အထိအောင် မှိုက်မဲစေဦးမသိသော စစ်မင်းဟုန်၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကိုသာ ရင်မော၊ စိတ်မောလျက် ကြားထဲက အားမလိုအားမရနိုင်စွာ စစ်ကို ပြစ်တင်လိုစွာ ကြည့်လိုက်မိသည်။

“မမတော့ စစ်ကို ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်တော့ ဘူးကွယ်၊ ပန်ကို ခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုတာကလည်း အတိုင်းအတာ တစ်ခုအထိပဲ ကောင်းတယ်စစ်၊ ဒီလိုသာ သူ့အလိုကိုလိုက် နေရင် တစ်နေ့ စစ်ပဲ ဒုက္ခတွေ့ရလိမ့်မယ်ဆိုတာကိုရော စစ်စဉ်းစားမိရဲ့လားဟင်”

“ပန်လေးဟာ...အဲဒီလောက်အထိ မိုက်မဲမယ်မထင်ပါဘူးလေ၊ ပန်ကို ကျွန်တော်ယုံတယ်”

“ယုံတယ် ဟုတ်လား”

နန်းခေမာအသံက တအံ့တဩရှိလှသလို သူ့စကားအပေါ်မှာ မနှစ်သက်နိုင်ခြင်းတွေနှင့် စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားသော အမူအရာကို မြင်လိုက်ရသည်။

“စစ်ရယ်...မင်း”

မင်းသိပ်မိုက်ပါလားဆိုသည့် စကားကို နန်းခေမာရင်ထဲမှာပဲ ဆိုမြည်လိုက်ပါသည်။ ခေတ်ပညာတတ်တစ်ယောက်၊ အောင်မြင်သော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်လည်းဖြစ်တဲ့ စစ်ရဲ့ ဦးနှောက်နဲ့အသိတရားတွေမှာ ဘယ်လိုတိမ်သလ္လာတွေများ မိုက်မိုက်မဲမဲပိတ်ဖုံးနေပါလိမ့်မလည်းကွယ်။

“အေးလေ... အခုချိန်မှာ စစ်စိတ်ညစ်စေမယ့် စကားမျိုး  
မမ မပြောချင်ဘူးကွယ်၊ ညဉ့်နက်အောင်မနေဘဲ စောစောအိပ်ရာဝင်  
ဖို့ပဲ မမ ပြောချင်တယ်”

“စိတ်ချပါဗျာ... ဝှတ်နိုက် မမ”

“ဝှတ်နိုက်”

အပြုံးနှင့် သူတို့နှစ်ယောက် လမ်းခွဲရန် ခြေလှမ်းပြင်  
လိုက်စဉ်မှာပင်၊ ဟိုအထေးတစ်နေရာမှာ မော်တော်ဘုတ်သံက ရေပြင်  
လှိုင်းပုတ်သံသဲ့သဲ့ကြားမှ သီးခြားပေါ်ထွက်၍လာပါသည်။

မျှော်လင့်ခြင်းကင်းမဲ့စပြုနေပြီဖြစ်သော စစ်မင်းဟုန်၏  
မျက်ဝန်းအစုံမှာ ဖျတ်ခနဲ လင်းလက်တောက်ပသွားတာကို နန်းခေ  
မာ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

“စင်ရော်ပြန်လာပြီပဲ”

စစ်မင်းဟုန်က ပင်လယ်ပြင်အမှောင်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်  
ရင်း အားတက်သရောဆိုလိုက်ပေမယ့် နန်းခေမာကတော့ စစ်မင်း  
ဟုန်ကို တစ်ချက်မျှကြည့်ကာ ရင်ထဲက ပြောချင်သည့် စကားများကို  
ချုပ်တည်းမျှိုသိပ်လိုက်ပြီး နေရာက လေးပင်သော ခြေလှမ်းများ  
ဖြင့် ကျောခိုင်းထွက်ခွာခဲ့လိုက်ပါသည်။

စစ်မင်းဟုန်ကဖြင့်... နန်းခေမာ သူ့အနားက တိတ်တဆိတ်  
ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားသည့် အဖြစ်ကိုပင် ဂရုမစိုက်နိုင်။

ပန်ဆိုသည့် ချစ်ရသူလေးကို သွားရောက် ကြိုဆိုသည့်  
စင်ရော်ဟုအမည်ရသည့် မော်တော်လာရာလမ်းကိုသာ မျှော်လင့်

တကြီးစောင့်စားရင်း သူ့ရင်မှာ နူးညံ့ညင်သာသော လှိုက်လှဲမှု  
တစ်ရပ်ကို ခံစားနေရပါသည်။

လမ်းခရီးမှာ ကြုံတွေ့ရတတ်သော အခက်အခဲ တစ်ခုခု  
ကြောင့် ဤမျှအချိန်နောက်ကျပြီးမှ ရောက်လာသည်ထင်ရဲ့ဟု  
တွေးရင်း ပြစ်တင်စောမိသလိုဖြစ်ခဲ့ရသော သူ့ကိုယ်သူ နောင်တ  
ရချင်လာ၏။

ကိုယ့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ ပန်လေးရယ် ပန်လေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့  
အရာရာတိုင်းဟာ ကိုယ့်အတွက် အလေးအနက် တန်ဖိုးကြီးစွာ  
မြတ်မြတ်နိုးနိုး သိမ်းဆည်းရမယ့် ရတနာတွေချည်းပဲဆိုတာ ပန်  
လေးသိရင် ပြစ်တင်စောမိတဲ့ ကိုယ့်ကို ပန်လေးခွင့်လွှတ်မှာပါကွယ်။

မြင်ကွင်းထဲဧရာကလာသော မော်တော်မှာ စင်ရော်ဟု  
သေချာသည်နှင့် စစ်မင်းဟုန်တစ်ယောက် ခြေလှမ်းကျကြီးများဖြင့်  
အိမ်ကြီး၏အပြင်ဘက်ကို မပြေးရုံတစ်မယ် လှမ်းလျှောက်ခဲ့ပြီး  
နောက် စင်ရော်ကို လှမ်းမြင်နေရသည့် ကျောက်ဆောင်အငူပေါ်  
တွင် ခြေအစုံကို မားမတ်ခန့်ညားစွာ ရပ်တန့်လျက် စူးစိုက်ကြည့်  
နေ၏။

မော်တော်သည် ဝေးရာမှ တဖြည်းဖြည်းနီးလာ၏။  
ထိုနောက် ပီပြင်သည်းကွဲစွာ တွေ့မြင်လာနိုင်သည်အထိ ဖြစ်လာ  
သောအခါ အဖြူရောင် လည်စီးပဝါကို ကျောရှင်းလှပသည့် ဖြူနု  
သော လည်တိုင်တွင် ဖွဖွမျှချည်နှောင်ရစ်ပတ်လျက်၊ ကျောလယ်ခန့်  
ရှိသော နက်မှောင်ဆံကေသာတိုလေးဖြင့် အတူလွှင့်မျှောနေဟန်ကို

ဂရုမစိုက်ဘဲ သန္တာစံအိမ်ကြီးရှိရာသို့ တိတ်ဆိတ်စွာ မျှော်ငေးလိုက် ပါလာသူလေး၏ လှပသော မျက်နှာလေးကို မီးရောင်အောက်မှာ မြတ်နိုးဖွယ်ရာ မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။ စစ်မင်းဟုန်၏ နှလုံးအိမ်ကို ပြင်းထန်သော ကြည်နူးခြင်း ပီတိလှိုင်းက ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး ရိုက်ခတ်သွားလျက် ဂုဏ်ပြုဩဘာပေးလိုက်သကဲ့သို့ဖြစ်သည်။

စင်ရော်သည် ဒီရေကြောင့် မြင့်တက်လာသောရေနှင့် အတူ စစ်မင်းဟုန်ရှိနေသည့် ကျောက်ဆောင်အငူတည့်တည့်ရှိ ညီညာပြန့်ဖြူးသော ပြင်ညီကျယ် ကျောက်ဖျာချပ်ကြီးရှိရာသို့ တိုးကပ်ရပ်နားလိုက်၏။

ဤနေရာက ရေတိုက်စားသဖြင့် သဘာဝအတိုင်း ဖြစ်ပေါ်နေသော နေရာတစ်ခုဖြစ်ပြီး ရေကျချိန်တွင်မူ အတော်လေး နက်ကျယ်သော ကမ္ဘာစွန်းတစ်ခုဆိုလည်း မမှားချေ။

ဦးယက္ခသည် မော်တော်မုံကြီးကို စစ်မင်းဟုန်ရှိရာသို့ ပြစ်ပေးလိုက်ရာ ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်စွာပင် ဖမ်းယူပြီး သံတိုင်၌ တင်းကျပ်ချည်နှောင်လိုက်၏။

“ဖြည်းဖြည်းဆင်းနော် ကလေး။”

ဦးယက္ခသည် လှိုင်းလေအရှိန်ဖြင့် တစ်လွန်လွန်ဖြစ်နေသော မော်တော်မှ သူမကိုယ်သူမ လဲပြိုမသွားအောင် ကြိုးစားနေသော ယန်ကို သတိပေးစကားပြောကြားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အေးခက်စူးရှသော လေပြင်းများက တစ်လမ်းလုံး ခပ်ကြမ်းကြမ်း တိုက်ခတ်လျက် လူကိုဒုက္ခပေးခဲ့သလို လှိုင်းထန်နေ

သော ပင်လယ်ရေပြိုင်ကျယ်ကြီးကလည်း ပန်၏ နုနယ်သော စိတ်နှလုံးကို ကြီးမားသော တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုတွေနှင့် ကြောက်ရွံ့စေခဲ့ပါသဖြင့် လှပသော ပန်၏ မျက်နှာဖြူဖျော့လျက် မျစ်စိမ့်မျက်နှာပျက်စွာ ထိန်းသိမ်း၍ပင်မရပါချေ။

“ကိုယ့်လက်ကိုတွဲ ပန်”

အခုပဲ ငိုချလိုက်မိတော့မယောင် ခပ်မဲ့မဲ့လေးဖြစ်နေသော ပန်က သူမ၏အမည်ကို ခေါ်သံနှင့်အတူ သူမရှိရာသို့ လက်အစုံကို ဆန့်တန်းကမ်းပေးလာသူအား ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်၏။

“ဦးစစ်မင်းဟုန်”

ပန်ရင်ထဲက ထိုအမည်ကို တိတ်ဆိတ်စွာ ဆိုမြည်လိုက် ခြင်းဖြစ်သည်။ ရှည်လျားမြင့်မိုးသောအရပ်၊ ယောက်ျားပီသစွာ တည်ကြည်ခန့်ညားချောမောသော ရုပ်သွင်နှင့် ဒီလူကြီးကို ပန် ကြည့်မရအောင် မှန်းလှပါသည်။

သန္တာကျွန်းကသူဌေး စစ်မင်းဟုန်ဆိုလျှင် အနီးပတ်ဝန်း ကျင်ကလူတွေ မသိသူမရှိလောက်အောင် နာမည်ဂုဏ်သတင်း ကျော်ကြားသူအဖြစ် လူအများက စိတ်ဝင်တစား အထင်တကြီး ဖြင့် တစ်နည်းနည်းနှင့်နိုင်ကြဖို့ ကြိုးစားနေသည့်အချိန်မှာ ပန်ဆိုသည့် သူမကတော့ စစ်မင်းဟုန်ဆိုသည့် ဒီလူကြီးကိုရော သန္တာကျွန်း ဆီက ရဲတိုက်ကြီးနှင့် အလားသဏ္ဍာန်တူလှသော ဤစံအိမ်ကြီး ကိုသော်လည်းကောင်း၊ စံအိမ်ကြီးထဲရှိ အန်တီ ဒေါ်နန်းခေမာ အပါအဝင် တစ်ခြားလူတွေအားလုံးနှင့်သော်လည်း ဘာတစ်ခုမှ

မပတ်သက်ချင်သူဖြစ်သည်။ ဘွားရှိနေလို့သာ...

ပန်ရဲ့ ဘွားကြောင့်သာ ဤနေရာ ဤဌာန သို့ မဖြစ်မနေ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့ရသူဖြစ်ကြောင်း သူမသာ လျှင် အသိဆုံး ဖြစ်သည်။

ဘွားကြောင့်...ဘွားကို သိပ်ချစ်လွန်း၍သာ ဤခရီးကြမ်း နှင့် သူမ အင်မတန်မုန်းသော နေရာတစ်ခုကို မဖြစ်မနေ ဇွတ်နစ်၍ ပြန်လာခဲ့ရသည့်ခရီးက ဘာတစ်ခုမှ စိတ်ချမ်းမြေ့စရာမရှိ။

လမ်းခရီးတစ်လျှောက်လုံး သူမရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ခဲ့ရသဖြင့် ခရီးလမ်းကဖြင့် သည်းထိတ်ရင်ဖို စိတ်ညစ်ညူးဖွယ်ရာအတိ လှမ်းမြဲလျက် ရှိနေခြင်းကိုသာ သူမဘဝမှာ စိတ်အပျက်ဆုံးဖြစ်သည်။

“လာလေ...ပန်၊ ကိုယ့်လက်ကိုတွဲလိုက်”

စစ်မင်းဟုန်ထံမှ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် တိုက်တွန်းနှိုးဆော်သံဖြစ်သည့်တိုင် ပန်က မလှုပ်။ လှိုင်းနှင့်လေကြောင့် သူမစိတ်နှလုံးမှာ စိုးထိတ်ရွံ့ကြောက်လှသော်လည်း သူမ လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို သူမမုန်းသော စစ်မင်းဟုန်ဆိုသည့် လူကြီး၏လက်ထံကို အလွယ်တကူ သာယာကြည်ဖြူစွာ ထည့်ပေးလိုခြင်းမရှိ။

နေရာမှ ပေကပ်လျက် တွေဝေစွာ ရပ်တန့်နေပုံက ဂျစ်ကန်ကန်နိုင်လှပေမယ့် ဘာဖြစ်လို့မှန်းမသိ။ သူမမုန်းသော လူရှေ့မှာ ဘာကိုမှ အလွယ်တကူ လက်လျှော့အရှုံးမပေးလိုချေ။

“ကလေးသိပ်ကြောက်လာတယ် မောင်စစ်၊ လူလေးကိုယ်တိုင် ကလေးကို စက်လှေပေါ်က အတူတူတွဲချပေးလိုက်ပါ”

ဦးယက္ခစကားအဆုံးမှာ အင်မတန်လျင်မြန်ပေါ့ပါးသော အသွင်ဖြင့် ပန်ရှိရာသို့ ရေသတ္တဝါတစ်ကောင်လို ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်စွာ ရောက်လာသူကို သူမ တားဆီးရန် အချိန်မရလိုက်ပါ။

သပ်ရပ်သားနားသော အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနှင့် အပေါ်မှာ လောင်းကုတ်အင်္ကျီရှည်ကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် စစ်မင်းဟုန်၏ အသွင်က မြင့်မားထွားကြိုင်းသော ကိုယ်နေဟန်ထားကြောင့် နိုင်ငံခြားဇာတ်ကားတွေထဲမှာ ပန် မြင်တွေ့ဘူးသည့် ဇာတ်လိုက်တစ်ယောက်နယ် ကြည့်ကောင်းလှတာကို ငေးခနဲ ကြည့်နေမိပြီးမှ သူ့ကြောင့် ပန် အခုလို ဒုက္ခရောက်ရတာပါလားဟု ပြန်သတိရသွားကာ မုန်းမုန်းနှင့် အကြည့်ကို လွှဲပစ်လိုက်သည်။

“ဆောရီး...ပန် သိပ်ကြောက်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကိုယ်မတွေးလိုက်မိဘူး”

လှပနုထွေးသော ချစ်ရသူ၏ ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာလေးကို မြတ်နိုးကြင်နာစွာ ငုံ့ကြည့်ရင်း လှိုက်လှဲသောရင်ဖြင့် ဆိုလိုက်သော်လည်း ပန်ဆိုသည့် ချစ်သူလှလှလေးက အရေးတယူ စကားတုံ့ပြန်ဆိုခြင်းမပြု။

သူမဘာသာ စင်ရော်ပေါ်မှ ဆင်းသက်ရန် စတင်ကြိုးပမ်းနေပါသဖြင့် စစ်မင်းဟုန် ရင်မောရပြန်ပါသည်။

“ပန်”

စစ်မင်းဟုန် သူမအမည်လေးကို ခေါ်ပါသော်လည်း သူမက လှည့်မကြည့်။ စစ်မင်းဟုန်ဆိုသည့် လူတစ်ယောက် သူမအပါး



မှာ မားမတ်စွာရှိနေသည်ရယ်လို့လည်း သဘောထားပုံမရှိ။ အရေး မစိုက်သလို မျက်နှာထားလေးနဲ့ သူလိုလူတစ်ယောက်ကို အာခံဖို့၊ ဂျစ်တိုက်ဖို့ ကြိုးစားနေသည့် ကလေးမကို စစ်မင်းဟုန်ရင်မှာ မြတ်နိုးအသည်းယားလှပေမယ့် ဘယ်လိုဘယ်ပုံ အပြစ်ပေးဒဏ်ခတ် ရမှန်းမသိ။

ချစ်ခြင်းမြတ်နိုးခြင်းတွေနှင့်သာ နှုတ်ခမ်းအစုံကို တင်းတင်းစေလျက် ချစ်ခြင်းမြတ်နိုးစိတ်တို့သာ မပြတ်ဖြစ်ထွန်း ပြည့်သိပ်လို့နေရသည့်အဖြစ်ပါ။

“ကိုယ်နဲ့အတူ ဆင်းမပေါ့ ပန်”  
“မလိုပါဘူး”  
“ပန်ဘာသာ သွားနိုင်တယ်”

သူမအနားသို့ မားခနဲ ရောက်လာသူကို မော့မကြည့်ဘဲ ပန် ဆိုလိုက်၏။ နှုတ်ကသာ တစ်ခွန်းမခံ ပြန်ပြောနေမိသော်လည်း လူကိုယ်တိုင်ကမူ လေပြင်းနှင့် လှိုင်းအပတ်မှာ လွန်လူးနေသော စင်ရော်မော်တော်ဘုတ်ပေါ်တွင် သူမခန္ဓာကိုယ်လေးကို ဆန့်ဆန့် ရနံ့ရနံ့မျှင် ကြာရှည်မရပ်ရဲ။

အနီးအနားမှာ ကုန်းကုန်းကွကွနှင့်ပင် လက်လှမ်းမီသမ္မု ဟိုဒီဆွဲကိုင်ရုံမလို ဖြစ်နေပုံက ရယ်စရာလည်းကောင်းသလို စိတ်ပျက်စရာလည်း ကောင်းနေမည်ထင်သည်။

လေပြင်းတစ်ချက်မျှ ဝင်တိုးဆောင့်လိုက်လျှင် အခြေမခိုင် လှသော ပန်မှာ

“အမလေး”  
“ပန်”

လူတစ်ကိုယ်လုံး ဟန်ချက်ပျက်ပြီး လဲပြိုတော့မည့်အနေ အထားမှ အနားတွင် မားမားကြီးရပ်နေသူ၏ နွေးထွေးသန်မာသော ထက်အစုံမှ အချိန်မီဆွဲယူထိန်းပွေလိုက်ပုံကြောင့် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ထဲပြိုမသွားဘဲ စစ်မင်းဟုန်ဆိုသည့် လူကြီး၏ ရင်ခွင်ထဲ ထွေးခနဲ ဆောက်သွားရသည့်အဖြစ်ပါ။

“ဘာမှမကြောက်နဲ့ ပန်၊ ကိုယ့်လက်ကိုဆွဲပြီး လိုက်ခဲ့ ထုတ်လား”

ဘာမှမကြောက်နဲ့တဲ့။

စစ်မင်းဟုန်ဆိုသည့် လူကြီးစကားကြောင့် သူ့ရင်ခွင်ထဲက နေ ဆတ်ခနဲ သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

ဒီလှိုင်းနဲ့ ဒီလေကို မကြောက်မရွံ့ မတန်မလှုပ် ချောက် ချားတဲ့ မိန်းမသားရယ်လို့များ ရှိဦးမှာလား။ အထူးသဖြင့် ပန်လို နုနုနုယံနယ် မိန်းမသားတစ်ယောက်အတွက် ပိုဆိုးသည်။

ဟောဒီ ပင်လယ်ရေလှိုင်းနှင့် လေထန်ထန်ကို သေမ လောက် ကြောက်ရွံ့ရှာပေလိမ့်မည်ရယ်လို့သာ ကိုယ်ချင်းစာမှာ တရားသာ ဒီလူကြီးမှာ ရှိနေမည်ဆိုလျှင် သူမကို ဒီလိုနေရက် ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ သန္တာကျွန်းကို ရောက်ရမည်ရယ်လို့ ရက်ရက်စက် စက် အမိန့်ပေးခေါ်ယူရက်မည်မထင်။

ပန် အင်မတန်ကြောက်သည့် ရေလမ်း ခရီးနှင့် လှိုင်းလေ



တွေကြားမှာ အဘယ်မျှ တုန်လှုပ်ချောက်ချားခဲ့ရ သည်ကိုက စာဖွဲ့မနေချင်တော့သဖြင့် စစ်မင်းဟုန်ရင်ခွင်ထဲ ရောက်နေသော သူမကိုယ်လေးကို စိတ်ဆိုးဒေါသဖြင့် တစ်အားဆောင့်ယူ ရုန်းထွက် လိုက်၏။

“ဖယ်စမ်းပါရှင်...အခုမှ လူကိုအပိုစကားတွေ လျှောက် ပြောမနေပါနဲ့၊ ဦးလေးယကွ ဆောင်းကိုလာခေါ်ပါ”

“ပန်”

“ဦးလေးယကွ”

“လာပြီကလေး...လာပြီ”

လှိုင်းကြားလေထန်ထဲမှာ အော်ဟစ်ပေါက်ကွဲနေသော ပန်ဆိုသည့် ကလေးမက စစ်မင်းဟုန်ကို စိမ်းကား မုန်းတီးသော အကြည့်များဖြင့် နာနာကြည်းကြည်း ဆိုလိုက်သလို ရက်ရက် စက်စက်လည်း ဥပေက္ခာပြုနိုင်သူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း စစ်မင်းဟုန် ဆိုသည့် လူတစ်ယောက်၏ ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ဘာတစ်ခုမှ ထည့်တွက်ပုံမရဘဲ ဦးယကွတွဲခေါ်ရာသို့ အလွယ်တကူ ကြည်ဖြူ ချောမောစွာ လိုက်ပါသွားခဲ့လေပြီ။

ဦးယကွက သူ့နားက မထွက်ခင် စစ်မင်းဟုန်၏ မျက်နှာ ကို စာနာစွာ တစ်ချက်မျှကြည့်သွားတာကို သူမမြင်သလို နေလိုက် ၏။

ကမ်းပေါ်ကို ချောမောစွာ ရောက်ရှိသွားသူကို ငေးခနဲ တစ်ချက်မျှကြည့်ပြီး သူ့ခြေရင်းနားတွင် ဝပ်ဆင်းငြိမ်သက်စွာ ရှိနေဆဲ

ဖြစ်သော ပန်၏ အဝတ်သေတ္တာနှင့်အိတ်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

“နေ...နေ မောင်စစ် အဲဒါတွေ ဦးယကွယူခဲ့မယ်”

“ပန်ကို အိမ်အထိလိုက်ပို့ပါ ဦးယကွ၊ အဲဒီအိတ်တွေ သူ့ဘာသာသူ လာပါစေပေါ့”

“လာပါ”

ပန်က သူ့ကို ဂရုမစိုက်သလို ဦးယကွ ကိုသာ သူမနှင့်အတူ အပါခေါ်နေ၏။

“သူ့ကိုသာ လိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါ ဦးယကွ”

“ဟင်း”

ကျယ်လောင်သော သက်ပြင်းချသံက ဦးယကွထံမှ ထွက် ပေါ်လာခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကြင်နာမြတ်နိုးသော ချစ်ခြင်းဖြင့် ထုံမွန်းထားသော မေတ္တာတရားတို့ကို အမုန်းပစ္စုလက်ကာကွယ်ထားသဖြင့် တစ်ဦးရင် ကို ထစ်ဦး မမြင်တွေ့နိုင်ခြင်းသည်ပင်လျှင် ချစ်သူကျိန်စာဖြစ်မည် ထင်။

အဖြူရောင်အရိပ်လေးက စစ်မင်းဟုန်ကို ကျောခိုင်းလျက် အမှောင်ထုထဲ တိုးဝင်ကွယ်ပျောက်သွားရာ လက်ထဲက အဝတ် သေတ္တာကိုသာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ရင်း လေးလံသော ခြေလှမ်းများကို စတင်ရွေ့လျားလိုက်သည့်တိုင် သူ့ရင်မှာ ကြင်နာ ကြည်နူးကျေနပ်ခြင်းနဲ့ ပြည့်သိပ်လျက်ရှိ၏။



အခန်း (၂)

“ပန်”

“ဘွား”

ပန်သည် စစ်မင်းဟန် ဆိုသည့် လူကြီးရှေ့မှာ ရင်ထဲက ကြောက်စိတ်နှင့် ထိတ်လန့်ချောက်ချားရခြင်းအပေါ်မှာ ဘာကိုမှ အရေးမစိုက်ဟန်အပြည့်ဖြင့် နေပြခဲ့သော်လည်း အိမ်ကြီးထဲကို လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် ဧည့်ခံဆောင်ခန်းမအလယ်မှာ သူမအလှကို အခုချိန်ထိ အိပ်စက်ခြင်းမပြုဘဲ စောင့်မျှော်ကြိုလင့် နေရှာသော ဘွားကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ရင်မှာ စို့လှိုက်ကာ ဘွားရင်ခွင်ထဲ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ပမာ ပြေးဝင်ရှိုက်ခိုချလိုက် မိတော့သည်။

ဝမ်းပန်းတနည်း

ကြေကြေကွဲကွဲ ပန်၏ ငိုရှိုက်သံနှင့် သိမ့်သိမ့်တုန်ခါသော သူမ နောက်ကျောပြင်လေးကို အကြောဖြိုင်းဖြိုင်းထနေသည့်

လက်ပိန်ပိန်လေးအစုံဖြင့် တင်းကြပ်စွာ ပွေဖက်ထားသော ဘွား၏ သီဝေနေသော မျက်ဝန်းမှိုမှိုင်းမှိုင်းများမှာ သနားကရုဏာ အပြည့် လွှမ်းမိုးလျက် တယုတယရှိလှပါသည်။

“အီး...ဟီး...ဟီး ဘွား”

“မငိုပါနဲ့ကလေးရယ် အခု ပန်ရှေ့မှာ ဘွားရှိနေပြီပဲ ကွယ်၊ တိတ်ပါကွယ်၊ တိတ် တိတ်”

ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို အီးခနဲ အသံထွက်ငိုယိုနေ သော ပန်၏ ကျောပြင်လေးကို ပွတ်သပ်ချော့မော့နေသော အဘွား ကို ကြည့်နေသူတစ်ယောက် ရှိသည်ကိုက မည်သူမျှ သတိမထား မိကြပါ။

“ကြည့်ပါဦးကွယ် လက်ကလေးတွေကို အေးစက်လို့ပါ လား”

“လှိုင်းတွေရော လေတွေရော ဒီလောက်တိုက်နေတာကိုး ဘွားရဲ့”

နှုတ်ခမ်းစူလျက် တအစ်အစ်ရှိုက်လျက် ပြောမိ၏။

“လမ်းမှာ ပန် သိပ်ကြောက်ခဲ့တာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

ရှိုက်သံတစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ဘွားရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ငိုနေ ရာမှ ပုတ်သင်ညိုမလေးလို ခပ်သွက်သွက် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက် သည်။

ဒါကြောင့် ဘွားကို ဒီအိမ်ကြီးမှာ မနေပါနဲ့လို့ ပြောလိုက်

ခွင်ထဲမယ့် ဒီအိမ်ကြီးကို ဘွားတစ်သက် ဘယ်တော့မှခွဲခွာမှာ  
ဟုတ်မှန်း သိနေတော့ စိတ်ထဲရှိသမျှ ဘာတစ်ခုမှ ပြောမထွက်ရဲ။

“တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူကြီး ဖြစ်နေပြီကွယ်၊ ကြည့်ပါဦး  
ငိုနေလိုက်တာ တကယ့်ကလေးပေါက်စလေးကြနေတာပဲ”

“ပြောတော့ဖြင့် ပန်လေးပဲ လူကြီးဖြစ်နေပြီဆို ဒီလောက်  
အခက်အခဲလေးကို ငိုစရာလား”

“ကြောက်တာကိုးလို့ လမ်းမှာ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ဘယ်နှယ်  
လုပ်မလဲ၊ ကံကောင်းလို့ ဘွားရှေ့ရောက်လာတာကို ဘွားကဖြင့်  
မသိဘဲနဲ့”

“ဦးယက္ကက ဒီခရီးလမ်းကို သိပ်ပြီးပိုင်နိုင်ကျွမ်းကျင်တဲ့  
သူပါ။ ပန် အသက်အန္တရာယ်ဖြစ်လောက်တဲ့ အခြေအနေမျိုးဆိုရင်  
ပန်ကို ဒီအထိခေါ်လာမယ့်သူ မဟုတ်ပါဘူး”

အောင်မြင်ခန့်ညားသော အသံအဆုံးမှာ သူမတို့  
နှစ်ယောက်နားကို မားခနဲ ရောက်လာသူက ဦးစစ်မင်းဟုန်ဆိုသည့်  
လူ။ မျက်ရည်တွေ ပေလူးနေသည့် ပန်ကို မပြီးမရယ် ငုံကြည့်လာ  
သော မျက်ဝန်းများနှင့် အဆုံမှာ ပန်ကိုယ်တိုင် ရည်ရွယ်ခြင်း  
အလျဉ်းမရှိပါဘဲ မြင်ပြင်းကပ်ကပ်နှင့် မကျေမနပ်ကြီး မျက်စောင်း  
တစ်ချက် ဒိုင်းခနဲ ထိုးပစ်လိုက်မိ၏။

“သူများဘာသာ ပြောနေတာကို ဝင်မပြောပါနဲ့”

“အို...ကိုယ့်အစ်ကိုကြီးကို ဒီလိုမပြောရဘူးလေ  
ပန်လေးရဲ့၊ ချက်ချင်းပြန်တောင်းပန်လိုက်”

ပန်က မလှုပ်။ နှုတ်ခမ်းလေးကို စုထော်လျက် စစ်မင်းဟုန်  
တို့ မကျေနပ်ကြောင်း ဆန္ဒပြနေပုံကို မြတ်နိုးစွာငုံကြည့်ရင်း သူပြုံး  
လိုက်သည်။

မင်းလေး သိပ်ဆိုးပါလား ကလေးရယ်။

“ပန်...ဘွား ပြောနေတယ်လေ၊ လူလေးကို တောင်းပန်  
လိုက်ဆို”

“ပန်က ဘာမှားလို့လဲ ဘွားရဲ့”

“အို...ဘာမှားမှား မမှားမှား ကိုယ့်ထက်ကြီးတဲ့သူ  
တစ်ယောက်ကို ရိုသေလေးစားရမှာက လိမ္မာယဉ်ကျေးတဲ့သူတွေရဲ့  
အလုပ်ပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဘွားရဲ့ပန်က ဒီလိုပုံစံဖြစ်နေရတာလဲ ကွယ်၊  
ဘွား မကြိုက်ဘူး”

“ကဲ...လူလေးကို တောင်းပန်လိုက်”

“ပန်မှာ ဘာအပြစ်မှမရှိပါဘူး ဘွားရယ်၊ ကျွန်တော်က  
သာ အပြစ်ရှိတာပါ။ ပန်ပြောနေတဲ့ စကားထဲကို ကျွန်တော်က  
ဝင်ပြောလိုက်မိတာပါဗျာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ လူလေးရယ် ကိုယ့်ထက်ကြီးသူ  
တစ်ယောက်ကို ဘွားရှေ့မှာ ဒီလိုပြုမူပြောဆိုတာ ဘွားမကြိုက်ဘူး”

“ကလေး စိတ်ညစ်နေပါ့မယ်ဘွားရယ်၊ လမ်းမှာလည်း  
အဆင်ပြေခဲ့ပုံမရဘူး၊ ကျွန်တော်သွားအိပ်တော့မယ် ဘွား”

“ဝှတ်နိုက် ပန်”

“ဝှတ်နိုက်”

ပန်အသံက ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့် လေး ထွက်လာ  
ခြင်းဖြစ်သည်။ လူကိုယ်တိုင်ကဖြင့် စစ်မင်းဟုန်ကို တစ်ချက်ပင်  
မော့မကြည့်သလို နှုတ်ခမ်းကလည်း အစုမပျက်ပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူချစ်သော၊ မြတ်နိုးသော ချစ်ရသူလေးက  
ငယ်ရွယ်နုနယ်သော ကလေးသာသာမို့ စစ်မင်းဟုန်အတွက် သူမဆိုး  
မျိုးကိုပဲ မြတ်နိုးနှစ်သက်နေရသူဖြစ်ပါသည်။

ခြေလှမ်းကျဲကြီးတွေနှင့် ချစ်သူလေးကို တျောခိုင်းထွက်  
ခွာလာခဲ့ရပေမယ့် စစ်မင်းဟုန်၏ စိတ်ဝိညာဉ်ကတော့ ပန်ဆိုသည့်  
ချစ်သူနားမှာသာ ရစ်ဝဲကျန်ရစ်သည့်အဖြစ်ကို မည်သူသိနိုင်မည်  
နည်း။

ဟွန်း...လူကြီးကိုက မုန်းစရာ။

ဘွားရှေ့မှာလာပြီး သဘောတွေကောင်းပြနေလိုက်တာ။  
သူ့ကိုယ်သူ လူလိမ္မာဘွဲ့ယူပြီး ပန်ကြတော့ နေရင်းထိုင်ရင်း  
လူမိုက်ဖြစ်အောင် လုပ်ပစ်လိုက်တာ ဒီကမသိဘူးထင်နေလား။

“ပန်လေး သိပ်ဆိုးတယ်ကွယ်၊ လူလေးကို ဘာဖြစ်  
လို့ ရန်သူကြီးတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံချင်ရတာလဲ”

“သူက ပန်စိတ်ဆိုးအောင် လုပ်နေတာကိုးလို့”

“လူလေးက ပန်လေးကို သိပ်ချစ်ရှာတာပါကွယ်၊  
ကိုယ့်အစ်ကိုကြီးကို ဘာလို့ဆိုးချင်ရတာလဲ”

“ဘွားကပါ ပန်ကို အပြစ်တင်နေပြီလား”

ဝမ်းနည်းစိတ်နှင့် ပန် စကားသံတွေက ငိုသံဖြင့် တုန်ရီလာ

သလို ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်ပေါက်ကြီးတွေ စီးကျလာတာ မြင်ရ  
တော့ ငယ်ရွယ်နုနယ်သော မြေးမလေးအဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး ဘွား  
ကိုယ်တိုင် ဘာမှဆက်မပြောနိုင် ဖြစ်သွားသည်။

“ပန်ကို စိတ်ဆိုးလို့ ဘွားက အပြစ်တင်နေတာ မဟုတ်ပါ  
ဘူးကွယ်၊ လူလေးကို သနားလို့ပါ”

“ဘွားက သူ့ကိုတော့ သနားတယ်၊ ပန်ကိုတော့  
မသနားဘူးပေါ့ဟုတ်လား၊ အီး...ဟီး...ဟီး”

“ပန်သိပါတယ်၊ ပန်ကိုဆို ဘယ်သူကမှ မချစ် ကြပါ  
ဘူး၊ အားလုံးက ပန်ကိုပဲ အပြစ်တင်နေကြ မုန်းနေကြတာပါ”

“အီး...အဟင်...အဟင်”

ပြောရင်း ပန်ငိုသည်။

ဒီတစ်ခါတော့ ပန်၏ငိုရှိုက်သံက တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ်  
မဟုတ်တော့။ မကျေနပ်စိတ်ကိုပါ ဖွင့်ထုတ်လိုက်ရတာမို့ ကျယ်  
ကျယ်လောင်လောင် ရှိုက်ကြီးတင်နေ တကယ့်ကို ဝမ်းပမ်းတနည်း။

“ဘွားလည်းအတူတူပဲ ပန်ကိုမချစ်တော့ဘူး၊ ဘွားရဲ့  
လူလေးကိုပဲ ချစ်တာပါ”

“မဟုတ်တာတွေ မပြောစမ်းနဲ့ ပန်လေးရယ်၊ ဟောဒီ  
ကမ္ဘာမှာ ဘွားအချစ်ဆုံးက လူလေးနဲ့ ပန်ပဲရှိတာ ပန်လေး  
မသိဘူးလားကွယ်”

“ပန်ကို ဘွား သိပ်ချစ်တာပေါ့၊ မငိုနဲ့ တိတ် တိတ်  
တော်ကြာ လူလေးကြားသွားလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပါဦးမယ်

သွယ်

“ဘာလို့မကောင်းရမှာလဲ၊ ပန်ဘာသာ ကိုယ့်မျက်လုံး နဲ့ကိုယ်ငိုတာကို သူကပါ ပန်ကို အပြစ်တင်လို့ရမလား၊ ဒီမှာ ပန်က ဝမ်းနည်းနေတာဆိုတော့ ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်ကြဘဲနဲ့”

ဪ...ပန်လေးရယ်။ စစ်မင်းဟုန် ရင်ထဲက တိုးတိတ် ရွာ ဆိုသည်လောက်သော ဆိုမြည်သံဖြစ်ပါသည်။ ပန်ရှေ့က ထွက်လာခဲ့သည်ဆိုပေမယ့် စစ်မင်းဟုန်အေးကို ထွက်သွားခြင်း မဟုတ်။

ချစ်သူပန်လေးအသံကို ကြားနိုင်သော နေရာမှာ ရှိနေခြင်းမို့ ချစ်ရသူ ဆိုးချင်တိုင်းဆိုးနွဲ့နေသမျှ ငိုယိုရွိုက်ငင် ကြေကွဲနေသံကိုပါ ကြားသိနေရသမျှ ရင်မှာ မြတ်နိုးခြင်းပီတိတွေနှင့် နှစ်လှိုကြည်ဖြူစွာ ပြုံးနေသော နှုတ်ခမ်းအစုံကို မည်သူမြင်တွေ့နိုင်မည်နည်း။

ကလေးဆန်လှသော စစ်မင်းဟုန်၏ ချစ်ရသူလေး ပြောဆိုငိုယို ရှိကျနေပုံလေးက ချစ်စရာဟု စစ်မင်းဟုန်တွေးနေချိန်မှာ ပန်ကို ဤမျှဆိုးရပါမည်လားဟု ပြစ်တင်ပြိုင်နေသူက ဒေါ်နန်းခေမာ။

“ဘာဖြစ်လို့ လူကြီးတွေကို ဒီလောက်စိတ်ညစ်အောင် လုပ်နေရတာလဲ ပန်”

“ဒေါ်လေး နန်းခေမာ”

“အေး...ဟုတ်တယ်၊ ဒေါ်လေးတို့အားလုံး ပန် အချိန်မီ

ရောက်မလာနိုင်လို့ စိုးရိမ်စိတ်ပူနေကြရတာနဲ့ ဘယ်သူမှ အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ပန်အလာကို ထိုင်စောင့်နေကြတာနဲ့၊ စစ်ဆို တစ်ချိန်လုံး ပန်ကို မျှော်နေခဲ့တာ ပန်ရောက်လာတဲ့အချိန်အထိပဲ”

“ပန်ရဲ့ဘွားရော ဒေါ်လေးခေမာရော အားလုံးအတူတူပဲ၊ ဒါကို ပန်ကို ဘယ်သူမှမချစ်ဘူး၊ ဂရုမစိုက်ဘူးရယ်လို့ ပြစ်တင် ဆူပူချင်လို့ ဖြစ်မလားပန်”

ဒေါ်နန်းခေမာက သူမစိတ်ထဲရှိသမျှ စကားများကို ရပ်နားခြင်းမပြုဘဲ တရစပ် သွန်ထုတ်ဖွင့်အန်လိုက်ရာ တအိအိယိုနေသော ပန်မျက်ရည်မှာလည်း ချက်ချင်းလိုလို သွေ့ခြောက်ရပါသည်။

ဒေါ်လေး နန်းခေမာတို့တော့ ပန် စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းရှိန်သလိုဖြစ်မိသဖြင့် ဘာကိုမှ အထွန်ပြန်မတက်မိ။ တစ်အိမ်ထဲမှာ တစ်သက်လုံး အတူနေလာကြရသည်ဆိုပေမယ့် ဒေါ်လေး နန်းခေမာက ပန်နှင့် အနေအသွေးကောင်းသလောက်ပဲ။

ပန်အပေါ်မှာ ပြောဆိုဆက်ဆံပုံကြုံပြန်တော့လည်း တခြားသူတွေနှင့်မတူ။ ပြောစရာဆိုစရာရှိလျှင် ပြောဆိုတတ်ပြီး ပေးစရာ ကျွေးစရာရှိလျှင် ပေးကျွေးရုံမှတစ်ပါး ပန်နှင့် ဒေါ်နန်းခေမာတို့ကြားက ဆက်ဆံရေးက ဘာလောက်မှ နွေးထွေး ခြင်းမရှိ။ အေးစက်လွန်းသည်ဟုလည်း မဆိုသာ။

သာမန်အနေအထားထက် နည်းနည်းမှမပိုသည်က သေချာသည်။ ပန်ကိုယ်တိုင် ဒေါ်နန်းခေမာအပေါ် မှာ ချစ်သည်လည်းမဟုတ်။ မချစ်သည်လည်းမဟုတ်။ ဘွားနှင့် ဦးစစ်မင်းဟုန်



တို့လို သူမိတ်ထံရှိသည့်အတိုင်း ဒေါ်နန်းခေမာအပေါ်မှာ ပြောဆို ဆက်ဆံခြင်းမပြုမိ။

“ပန် သိထားဖို့က မိသားစုအားလုံး ပန်ကိုချစ်တယ်၊ ဂရုစိုက်တယ်၊ စာနာနားလည်တယ်ဆိုတာပဲ”

“ဒါပေမယ့် ပန်တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လောက် ကြောက်မလဲဆိုတာတော့ ပန်ပဲသိတာပါ”

“ကဲ တော်ပြီကွယ်၊ ပန်လည်း ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ချောချော မောမော ပြန်ရောက်လာပြီပဲ၊ ပင်ပန်းလာသမျှ အနားယူတော့ ဟုတ်လား”

“ရေဇွေးကန်မှာ ရေဇွေးအသင့်ရှိတယ်၊ ပန် ညစာကို ဒေါ်အိန္ဒြာလာပို့လိမ့်မယ်၊ သွား သွား နားချည်”

“ပန်ကိုခွင့်ပြုပါ ဒေါ်လေး”

“ကောင်းပြီ”

လေးကန်သော ခြေလှမ်းတွေနဲ့ ဘွားနှင့် ဒေါ်လေးခေမာ နားက ထွက်ခဲ့ရပေမယ့် ပန်ရင်ထဲ တင်းကြပ်မှုတွေနှင့် သိပ်ပြီးတော့ ဖြင့် မကျေနပ်လှပါ။ အထူးသဖြင့် ဒေါ်လေးခေမာ၏ အေးစက် သော အမူအရာပေါ်မှာ ပန် ဘဝင်မကျ။

ဒေါ်လေးနန်းခေမာပုံစံက ပန်အပေါ်မှာ ကျေနပ်သလို လို၊ မကျေနပ်သလိုလို။ သူမောင်နဲ့ ပတ်သက်ရင် ဒေါ်လေးနန်းခေ မာက ပန်အပေါ်မှာ မကြည်သာလှတာကို ပန် သိတာပေါ့။

ပန်ကိုယ်တိုင်လည်း ဦးစစ်မင်းဟုန်ဆိုသည့် လူကြီး

အပေါ်မှာ ဒေါ်လေးနန်းခေမာနည်းတူပါပဲဟု ဆိုလျှင် ဘယ်လိုရှိ မည်မသိ။

“ပြောတော့ဖြင့် ပန်ကို မိသားစုအားလုံးက ချစ်တယ်၊ ဂရုစိုက်တယ်နဲ့ ပန်ကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် ဘယ်သူက ပန် မိတ်ဆင်းရဲနေတာကို ဒီအတိုင်း ဘာမှမဖြစ်သလို လက်ပိုက်ကြည့် နေနိုင်ကြမှာလဲ”

“အခုတော့ သူတို့အားလုံး ပန်ကို တကယ်မချစ်ကြ လို့သာ ပန်ဘာကြီးဖြစ်ဖြစ် ဒီအတိုင်း ကြည့်နေတာမဟုတ်လား”

အားလုံးထဲမှာ ဦးစစ်မင်းဟုန်ဆိုတဲ့ လူကြီးက အဆိုးဆုံး ဆိုတာ ပန်သိသည်။ ဒါကြောင့်လည်း သူ့ကို ပန်က နည်းနည်း မှ ကြည့်မရတာဖြစ်သည်။

“ကျွီး”

အိပ်ခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်တော့ ပန်အံ့ဩမှင်သက် သွားသည်။ ပန်းနုရောင် အသုံးအဆောင်တွေနဲ့ လှပနုထွေးစွာ ချစ်စဖွယ်ပြင်ဆင်ထားသည့် အိပ်ခန်းလေးက ပန်ရဲ့ အိပ်ခန်းလေးမှ ဟုတ်ပါလေစဟု မနည်းပြန်ကြည့်ရသည်။

ပန်းနုရောင်နှင်းဆီဖွင့်ငွေ့ကို မြင်တွေ့လိုက်ရခိုန့်မှာတော့ ပန်းကြိုက်မလေး၏ အလှမျက်နှာမှာ အပြုံးတွေဝေသွားသည်။

“လှလိုက်တာဟယ်”

“ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ”

အခန်းတံခါးကို ဆွဲပိတ်လိုက်ပြီး ဈာန်ခန်းလုံးအနှံ့ စေ့စေ့

ပန်မျက်နှာမှာ ကျေနပ်ကြည်နူးခြင်း  
ပီတိတွေနှင့် လင်းလက်နေ၏။

ဟား...ပျော်လိုက်တာကွာ။

ပန်းနုရောင်အိပ်ရာပေါ်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး ပြန်လှဲရင်း  
ပန်အရင် ကြိုရောက်နေသော မွှေးပွင့်ကပ်ရုပ်ကြီးကို ရင်ခွင်ထဲ  
တင်းတင်းကြပ်ကြပ်လေး ဆွဲပွေထားလိုက်သည်။

အား...မွှေးလိုက်တာ။

ပန်အကြိုက် ခပ်ဖျော့ဖျော့ သင်းမွှေးသော စံပယ်ရနံ့  
က ပန်၏ နောက်ကျိရုပ်ထွေးနေသောစိတ်ကို ကြည်လင်လန်း  
ဆန်းသွားစေသလို စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်ခဲ့ရသမျှကိုလည်း ပြေလျော့  
သွားစေသည်။

ဘယ်သူများ ပန်စိတ်ထဲ ကြည်သာလန်းဆန်းသွား အောင်  
ဤမျှ အချိန်ယူအနုစိတ် ပြုပြင်ချယ်မှုန်းထားပါလိမ့်မလဲ။

ဘွားတော့ မဖြစ်နိုင်။

ဒေါ်လေးနန်းခေမာဆိုတာက ဝေးလာဝေး။ ဒါဖြင့် တခြား  
ဘယ်သူဖြစ်မလဲ။ အဖြစ်နိုင်ဆုံးလူက သန္တာကျွန်းစံအိမ်ကြီးမှာ  
တစ်ယောက်တည်းရှိသည်။ ထိုသူက တခြားသူမဟုတ်။

ပန် ကြည့်မရအောင် မုန်းလှသည်ဟု မကြာခဏ  
ကြွေးကြော်နေမိသော ဦးစစ်ဆိုသည့်လူကြီး။ ဒီလူကြီးကလွဲပြီး  
ပန်စိတ်ကြိုက် လုပ်ပေးနိုင်မည့်သူ တခြားမရှိ။

ဟွန်း...အကြောင်းမသိရင် ခက်မယ်။ လမ်းခရီးမှာ ပန်

အခုလို အဆင်မပြေမှာ၊ စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်ချင်စရာတွေ ကြုံလာ  
မှာကို ကြိုသိထားလို့ အခုလို ပန်စိတ်ကြိုက်ကမ္ဘာ လေးတစ်ခု  
ဖန်တီးပေးထားပြီး ပန် စိတ်ဆိုးဒေါသပြေအောင် တမင်ချောတာဟု  
ပန်က သူမ နားလည်သလို တွေးယူ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်လိုက်သည်။

စစ်မင်းဟုန်ဆိုသည့် လူတစ်ယောက်၏ ချစ်ခြင်းမြတ်နိုး  
ခြင်းဖြင့် ထုံမွန်းဖွဲ့ထားသည့် ရင်တွင်းဖွဲ့ခံစားချက်များဟု မတွေး။  
သိလည်းမသိ။

အိပ်ခန်းလေးအနံ့ အနုစိတ်ကအစ အလှဆုံးတွေနှင့်  
ပန်အကြိုက် ထုံမွန်းထားပုံကိုသာ လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း အပူ  
အပင်ကင်းသော ကလေးတစ်ယောက်နယ် မြင်တွေ့ရသမျှ တအံ့  
တဩ သဘောတကျဖြင့် ခစ်ခနဲ အသံထွက်၍ ရယ်လိုက်မိပါလေ  
သတည်း။

ဤသည်က ပန်ဆိုသည့် လှပနုနယ်ချစ်စဖွယ် မိန်းမငယ်  
လေး၏ ရင်တွင်းခံစားမှုသာဖြစ်သည်။



ဖန် မျက်နှာလှလှလေးကို တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသလို စူးစိုက်ကြည့်နေပုံကြောင့် ပန်မှာ လက်ထဲက လက်ဆောင်ထုပ်ကို ဆက်ပေးရနိုး ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းရနိုးနှင့် ဦးစစ်ဆိုသည့် လူကြီးကို မကျေမနပ်လေး မျက်စောင်းလေးရွယ်လိုက်မိသည်။

“မွေးနေ့လက်ဆောင်ကို မယူဘူးလား”

“ဘယ်သူပေးတဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင်လဲဆိုတာ အရင်ပြောဦးလေ”

မေးပုံကြီးကိုက မုန်းစရာ။ မွေးနေ့လက်ဆောင် ပေးလာတဲ့သူဟာ ပန်ကိုယ်တိုင်မှန်း သိရက်နဲ့ ဘယ်သူ ပေးတာလဲဆိုပြီး တမင်မသိသလိုလုပ်ပြီး မေးနေတာကို မုန်းမုန်းနှင့် မျက်စောင်းဒိုင်းခနဲ ထိုးလိုက်တော့ စစ်မင်းဟုန်စိတ်ထဲက မြတ်နိုးစွာ ကျိတ်ပြုံးလိုက်တာတို့ သူမ မသိ။

“မေးတာကို မဖြေတော့ဘူးလား”

“ဘာဖြေရဦးမှာလဲလို့”

လူတစ်ယောက်လုံး ရှေ့ရောက်နေပြီပဲဟာကိုဆိုသည့် ကောင်းကို စိတ်ထဲကပဲ ဆက်ပြောနေမိသည်။

“ဒီမွေးနေ့လက်ဆောင်ကို ကိုယ့်အတွက် ဘယ်သူပေးတာလဲဆိုတာကိုပေါ့”

“နတ်သမီးလေးတစ်ပါးက ပေးလိုက်တာပေါ့၊ မလိုချင်ရင် ပြန်ယူသွားရုံပဲ”

“ဘယ်သူက မယူဘူးပြောနေလို့လဲ၊ နတ်သမီးလေးက

**အခန်း (၃)**

“ဟက်ပီးဘတ်ဒေးပါ ဦးစစ်၊ ဒီမှာ ဦးစစ်အတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်”

လက်ထဲက လှပစွာထုပ်ပိုးထားသည့် မွေးနေ့လက်ဆောင်ထုပ်လေးကို လက်ကလေးနှစ်ဖက်ဖြင့် ကမ်းပေးနေသည့် အဖြူရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့် လှချင်တိုင်းလှနေသော စန္ဒီပိုင်မင်းသမီးလေးကို မရယ်မပြုံး ခပ်တည်တည်ကြီး စူးစိုက်ကြည့်နေတာကို မြင်ရတော့ ပန် နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးမှာ စုထော်စပြုလာရပါပြီ။

စစ်မင်းဟုန်ဆိုသည့် လူကြီးကို အစထဲက ပန်က ကြည့်နေတာမဟုတ်။ ဘွားက သူ့အတွက် ပန်ဝယ်လာသည့် လက်ဆောင်ကို သူမကိုယ်တိုင် သွားပေးလိုက်ပါဆို၍ သူမမှန်းသည့် စစ်မင်းဟုန်ဆိုသည့် လူကြီးရှေ့ကို ရောက်လာရသည့် ပန်ပါ။

အခုတော့ ပန်ပေးလာသည့် လက်ဆောင်ထုပ်ကိုမယူ

ဘောင် ကိုယ့်အတွက်လက်ဆောင်ကို တကူးတက မိုးပေါ်က ယူလာပေးရတာပဲ။ ကိုယ်ယူမှာပေါ့”

“ပေး”

“ရော”

မုန်းမုန်းနှင့် တမင်အရွဲ့တိုက်နေတာကို သိသိနှင့် ပန်လက်ထဲက လက်ဆောင်ထုပ်ကို လှမ်းယူလာတာမို့ သူမ ကလည်း ဘွားခိုင်းသည့်တာဝန်တစ်ခု အေးရင်ပြီးရော ဆိုသည့်ပုံစံ နှင့် သူမလက်ထဲက လက်ဆောင်ထုပ်ကို စစ်မင်းဟုန် လက်ထဲ ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ ပေးအပ်လိုက်ပြီးနောက် နေရာက ချာခနဲလှည့် ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ နှစ်ရက်တိတိကြာအောင် စိတ်ဆိုးနေပြီးမှ ပေးဖြင့် ခဲ့သည့် လက်ဆောင်ပါ။

“ပန်”

နောက်ပါးဆီက သူမအမည်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သံကြောင့် ပြေးလက်စခြေလှမ်းလေးကို တုံ့ရပ်ပြီး နောက်ကိုပြန်လှည့်အကြည့် မှာ အနက်ရောင်သားမွှေးကုတ်အင်္ကျီ ဂျင်းဘောင်းဘီရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် စစ်မင်းဟုန်ကို ပန်ယူလာပေးသည့် လက် ဆောင်ထုပ်ကို ရင်ခွင်မှာပိုက်လျက် မားမတ်ခန့်ညားသော အသွင်ဖြင့် လင်းဖြာစွာ ရပ်နေပုံကို မြင်လိုက်ရသည်။

“နတ်သမီးလေးကို ပြောလိုက်ပါ။ မွေးနေ့လက်ဆောင် အတွက် သိပ်ပြီးကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့”

ပန်ကိုများ နတ်သမီးလေးတဲ့။ သူမရွဲ့ ပြောသည့် စကား

အတိုင်း လိုက်ပြောနေသော လူကြီးကို သူမစိတ်ထဲက ကျေနပ်ချင် သလိုလို၊ မကျေနပ်ချင်သလိုလိုနှင့်ပင် ဘွားရှိနေသည့် သန္တာစံအိမ် ကြီးရှိရာဘက်သို့ လှည့်ပြေးလာခဲ့သည်။

စစ်မင်းဟုန်က သူ့မြင်ကွင်းထဲက အဖြူရောင်အရိပ်ကလေး ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ မျက်စိတဆုံး ငေးမောနေခဲ့ပြီးမှ သူ့ အတွက် ပန်ကိုယ်တိုင် ယူလာပေးသည့် မွေးနေ့ လက်ဆောင်ပူးလေး ကို ဖွင့်ဖောက်လိုက်သည်။

ချည်ခင်ဖြူဆွတ်ဆွတ် လက်ထိုးလည်စီးပဝါလေး တစ် ထည်ကို မြင်လိုက်ရတော့ စစ်မင်းဟုန်ရင်ထဲ ဘယ်နေရာဆီက မုန်းမသိ သိမ့်ခနဲ လှိုက်ဖိုနွေးထွေးစွာ လှုပ်ခတ်သွားသည်။

ပန်လေးရယ်။

လှိုက်လှဲသောရင်ဖြင့် မြတ်နိုးစွာ ချစ်ရသူ၏အမည်ကို ကြည်နူးတမ်းတခြင်းတွေနှင့် ချစ်မဝစွာ ခေါ်ညည်းလိုက်မိသည့် အထိ ပန်လေးက စစ်မင်းဟုန် ရင်အစုံကို လှုပ်ယမ်းဆွဲကိုင်နိုင် စွမ်းသူဖြစ်သည်။

ထိုပဝါလေးကို ပန်လေးကိုယ်တိုင် သိုးမွှေးချည်ခင်လေး တွေကို အသုံးပြုပြီး သူမလက်ကလေးတွေနှင့် တစ်လှုပ်လှုပ် မညည်းငွေစတမ်း ထိုးခဲ့ပုံလေးကို သူမမေ့။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ပန်ရဲ့ တစ်ပိုင်းတစ်စ ပဝါဖြူလေးနေရာမှာ စစ်မင်းဟုန် ဆိုသည့် သူကိုယ်တိုင် ဖြစ်ချင်စိတ်တို့ တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်ခဲ့ မိသည့်အဖြစ် လေ။

အခုတော့ ပန်ရဲ့ ရင်ခွင်မှာ အမြတ်တနိုး တန်ဖိုးထားပြီး ရက်လုပ်ခဲ့သည့် ပဝါဖြူလေးက စစ်မင်းဟုန်ဆိုသည့် သူ့အတွက် ဖြစ်နေပါရောလား ကလေးရယ်။

တိုက်ဆိုင်သည်လိုပဲ ဆိုရမည်လား။

ဒါမှမဟုတ် ဥစ္စာရင်းမှန်လိုပဲ သူ့ထံရောက်လာခဲ့ရခြင်းပဲ လားဆိုတာ ကွဲပြားစွာ သူ့နားမလည်ပေမယ့် ချစ်သူလေးကိုယ်တိုင် ပေးလာသည့် အဖြူရောင်လည်စီးပဝါ သိုးမွှေးချည်ထည်လေးကို သူ့လည်မှာ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ရစ်သိုင်းခြုံလွမ်းလိုက်မိသည်ခဏ ပန်လေး သူ့အနားရောက်နေသလို နွေးထွေးလုံခြုံ သွားမိသည်မှာ ဘာကြောင့်ဖြစ်မည်နည်း။

ချစ်လိုက်ရတာ ပန်လေးရယ်။

ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ပန်လေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ် လောက် တောင် ခံစားနေရတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ရဲ့ချစ်သူလေး သိလိုက်စမ်းစေ ချင်ပါတယ်ကွယ်။ စစ်မင်းဟုန်က ချစ်ရသူအကြောင်း မြတ်နိုးစွာ တွေးနေချိန်။

သန္တာစံအိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်တစ်နေရာက သူတို့နှစ်ဦး ၏ လှုပ်ရှားမှုပုံရိပ်ကို အစအဆုံး ကြည့်နေသူတစ်ဦးထံမှ ကျယ် လောင်သော သက်ပြင်းရှိက်သံနှင့်အတူ လှုပ်ခတ်သွားသည့် ခန်းဆီး လိုက်ကာနောက်ကွယ်မှ လူတစ်ယောက်၏ပုံရိပ်ကို မည်သူမှ မသိ လိုက်ကြပါ။

မကြာမီ မော်တော်သံသဲ့သဲ့နှင့်အတူ အဖြူရောင် ဇင်ရော်

ကို စစ်မင်းဟုန်ကိုယ်တိုင် ပင်လယ်တွင်းသို့ မောင်းသွားတာကို မြင်လိုက်ရသည့်အတွက် ပန်တစ်ယောက် ဘွားနားမှာ အတူထိုင်ရင်း တရွေ့ရွေ့ဝေးသွားသော မော်တော်လေးနှင့် သူ၏အရှင်သခင်ကို ကြည့်ကာ စိတ်ဝင်စားလာပါသည်။

“ဘွား”

“ပြောလေ မြေးလေး”

“ဦးစစ်တစ်ယောက်တည်း စင်ရော်နဲ့ ဘယ်ကို သွား လိုက်တာလဲဟင် ဘွား”

“ငှက်သိုက်ကျွန်းကို နေမှာပေါ့ကွယ်”

“ပန်ကိုတော့ မခေါ်ဘူး”

ငှက်သိုက်ကျွန်းဆိုတာနှင့် ပန်ရင်ထဲမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား လေး ဖြစ်သွားကာ သူမကိုမခေါ်ဘဲ တစ်ယောက်တည်း ထွက်သွား သော ဦးစစ်ကို အပြစ်တင်စကား ဆိုလိုက်မိလျက်သား ဖြစ်သွား သည်။

“မြေးလေးက သွားချင်လို့လား”

“ဟုတ်”

“စောစောကကြိုပြောရင် လူလေးက မြေးလေးကိုပါ ခေါ်သွားမှာပေါ့ကွဲ့”

“သူကမှ ပန်ကို မပြောဘဲနဲ့”

နှုတ်ခမ်းစုရင်း ပြောလိုက်ပေမယ့် ဦးစစ်လည်တိုင်မှာ ချည်နှောင်သွားသည့် ပန်ရဲ့ အဖြူရောင် သိုးမွှေးပဝါလေးကို



မြင်လိုက်ရတာကို မသိစိတ်တစ်နေရာက ကျေနပ်သလိုလို ဘာလိုလို။

“ပန်လေးပြောရင် လူလေးက အကုန်လုပ်ပေးမှာပါ ကွယ်၊ မြေးဘာလုပ်ချင်တယ်၊ ဘယ်သွားချင်တယ်ဆိုတာသာ လူလေးကို ကြိုပြောထား၊ မြေးသွားချင်တဲ့နေရာမှန်သမျှ လူလေးကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့လိမ့်မယ်”

“ငှက်သိုက်ကျွန်းအပြင် မြေးလေးဘယ်နေရာတွေကို သွားချင်သေးလဲ”

ဘွားအမေးကို ပန် ရုတ်တရက် မဖြေတတ်။ သန္တာကျွန်းမှာ ရဲတိုက်တစ်ခုလို ကြီးကျယ်ခမ်းနားသည့် စံအိမ်ကြီးနှင့် နေရသည် ဆိုပေမယ့် ဤနေရာဒေသတစ်ဝိုက်က ပန်နှင့် အကျွမ်းတဝင်မရှိလှ။

ပန်ကို သိတတ်စေရွယ်ထဲက မြို့ကိုပို့ပြီး ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား ဘော်ဒါသဘောမျိုး စာသင်ကြားစေခဲ့တာမို့ သန္တာကျွန်းကို ပန် ပြန်ရသည့်အချိန်တွေက ကျောင်းပိတ်ရက်လောက်မျှသာ။ ဒါတောင် အချိန်ကြာကြာ နေရသည်မဟုတ်။ ကျောင်းပိတ်ရက်လေးလောက်ကို ပန်အတွက် ရေပြင်ကိုငေးလိုက်။

အပျင်းပြေ ကမ်းခြေအနံ့ လျှောက်ကြည့်လိုက်။  
ဘွားနှင့်စကားပြောလိုက်။

ဒေါ်လေးနန်းခေမာ သင်ကြားပေးသည့် ပန်းအလှထိုးနည်း ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်နည်း။ သိုးမွှေးချည်ခင်ထိုးနည်းတွေကို သင်ကြားရခြင်းဖြင့် အချိန်ပိုသိပ်မရှိဘဲ သန္တာကျွန်းစံအိမ်ကြီးထဲမှာ ပဲ

အချိန်ကုန်မှန်းမသိ ကုန်ခဲ့သည်ချည်း။

အစဦးပိုင်းတုန်းက ပန်ကိုယ်တိုင် ထိုအခြေအနေကို စိတ်ပျက်ညီးငွေ့ရကောင်းမှန်း မသိသေး။ ဦးစစ် ကိုယ်တိုင်ကလည်း ပန်ကိုတွေ့တိုင်း စာကြိုးစားဖို့၊ လိမ္မာဖို့လောက်သာ တိုက်တွန်းပြောဆိုတတ်ပြီး ကျောင်းဖွင့်ရက်မတိုင်မီပင် ကျောင်းကို စောစောပြန်ပို့တတ်သူဖြစ်သည်။

ပန်သိသလောက် ဦးစစ်က အလုပ်နှင့်သာ အချိန်ကုန်နေတတ်ပြီး သန္တာကျွန်းစံအိမ်ကြီး၏ စီးပွားရေးကို သူတစ်ယောက်တည်း သိမ်းကျုံးလုပ်ခဲ့သူဖြစ်ပြီး၊ စကားများများ ဆိုတတ်သူမျိုး မဟုတ်ချေ။

စိတ်ရင်းစေတနာကောင်းသည့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း အပြောအဆိုပြတ်သား၍ အနေအထိုင် တည်ကြည်ဖြောင့်မတ်သဖြင့် ဦးစစ်နားကို တော်ရုံမိန်းကလေး မချဉ်းကပ်ရဲချေ။

ဦးစစ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိ။ ချစ်သူရည်းစားတစ်ယောက် ရှိဘူးသလိုလို ပြောသော်လည်း ထိုရည်းစား ဘယ်သူဆိုသည်ကိုက ပန်ကိုယ်တိုင် လည်း မသိပါ။

ပန် သိသလောက် တွဲသွားတွဲလာ မိန်းကလေးမိတ်ဆွေလည်းမရှိ။ ဦးစစ်တို့မှာ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တည်းရှိပြီး ရုပ်ချောကြပေမယ့် အစ်ကိုဖြစ်သူက ဒေါ်လေးနှင့် လက်ထပ်ခဲ့သည်။ ဦးစစ်သာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်သူဖြစ်သည်။

“ထမင်းသုံးဆောင်နိုင်ပါပြီ ဘွား”

အိမ်ဖော်မလေးက လာခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ပန် မဆာသေးဘူးဘွား၊ ဘွားနဲ့ ဒေါ်လေးနန်းခေမာတို့ပဲ စားနှင့်ကြပါ။ ပန် ကမ်းခြေဘက်ကို ခဏဆင်းလိုက်ဦးမယ်နော်”

“အဝေးကြီး မသွားနဲ့နော် မြေးလေး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ငှက်သိုက်ကျွန်းကို မောင်ယကွ လိုက်မသွားဘူးဆိုရင် သူ့ကို အဖော်ခေါ်သွားဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

ဘွားထံမှ ခွင့်ပြုချက်ရသည်နှင့် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ်က ပြေးဆင်းလာသည့် ပန်ရှေ့ကို လူရိပ်တစ်ခု ဘွားခနဲ ရောက်လာတော့ လှမ်းလက်စခြေလှမ်း လေးတွေ တုန်ရပ်သွားကာ သူမမျက်စိရှေ့ကလူကို မော့ကြည့်လိုက်မိတော့...

“ဒါကဘယ်ကိုလဲ ပန်”

“ကမ်းခြေကိုဆင်းမလိုပါ ဒေါ်လေးခေမာ”

“အကြာကြီးမနေနဲ့ အအေးမိမယ်၊ ကဲ သွားတော့”

“ဟုတ်”

တောက်ပစူးရှသော ဒေါ်လေးနန်းခေမာ အကြည့်တွေက ပန်ရင်ထဲကို ထွင်းဖောက်ကြည့်သလို ထင်မိသည်။ တင်းမာသယောင် ခက်ထန်သည့် အမူအရာကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဖုံးအုပ်ထား

သလိုထင်ရသော ဒေါ်လေးနန်းခေမာအသွင်က ပန်အပေါ်မှာ တစ်စုံတစ်ရာ မကျေနပ်သလိုပါလား။

သန္တာကျွန်းစံအိမ်ကြီးမှာ ခိုတွယ်မိုက်ပေရသော ပန်လို မိဘမဲ့တစ်ကောင်ကြွက်မလေးကို မကြည်ဖြူသည်မှာလည်း တကယ်တော့ သိပ်အဆန်းတကြယ်မရှိပါ။ သန္တာကျွန်းစံအိမ်ကြီးထဲကို ကလေးလေး တစ်ယောက်ပွေ့ပိုက်ပြီး ရောက်လာခဲ့သော ပန်အမေက ပန်ကို ဘွားလက်ထဲ ထိုးအပ်ထားရစ်ခဲ့ပြီး ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာနိုင်သည့် တမလွန်ခရီးရှည်ကြီးကို ထွက်သွားခဲ့သည်။ ပန်ကို ဘွားက ကျွေးမွေးပြုစုလာခဲ့၍သာ ပန် အခုလို အသက်အရွယ်ရောက်လာခြင်းဖြစ်လေသည်။ ပန်ကို ဘယ်သူမှ လှိုက်လှဲခြင်း မရှိသလိုထင်သည်။ ဒေါ်လေးနန်းခေမာကို ပန်ကိုယ်တိုင် ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ တစ်သက်လုံး တွေ့လာခဲ့ရတာပဲ။ ဒေါ်လေးက သူ့ယောက်ျားဆုံးသွားပြီးထဲက တခြားဘယ်ကိုမှ သွားလှေသွားထမရှိတော့။ သန္တာကျွန်းစံအိမ်ကြီးထဲမှာ သူမို့မပျင်းမရှိနေနိုင်တာ ပန် အံ့သြခဲ့မိသည်မှာ ကြာပါပြီ။

ဦးစစ်နှင့်အတူ ခရီးထွက်သည့် အချိန်မှတစ်ပါး ဒေါ်လေးနန်းခေမာက သန္တာကျွန်းစံအိမ်ကြီးမှာ အမြဲရှိနေတတ်သူဖြစ်သည်။

ပန်ကို သန္တာကျွန်းစံအိမ်ကြီးမှာ ဒေါ်လေးနန်းခေမာလို အမြဲနေပါဟုဆိုလျှင် သူမအနေဖြင့် ဒေါ်လေးနန်းခေမာလို နေနိုင်မည်မထင်။ အခုတောင် ဒီသန္တာကျွန်းစံအိမ်ကြီးကို မပြန်ချင်ဘဲ ပြန်လာခဲ့ခြင်းအဖြစ်ကို မည်သူစာနာနားလည်နိုင်မည်နည်း။

ဒိုဂ္ဂတ်သော သံသောင်မြေသို့ မဆင်းဘဲ မျက်စိတစ်ဆုံး မြင်တွေ့နေရသော ပင်လယ်ပြင်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း ပြာလွင်သော မိုးကောင်းကင်နှင့် ရေပြင်ထိစပ်နေပုံကို ကြည့်ကာ ပန်ရင်ထဲမှာ အလွမ်းတွေနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် တံခွန်ဆိုသည့်လူကို အပြေးသတိရလိုက်မိသည်။

သိပ်လှသည့် ပန်ရဲ့အချစ်ကို ချစ်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေပေမယ့် ဘယ်သူ့ကိုမှ ပန်ရင်ထဲက မေတ္တာအသည်းပန်း မပွင့်လန်းနိုင်သေးပေမယ့် တံခွန်ဆိုသည့် ကိုလူချောလေးကိုတော့ အများနှင့်မတူ။

အထူးခင်မင်စွာ အခွင့်အရေးလေးပေးမိသည်ကိုက ဝန်ခံချင်ပါသည်။ တစ်တန်းတည်း ကျောင်းသွားဖော်သူငယ်ချင်း တံခွန်က ပန်အပေါ်မှာ အစစအရာရာ နားလည်သူ။ ပန်ရဲ့ မျက်နှာလှလှလေး တစ်ချက်ညှိုးလျှင်ပင် မနေတတ်အောင် ဖြစ်ရှာသည့်တံခွန်။

အခု ပန်မရှိသည့် အချိန်မှာ သူတစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုနေမှာပါလိမ့်ဟုတွေးပြီး လှပသော ပန်မျက်နှာလေး ပြုံးကြည်သွားပါသည်။

ဟော...ဟိုမှာ ဦးယက္ခပါလား။

“ဦးယက္ခ”

ဦးခေါင်းမှာ ခမောက်ဝိုင်းကြီး ဆောင်းထားပြီး သောင်စပ်တစ်နေရာက လျှောက်လာနေသည့် ဦးယက္ခကို လက်ထဲမှာ ပုံးနက်ကြီးတစ်လုံး ဆွဲလာတာကို မြင်လိုက်ရသည်။ ပန်က လက်က

လေးတစ်ဖက်မြှောက်၍ သူ့အမည်ကို ဟစ်အော်နှုတ်ဆက်လိုက်သံက လေထဲမှာ ပျံလွင့်သွားသည်။ ဦးယက္ခရှိရာသို့ ပန် လျှောက်ခဲ့သည်။

“ပန်လေးပါလား...တစ်ယောက်တည်း ဘယ်ကို နှားသွားမလို့လဲ ကလေးရဲ့”

“ဘယ်မှမသွားပါဘူး ဦးယက္ခရဲ့၊ အပျင်းပြေ ဟိုနားဒီနား လျှောက်ကြည့်ရုံပါ။ ဦးယက္ခကရော ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ”

“ဟိုမှာလေ...ရေပန်ကာ မလည်လို့ အခုပဲသွားပြင်လာခဲ့တာ”

ဦးယက္ခက သူ့လာရာလမ်းကို ညွှန်ပြလိုက်တော့ ဟိုးခပ်စေးစေးတွင် ရေပြင်မှာ လည်ပတ်နေသော ရေပန်ကာကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“အဲဒါကြီးက ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“သန္တာကျွန်းစံအိမ်ကြီးအတွက် လိုအပ်ရင်သုံးချင်တာသုံးလို့ရတာပေါ့ ကလေးရဲ့”

“အရင်က ဒါကြီးမရှိပါဘူး”

“ကလေးမသိလို့ပါကွယ်၊ ကြာပဲကြာလှပြီဥစ္စာ”

“ဪ”

“ကလေးတစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေရင် ဟိုဘက်ကို ကူးပြီး လျှောက်လည်ချည်ပါလား၊ ရေကျချိန်ဆိုတော့ သွားရလာရတာ လွယ်ပါတယ်၊ ခဏနဲ့သွားချင်တဲ့နေရာ ရောက်တာပဲ”

ပင်လယ်အတွင်း ဆင်းသက်လျှောကျသွားသည့် ရေပြင် ပြာလဲ့လဲ့ကို မြင်ရသည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ရက်ကနှင့် တခြားစီ။

ဦးယက္ခညွန့်ပြုသည့် နေရာမှာ ဒူးဆစ်ခန့်သာရှိမည့် ရေစပ် စပ်နှင့် သောင်ခုံဖြူလွလွ။ ကျောက်တောင်မည်းမည်းတွေ အစီအရီ ခင်းထားသလို လှိုင်းတွေ တဖျပ်ဖျပ်ခပ်နေသော ကမ်းစပ်ရေတိမ်ကို ပန် တွေ့လိုက်ရသည်။

သန္တာကျွန်း၏ ထူးခြားမှုဟုဆိုလျှင်လည်း မမှားပါ။ လပြည့်လကွယ် ဒီရေအတက်အကျ ဖြစ်ပေါ်လေ့ရှိရာ ရေတက်နေ သည့်အချိန်မှာ တရိပ်ရိပ်မြင့်တက်လာသော ရေပြင်က အခု ပန် တွေ့မြင်နေရသော ကျောက်ဆောင်ကျောက်တုံးများကိုသာမက သန္တာကျွန်းစံအိမ်ကြီးနှင့် ထိစပ်နေသည့် ကမ်းပါးစွန်းအထိအောင် ပင်လယ်ရေများ မြင့်တက်လာတတ်သည်။

ထိုအတူ ရေကျသွားသည့်အချိန်မှာလည်း အခုမြင်တွေ့ နေရသည့် သဲသောင်မြေနှင့် ကျောက်ဆောင်ကျောက်တုံးများကို ခြေလျှင်နင်းဖြတ်သွားရုံနှင့် တစ်ဖက်ကမ်းကို လွယ်ကူချောမောစွာ ဒီအတိုင်း ကူးဖြတ်နိုင်သည်။

ဤသည်ကို သန္တာကျွန်းပေါ်ရှိ လူများနှင့် သန္တာကျွန်း အကြောင်း ကောင်းစွာသိရှိနားလည်ထားသူများမှတစ်ပါး တခြား လူစိမ်းစည့်စိမ်းများအနေဖြင့် မသိကြပါ။

သန္တာကျွန်းကို အမြဲရေပတ်လည်ဝိုင်းနေတတ်သော ကျွန်းအငူလေးအဖြစ်သာ ထင်မြင်နေတတ်ကြသည်။

“ကလေးသွားချင်ရင် ဦးယက္ခ အဖော်လိုက်ပေးမယ်လေ၊ သွားကြမလား”

“ဦးယက္ခလိုက်ပို့ရင် ပန်သွားမယ်”

“ဒါဖြင့်လည်း သွားကြတာပေါ့၊ ဘွားနဲ့ မခေမာကို ခြောခွဲပြီးပြီလား”

“ဘွားက ဦးယက္ခနဲ့ဆို ဘယ်ကိုသွားသွား စိတ်ချပြီးသား ဝါ၊ အပြန်ကြမှ ပြောလည်းဖြစ်ပါတယ်၊ ပန်ကို ဦးယက္ခ လိုက်ပို့ မယ်ဆိုရင် အခုပဲသွားကြစို့”

“ကောင်းပါပြီဗျာ...ကောင်းပါပြီ၊ မောင်စစ်ပြန်လာ ရင်သာ ပန်လေးကို ဟိုဒီလျှောက်ခေါ်ရပါ့မလားလို့ ဦးယက္ခကို ဆုနေပါဦးမယ်”

“ပန်ကို ချုပ်ချယ်ချင်တိုင်း ချုပ်ချယ်ရအောင် ပန်က တလေးလေးမှမဟုတ်ဘဲ ဦးယက္ခရဲ့၊ ပန်ကို အဲဒီလိုလာ လုပ်လို့ တတော့ ပန်က ဘွားကို ပြန်တိုင်ရမှာပဲ”

“အဟား...ဟား...ဟား”

“ပန်လေးကတော့ တကယ့်ကလေးလေးပဲဟေ့”

ဦးယက္ခက အသံငါကြီးနှင့် သဘောကျစွာ အော်ဟစ်ရယ် မောလိုက်သံက ခရလှိုင်းတို့ ရိုက်ခတ်သံဖြင့် ရောထွေးသွားသည်။

ဦးယက္ခက ပန်ကို ကလေးလေးဟု ဆိုလာခြင်းအပေါ် မှာ ပန် စိတ်မဆိုးဘဲ ပြုံးရယ်ပြီး ကြည့်နေနိုင်တာ မှန်ပေမယ့် ဒေါ်လေးနန်းခေမာက ပန်ကို ကလေးလည်း မဟုတ်တော့ဘူး။

လူကြီးတွေကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်စမ်းနဲ့ဟု တင်းမာစွာ ဆိုလာချိန်မှာတော့ ပန်ရင်ထဲမှာ ဘာကိုမှန်းမသိ ကြောက်ရွံ့မိ သလိုလိုပါလား။

“ဦးယက္ခ”

“ဘာလဲကလေး”

“ဟို...ဒေါ်လေးနန်းခေမာလေ”

“အင်း”

“သူ့ကိုကြည့်ရတာ ပန်ကို စိတ်ဆိုးနေသလိုပဲနော်”

ဒေါ်လေးနန်းခေမာအကြောင်း ပန်က မဝံ့မရဲလေး ဆိုလိုက် တော့ ဦးယက္ခက ပန် မျက်နှာလှလှလေးကို သနားကရုဏာသက်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။

လောကကြီးအကြောင်း၊ လူတွေအကြောင်း ဘာမှမသိရှိ နားလည်နိုင်စွမ်းမရှိသည့် ဤကလေးမလေးက သနားစရာ။

“ကလေးကို ဘာစိတ်ဆိုးစရာရှိလို့လည်းကွယ်၊ မခေမာ က ဒီလိုပဲနေတတ်တဲ့လူမျိုးပါ”

ဦးယက္ခစကားကြောင့် ပန် နည်းနည်းတော့ တွေဝေသွား သည်။ ဒေါ်လေးနန်းခေမာပုံစံက ဦးယက္ခပြောသလိုပဲ ဖြစ်မည် ထင်သည်။

လှပသော ဒေါ်လေးနန်းခေမာကို ရယ်မောပြုံးရွှင်သော မျက်နှာထားနှင့် ပန် မမြင်ဘူးပါ။ ပြုံးရယ်ခဲ့သော ဒေါ်လေးနန်းခေ မာ၏ မျက်နှာက အမြဲလိုတည်ငြိမ်လေးနက်ခြင်းတွေနှင့် တစ်စုံ

တစ်ရာသော အကြောင်းအရာကိုသာ အလေးထားစဉ်းစား နေဟန် မျိုးသာ မြင်ဘူးတွေ့ဘူးပါသည်။

“အေးလေ...ပန်အပေါ်မှာ ဒေါ်လေးနန်းခေမာ စိတ် မဆိုးဘူးဆိုလည်း ပြီးတာပါပဲ၊ ပန်ကတော့ ဒီတစ်ခေါက် သန္တာ ကျွန်းကို ပြန်ရောက်ပြီးမှတော့ ၎င်းသိုက်ကျွန်းကို မရောက် ရောက်အောင်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

“ပန်ကို ဦးယက္ခလိုက်ပို့နော်”

“မောင်စစ် လိုက်ပို့မှာပေါ့ကွဲ့”

“သူနဲ့မသွားချင်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူနဲ့ပန် ခေါ်မှမခေါ်ဘဲနဲ့”

ပန် စကားကို သဘောကျစွာ ဦးယက္ခ ရယ်လိုက်သည်။ ဤကလေးမလေးကို စစ်မင်းဟုန် အဘယ်မျှချစ်သည် မြတ်နိုး သည်ဆိုတာ ဦးယက္ခ ကောင်းစွာသိသည်။

စစ်မင်းဟုန် ဆုံးဖြတ်လုပ်ကိုင်သမျှ ရှာဖွေစုဆောင်းသမျှ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုအစုစုအားလုံး ပန်လေးတစ်ယောက်တည်း အတွက်သာဖြစ်ကြောင်း သန္တာကျွန်းစံအိမ်ကြီးတွင် ရှိနေသော လူသားအားလုံး သိရှိထားပါလျက် ပန်လေးတစ်ယောက်သာ စစ်မင်းဟုန်အပေါ်မှာ နားလည်မှုတွေ လွဲမှားနေရှာသည့်အဖြစ်။

သေချာတွေးကြည့်တော့လည်း စစ်မင်းဟုန်ဆိုသည့် လူသားတစ်ယောက်အဖြစ်ကလည်း သနားစရာ။



“လူကြီးကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ကောင်းဘူး ပန်လေးရဲ့၊ ငရဲကြီးတတ်တယ်”

“ဟွန်း...ပန်က ဘယ်သူ့ကိုများ စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်ဘူးလို့လဲလို့”

ငရဲဆိုတာနှင့် ကိုင်ပေါက်လိုက်တော့ ပန်ကိုယ်လေး တွန့်ခနဲဖြစ်သွားကာ သူမမှာ အပြစ်မရှိပါကြောင်း လျင်မြန်စွာ ထုချေလိုက်ပုံလေးက ချစ်စရာ။

ဒါကြောင့်လည်း ပန်ဆိုသည့် ဤကလေးမလေးကို ထားစရာမရှိအောင် ချစ်ရာသည်ထင်။

“အေးပါကွယ်...ဦးယက္ခကလည်း ကလေးကို သဘောပြောပြတာပါ၊ ပန်က လိမ္မာပါတယ်”

“ဟေး...ဒါမှဦးယက္ခကွ”

ကလေးငယ်လို ပန် ခုန်ပေါက်လိုက်တာ ကိုကြည့်ပြီး ဦးယက္ခမျက်နှာကြီး ပြီးသွားသည့်အခိုက်မှာ နားထဲတွင် ယဉ်ပါးနေကြဖြစ်သော မော်တော်စက်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်သဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ စင်ရော်ကို မြင်လိုက်ရ၏။



### အခန်း (၄)

လက်တစ်ဖက်ကို လေထဲမှာ အားပါးတရ ရှေ့ယမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်ပုံက တက်တက်ကြွကြွ။ ပန်၏ လည်စည်းပဝါစက လေထဲမှာ တလှုပ်လှုပ်မျောလွင့်လျက် သူ့သခင်ထံမှ အပျော်တွေ ကူးစက်နေဟန်ဖြင့် ခပ်မြူးမြူး။

ဦးယက္ခက ဦးစစ်မင်းဟုန်ကို လက်တစ်ဖက်ရှေ့ယမ်းပြီး တုံ့ပြန်နှုတ်ဆက်ပေမယ့် စစ်မင်းဟုန်ကတော့ နေရာမှာ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်လေး သူမတို့နှင့် တစ်စတစ်စ နီးကပ်လာသော စင်ရော်မော်တော်လေးနှင့် မော်တော်ပေါ်က သူ့သခင်ကို ငေးကြည့်နေပါသည်။

“ဘယ်ကပြန်လာကြတာလဲဗျာ ဦးယက္ခ”

စင်ရော်ကို ကမ်းမှာ ထိုးဆိုက်ရပ်တန့်လိုက်သည်နှင့် စစ်မင်းဟုန် လှမ်းပစ်ပေးသော ကြိုးကို သောင်စပ်ရှိ ငုတ်တိုင်မှာ

ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်စွာ ဆွဲချည်ရပ်တန့်စေလိုက်သူက ဦးယက္ခ။

“ကလေးကို ဟိုဘက်ကမ်း လိုက်ပို့မလို့မလားလို့ပါ မောင်စစ်”

“ပန်က သွားချင်လို့လား”

ကမ်းပေါ်ကို လှမ်းခုန်တက်လိုက်ပုံက ပေါ့ပါးလွတ်လပ် မှုအပြည့်။ ဦးယက္ခကိုမေးရင်း ပန်ဘက်ကို လှည့်မေးလိုက်တော့ ဦးစစ်မင်းဟုန်၏ မျက်နှာကို လှပပိုင်းစက်သော မျက်ဝန်းလဲ့လဲ့ကြီး တွေနှင့် မျက်တောင်ကျောကြီးတွေ တဖျပ်ဖျပ် မော့ကြည့်လိုက်ပုံကို ငေးခနဲ ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ခဏသွားမလားလို့ပါ။ အခုတော့မသွားတော့ပါဘူး”

“ကိုယ်ရောက်လာလို့လား”

“ဟုတ်ပါဘူး”

“ပန် သွားချင်ရင် ကိုယ်လိုက်ပို့မှာပေါ့၊ လောလောဆယ် ငှက်သိုက်ကျွန်းကို အရင်လိုက်ပို့မယ်”

● “ဟင်”

အံ့ဩသော မျက်လုံးတွေနှင့် ပန် စစ်မင်းဟုန် မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ပန် မျက်နှာလေးကို ငုံ့မိုးစူးစိုက် ကြည့်နေ သည့် နူးညံ့သောမျက်ဝန်းတွေနှင့် အမှတ်မထင် ဆုံစည်းမိကြ သည်။

“အခုပဲ အဲဒီငှက်သိုက်ကျွန်းက ပြန်လာတာမဟုတ်လား”

“ပန်ကို ကိုယ် အဲဒီကိုသွားတယ်လို့ ဘယ်သူပြောလဲ”

“အင်”

သူ့အမေးကို ရုတ်တရက် ပန်မဖြေတတ်။

အဖြေရှာသလို စူးစိုက်ကြည့်နေသည့် သူ့မျက်လုံးတွေ အောက်မှာ ပန် အနေရခက်သလို မွန်းကြပ်ကြပ်ကြီး ဖြစ်လာသည့် အတွက် သူ့ထံမှအကြည့်ကို အရင်ဦးဆုံး ဖယ်ခွာလိုက်သည်။

“မေးရင်ဖြေလေ”

သူမေးတာကိုမဖြေရင်ဘဲ ပန်ကို ထရိုက်ဦးမည်လား မပြောတတ်။ ပန်စိတ်နဲ့ ပန်ကိုယ် သူမေးတိုင်း ဖြေနေရမှာလား။ ဖြေချင်မှဖြေမှာပေါ့ဆိုသည့်စကားကို ပန် စိတ်ထဲက ပြန်ပြောနေ မိပေမယ့် အပြင်မှာတော့...

“ပန်ကို ဘယ်သူမှမပြောပါဘူး။ ပန်ဘာသာ သိတာ ပေါ့”

“ပန်ဘာသာ သိတယ်”

သူက ပန်စကားကို နောက်က လိုက်လံ ရှေ့ရွတ်ရင်း မျက်ခုံးအစုံကို တွန့်ကုတ်လိုက်ပုံကိုကြည့်ပြီး သူ့ကို ပန် နားမလည် နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ပန်ပြောသည့် စကားထဲမှာ ဘာတွေအမှား ပါသနည်း။

တခြားကိစ္စတွေလည်း ပန် ဘာသာသိရင် ဘယ် လောက်များ ကောင်းလိုက်မလဲဆိုသည့် စစ်မင်းဟုန် စိတ်ထဲက အတွေးကို ပန် မသိလိုက်ပါ။

“ငှက်သိုက်ကျွန်းကို ကိုယ်မသွားရသေးပါဘူး။ ပန်၊ ပန်ကို

လိုက်ပို့ရင်းနဲ့မှ အတူ သွားမလို့ပါ”

“အခုသွားကြမှာလား ပန်”

ငှက်သိုက်ကျွန်းကို ပန်ကို လိုက်ပို့ပေးမည်ဆိုသော စစ်မင်းဟုန်မျက်နှာက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ရှိသလောက် ပန်ရင်တွေ က လှုပ်ခတ်နေသည်။ ဒါကလည်း သူမသွားချင်သည့် ငှက်သိုက် ကျွန်းဆိုသည့် အမည်ကြောင့်ပါ။

“ပန် အခုသွားချင်ရင် အခုလိုက်ပို့မှာပေါ့”

“အင်”

ပန်ရင်ထဲ သွားချင်စိတ်တွေနဲ့ ကျလီ ကျလီဖြစ်နေပေမယ့် ချက်ချင်းသဘောတူလိုက်ဖို့ကြတော့ ခက်နေသည်။ ငှက်သိုက်ကျွန်း ကို ပန် နှစ်ခါလားရောက်ဖူးပေမယ့် လှပသောကျွန်းလေးကို နှစ်ခြိုက်သဘောကျခဲ့သူဖြစ်သည်။ အဲဒီတုန်းက ဘွားရော ဒေါ်လေး နန်းခေမာပါ အတူပါသည်။

“အခုပဲသွားကြမလား ပန်”

ပန်ထံမှ ရုတ်တရက် ဘာသံမှမထွက်။

“ဦးယက္ခ ဘွားကိုပြောလိုက်ပါ။ ကျွန်တော် ပန်ကို ငှက်သိုက်ကျွန်းလိုက်ပို့တယ်လို့”

“ကောင်းပါပြီ မောင်စစ်။ ကဲ ကလေးဆန္ဒလည်း ပြည့် သွားပြီ။ ဘွားကို ဦးယက္ခသွားပြောလိုက်မယ်။ စိတ်ချလက်ချသာ သွားကြဟုတ်လား”

စစ်မင်းဟုန်က ပေါ့ပါးစွာ စင်ရော်ပေါ်ရောက်သွားပြီးမှ

ဖန်ရှိရာသို့ လက်ကိုဆန့်တန်းပေးပေမယ့် ပန်လက်ကလေး တစ်ဖက် တို့ တုံ့ပြန်မကမ်းဖြစ်သေးပါ။

မနေ့ညကတော့ ပန်သူ့ကို စိတ်ဆိုးဒေါသတွေနှင့် စင်ရော် ပေါ်မှာပဲ ရန်တွေ့စိတ်ကောက်ခဲ့သည်။ လမ်းခရီးမှာ အဆင်မပြေ ခြင်း၊ ပင်ပန်းခြင်းတွေ ကြောက်ရွံ့ခြင်းတွေနှင့် စစ်မင်းဟုန်ဆိုသည့် လူကို ကြည့်မရအောင် မုန်းပင်မုန်းခဲ့သေးသည့် ပန်က အခုတော့ သူကမ်းပေးသည့် လက်ကိုတွဲပြီး သူနှင့်အတူ ငှက်သိုက်ကျွန်းကို ဘာအတွက် လိုက်သွားရမည်နည်း။

“ပန် မသွားတော့ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ပန်”

ပန် မဖြေ။

သူမထံ ဆန့်တန်းထားသည့် လက်ကို အခုချိန်ထိ မရုတ် သိမ်းသေးဘဲ ပန်မျက်နှာလေးကို စူးစိုက်ကြည့်နေ သူထံ ခပ်မော့ မော့လေး ကြည့်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ နေရာက ချာခနဲ ကျောခိုင်းလှည့်ထွက်သွားချိန် နောက်ပါးမှ သူမအမည်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည့် စစ်မင်းဟုန်အသံ ကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ပန်”

ဒီတစ်ခါတော့ ပန် သူ့ကို လှည့်မကြည့်တော့။

စင်ရော်ပေါ်က ဖြိုးခနဲဖျတ်ခနဲ ခုန်ဆင်းပြီး ပန်ရှေ့တည့် တည့် မားခနဲ ပိတ်ရပ်လိုက်တော့ သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဝင်တိုးမိမတတ်

ခြေလှမ်းအစုံကို လျင်မြန်စွာ ရပ်တန့်လိုက်သည်။

“ပန်”

အများတကာတွေနဲ့ ဘယ်တုန်းကမှ မတူဘဲ သူ တစ်ယောက်တည်း ပန်ရဲ့ အမည်အပြည့်အစုံကို မမောနိုင်မပန်းနိုင် ခေါ်ပဲခေါ်နိုင်လွန်းသူအဖြစ် ပန် သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကို တစ်ယောက်တည်းထားပြီး ထွက်သွားရတာလဲ”

ကြည့်လေ...မေးပုံကိုက။

သူနဲ့ပန် ဘယ်တုန်းကပဲ နှစ်ယောက်အတူ တွဲသွားနေခဲ့တဲ့အတိုင်း။

“ပန်နဲ့ ဦးစစ်မင်းဟုန်မှ မခေါ်ဘဲ”

“ဟင်”

“ပန်ကိုလည်း လာမခေါ်ပါနဲ့”

“ဟောဗျာ”

“ပန်သွားတော့မယ်”

သူ့ကိုကွေ့ဝိုက်ရှောင်ကွင်းပြီး ကျော့ကျော့လေး ထွက်သွားသော ထိုကလေးမ၏ ကိုယ်လေးကို စိတ်လိုလက်ရ ကောက်ယူပွေ့ချီလိုက်ချင်စိတ်ကို မနည်းမျိုသိပ်လိုက်ရသည်။

သူ့အပေါ်မှာ ကောင်းပြီးကောင်းရက်နဲ့ စကားတွေဘာတွေ ပြောနေခဲ့ပြီးမှ စစ်မင်းဟုန်ကို သူမစိတ်ဆိုးဆဲဖြစ်ပါကြောင်း

ပြောဆိုသွားပုံလေးက အသည်းနွေးချင်စရာပါ။ ခြောက်နိုးခြင်းတွေနှင့် ပြုံးမိန့်သွားသည့် စစ်မင်းဟုန်၏ နှုတ်ခမ်းအစုံကို မည်သူမှ မမြင်လိုက်ကြ။

ဦးယက္ခက စင်ရော်နားမှာ အလုပ်ရှုပ်ချင်ဟန်ဆောင်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ချိန်မှာ စစ်မင်းဟုန်၏ ခြေလှမ်းကျကြီးတွေကလည်း ပန်လေးရှိရာကို တလွှားလွှား ရောက်ရှိလို့သွားသည်။

“ပန်”

အနားကပ်ပြီး သူမနာမည်လေးကို ခေါ်ပေမယ့် ပန်ကမထူး။ ခြေလှမ်း ဘောက်ဆတ်ဆတ်လေးတွေနှင့် ရှေ့တည့်တည့်ကိုသာ ကြည့်သွားနေပုံလေးက အနားမှာ စစ်မင်းဟုန်ဆိုသည့် လူတစ်ယောက် ရှိနေတာကိုပဲ ဂရုမစိုက်သလိုပါလား။

ပန်လေးရယ်။

ပန်လေးနေရာမှာ တခြားသူတစ်ယောက်ဆိုရင် ကိုယ်ကလည်း အခု ပန်လေးကိုယ့်ကို ဂရုမစိုက်သလို ကိုယ်ကလည်း ဂရုစိုက်မိမှာမဟုတ်တာလည်း အသေအချာပါဗျာ။

အခု ကိုယ့်နားမှာရှိနေတဲ့သူက တခြားသူမဟုတ်ဘဲ ကိုယ်အင်မတန် ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ မိန်းမချောလေး ပန်ဖြစ်နေမှတော့ ကိုယ်ချစ်တဲ့ ပန်လေးနဲ့အပြိုင် စိတ်မကောက်ဝံ့တဲ့ စစ်မင်းဟုန် ဖြစ်ခဲ့ရပါပြီကော အချစ်ရယ်။

“ပန်ပဲ စောစောက ကိုယ့်ကို စကား တွေပြောနေသေးတာပဲ၊ အဲဒါ ပန်နဲ့ ကိုယ်ခေါ်နေကြတာပဲမဟုတ်လားဗျာ”

“အဲဒါက ခေါ်တာမှမဟုတ်ဘဲ”

“ဟင်”

“မေးလို့ဖြေပေးတာ”

“ဘာ”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

ရင်မှာပြည့်သိပ်လာသော ချစ်ခြင်းတွေနှင့် မြတ်နိုးစွာ တီးတိုးရယ်မောလိုက်မိသည့် အဖြစ်ကို ပန်လေးနားမလည်။ လှပသော မျက်ဝန်းပြာကြီးတွေနှင့် သူ့ကို ဝင့်ခနဲကြည့်သည်။

“ပန်ကို ဘာရယ်တာလဲ”

“ချစ်လို့”

စိတ်ထဲက ဖြေလိုက်ခြင်းပါ။ အပြင်မှာတော့ နှုတ်ခမ်း အစုံပြုံးလျက် ငြိမ်နေသော စစ်မင်းဟုန်ကို ပန် မကျေနှပ်ပါ။

“ပန်ကိုများ ရယ်စရာကျနေတာပဲ၊ ကျောင်းက ခွင့်ရတာမဟုတ်ဘူး၊ မနက်ဖြန်ပဲပြန်တော့မယ်”

စစ်မင်းဟုန် မကြိုက်ဟုထင်သော စကားကို တကယ်လည်းမဟုတ်ဘဲနှင့် ပန်က သူမဘာသာ တစ်ယောက်တည်း ပြောသလိုလိုနှင့် စစ်မင်းဟုန်ကြားအောင် တမင်ပြောနေတာကို စစ်မင်းဟုန် ကြားပါသည်။

ပန်ရဲ့ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေ၊ ဖွင့်ရက် တွေအားလုံး စစ်မင်းဟုန် အလွတ်ရနေအောင် မှတ်သားစုံစမ်းထား သည့်အဖြင့်ကို ထိုကလေးမ မေ့နေသလားဟု စိတ်ထဲက မေးလိုက်တာကို

သူမ မကြားပါ။

“ကျောင်းကို ပြန်သွားချင်နေပြီလား”

“ကျောင်းတက်ရမှာက ကျောင်းသားအလုပ်ဆိုတာ လူတိုင်းသိနေကြတာပဲ”

“အခုဟာက ကျောင်းပိတ်ရက်လေ”

“ဟင်”

သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်လာသူလေးကို နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ သူ့ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ကျောင်းမှာ ချစ်သူကျန်ခဲ့လို့လား”

“အိုး”

လူကိုစေ့စေ့ကြည့်ပြီး တည့်တည့်ကြီး မေးတာ ခံလိုက်ရတာမို့ ပန် ဖြူနုပွေးဥနေသော မျက်နှာလေး ဖြန်းခနဲ ပူနွေးထူအမ်းနီ ဖြန်းသွားကာ ရှက်အမ်းအမ်း အမူအရာဖြင့် စစ်မင်းဟုန်ကို အလန် တကြားလေး မော့ကြည့်လိုက်ပုံက ယုန်ဖြူမလေးနယ် အပြစ် ထင်းစင်လှသည့်အဖြစ်လေ။

ရှက်အားပိုသွားသည့် ပန်လေးကို သူ့ရင်ခွင်မှာ ပိုင်ပိုင် ထွေးပွေထားခွင့် ဘယ်တော့များမှ ရရှိလေမည်နည်း။ ထိုအခွင့် အရေးမျိုးရော စစ်မင်းဟုန်ဆိုသည့် သူ့မှာ ရှိနိုင်ပါ ဦးတော့မည် ထား။

တထိတ်ထိတ်ခနဲနေသော ရင်ဖြင့် ပန်ထံမှ ပြန်ကြားဖြေဆိုလာမည့်အဖြေကို ရင်မောခြင်း၊ စိတ်လှုပ်ရှားခြင်း တွေနှင့်



စစ်မင်းဟုန် စောင့်မျှော်နားစွင့်နေချိန်မှာ ပန်ခမျာမှာလည်း ဤမျှ တဲ့တိုးကျသော မေးခွန်းမျိုးကို အမေးခံရခြင်းအပေါ်မှာ ဘာကိုမှန်း မသိသော ခံစားချက်ဖြင့် စစ်မင်းဟုန်ကို စိတ်ဆိုးမိရပြန်ပါပြီ။

“ပန်က ပန်က ဘာလို့ ကျောင်းမှာချစ်သူ ကျန်ရစ်ခဲ့ရ မှာလဲ”

“ဒါဖြင့် ချစ်ရမဲ့သူမရှိသေးဘူးပေါ့”

မခံချင်စိတ်လေးနှင့် အမှန်အတိုင်းဖြေပြီးမှ ဒီကိစ္စ သူ့နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲဟု ပြန်တွေးကာ မကျေမနပ်လေး ဖြစ်မိရပြန်သည်။

“အဲဒါ ပန်ကိစ္စပါ။ ဦးစစ်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ရှိတယ်ပေါ့”

“ဦးစစ်”

“ဗျား”

ဒေါသဖြင့် ပန်က သူ့အမည်လေးကို ခေါ်လိုက်တော့ အေးဆေးသော အမူအရာနှင့် သူကပင် ပန်ခေါ်တာကို ထူးလိုက် ပြန်သေးတာမို့ ပန်မှာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ သူ့နားက ခြေဆောင့် ပြီး ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

“ပန်”

ဒီတစ်ခါတော့ ပန် သူ့ကိုလှည့်မကြည့်တော့ဘဲ နေရာက တအားပြေးထွက်ခဲ့သည်။ ဒါကြောင့်လည်း သူနှင့် ပန် မတည့်တာ ထင်ရဲ့ဟု တွေးနေစဉ်မှာပင်...

“ဟိတ်...စွတ်မပြေးနဲ့၊ လဲလိမ့်မယ်”

“ဒုတ်”

“အမလေး”

“အား”

“ပန်”

အဖြစ်အပျက်တွေက လျင်မြန်သလို ပန်ကိုယ်လေးမှာ ထည်း ဦးစစ် မျက်စိရှေ့မှာပင် ကျောက်စွန်းကမူတစ်ခုနှင့် စင်တိုက်မိကာ ခွေခနဲ လဲကျသွားသည်။

ပန်အမည်လေးကို အလန့်တကြားအော်ရင်း လဲကျ နေသည့် သူမနားမရောက်ခင် ပန်က ဆတ်ခနဲ နေရာမှထကာ ဒုတိယအကြိမ် သူ့ရှေ့ကပြေးထွက်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် မအောင်မြင်။

“ပန်”

“ဖယ်...ပန်အသားကိုမထိနဲ့၊ ဦးစစ်ကို ပန် မုန်းတယ် သိလား”

“မုန်းတယ်”

“ပန်”

အနားကို လှစ်ခနဲရောက်လာပြီး ပန်ကိုယ်လေးကို လှစ်ခနဲ ဆွဲယူပိုက်ထွေးလိုက်ပုံက ဘင်းကြပ်ခြံမြဲလှတာမို့ ပန်ကိုယ်လေးမှာ ဦးစစ်ရင်ခွင်ထဲ ထွေးခနဲ ပါသွားခဲ့သည်နှင့်အတူ ပန်ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်ဥတွေ ချက်ချင်းဆိုသလို ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် စီးကျလာ သည်။

သူ့ကြောင့် ဦးစစ်ဆိုသည့် လူကြီးနှင့် ဖုတ်သက်တိုင်း

ပန်ရင်မှာ တစ်ခုခု ထိခိုက်ခံစားနာကျင်ရသလို အခုလည်း သူ  
ကြောင့် ပန်ကိုယ်မှာ အနာတရ ဖြစ်စေခဲ့တာမို့ ပန် သူ့ကိုမုန်း  
ပါသည်။

စိတ်ဆိုးဒေါသနှင့် ဝမ်းနည်းမှုတို့ ပေါင်းကာ ပန်ထံ မှ  
လက်သီးဆုတ်လေးများက သူမကိုယ်လေးကို ကလေးငယ်  
တစ်ယောက်လို ယုယစွာ ပိုက်ထွေးသူ၏ ကိုယ်ပေါ်ကို အရှိန်ပြင်း  
စွာ ကျရောက်စေခဲ့ရပါပြီ။

“ပန်ကိုများ သူ့လိုမှတ်နေသလား၊ ဖယ်...လွတ် ပန်မှာ  
ချစ်သူရည်းစားတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

“ငြိမ်ငြိမ်နေလေ ပန်၊ ခြေထောက်ကို ခိုက်မိသွားသလား  
ဆိုတာ ကိုယ်ကြည့်မလို့”

“မကြည့်နဲ့...ပန်ဘာသာ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဦးစစ် အပူမပါ  
ဘူးသိလား”

ငိုရွိုက်သံက ဗလုံးဗထွေး။

သူမကိုယ်လေးကို ပိုက်ထွေးထားသည့် စစ်မင်းဟုန်၏  
လက်အစုံကို သူမ၏ ဖယောင်းသွယ်လက်ဖဝါးနုနုလေးတွေနှင့်  
ဖယ်ရှားငိုယိုနေသူလေးခမျာ သူ့အား အဘယ်မျှ စိတ်ဆိုးဒေါသဖြင့်  
နေသည်ဆိုခြင်းကိုက ဖော်ပြစရာပင် မလိုတော့ပါ။

စစ်မင်းဟုန်မှာ သူ့မျက်စိရှေ့မှာတင် အလဲလဲအပြိုပြိုဖြင့်  
သွားသော ပန်အတွက် စိုးရိမ်စိတ်ပူနေသည့် ကြားမှပင် ပန်ထံ  
ရန်တွေ့သံ၊ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် စိတ်ဆိုးအရွဲ့တိုက်ပြောနေသံလေး

များကို နားထောင်ရင်း နှုတ်ခမ်းအစုံမှာ ပြီးမယောင် နှစ်သက်မြတ်နိုး  
နေမိပြန်သည်။

“ပန်အသားကို မထိနဲ့လို့ ပြောနေတာမရဘူးလား”

“ဖယ်ဆို”

“ပန်ကို အခုလွတ်ဆိုလွတ်နော်”

“ပန်”

“ပြောနေတာ မရဘူးလား၊ ဒီလောက်ဖြစ်အောင် သူများ  
ကြိုက်တာ ဇွတ်လုပ်ချင်ဦး”

“ကံဟယ်”

“အာ”

ပန်က ဇွတ်တိုးရုန်းလေ စစ်မင်းဟုန်က ပန်ကိုယ်လေးကို  
ရုန်းနိုင်အောင် ပို၍တင်းကြပ်စွာ ချုပ်နှောင်လေနှင့် ပန်ရဲ့ ကြီးသိုင်း  
ဖြူဖြူဖိနပ်လေးမှာ ပေစွန်းနေသည့် သွေးစရဲရဲလေးတွေကို စိုးရိမ်စွာ  
ဆွဲယူရန် လက်ကိုအလှမ်း

ပန်ဆိုသည့် မိန်းမဆိုးလေးက စစ်မင်းဟုန်၏ ရင်ထဲက  
ကြီးမားလှသော မေတ္တာထုထည်ကိုသော်မှ နားမလည် သူမကိုယ်  
လေးက မလှုပ်နိုင်အောင် သူ့ဘလုကြီးအားကို ဖမ်းချုပ်တုပ်နှောင်  
ထားသူ၏ ရင်ပြင်ကျယ်ကြီးအား စိတ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် ဒေါသ  
နှုတ်ကာ ဖိကိုက်အပြစ်ပေးလိုက်မိပါတော့သတည်း။

စစ်ခနဲ နာကျင်သွားသည့် အတွေးနှင့်အတူ သူ့ကိုယ်ကြီး  
တွန့်ခနဲဖြစ်သွားပေမယ့် ခပ်အုပ်အုပ်တစ်ချက်အော်ပြီး သူမလှုပ်ဘဲ

ဆန်နေပေမယ့် ပါးစပ်ထဲ အရသာတစ်မျိုးရောက်လာမှ ငုံ့ခဲထား  
သဗ္ဗကို ဆတ်ခနဲ ဖြေလွှတ်လိုက်မိသူက ပန်။

“ကျေနပ်ပြီလား...ပန်”

တိုးတိတ်စွာ ငုံ့မိုးမေးလိုက်တာ ဖြစ်ပေမယ့် သူထဲမှ  
ဝင်သက်ထွက်သက် လေးနွေးနွေးက ပန်ရဲ့ ပါးပြင်နှင့် လည်တိုင်ကို  
တိုးထွေဝင်ရောက်လာခြင်းကြောင့် ကြက်သီးဖြန်း ခနဲထသွားချိန်မှာ  
စစ်မင်းဟန်က ပန်ကိုယ်လေးကို ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို  
ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ စွေယူချီမလိုက်ပါပြီ။

“အား”

ခြေကျင်းဝတ်ဆီက စူးခနဲနာကျင်သွားသည့် ဝေဒနာ  
ကြောင့် ခြေထောက်ဖြူဖြူလေးကို အလန့်တကြား လှမ်းကြည့်လိုက်  
တော့ သူမခြေချောင်းလေးတွေမှာ အနီရောင်သွေးတွေနှင့် တဆ  
ဆစ်နာကျင်လို့ပါလား။

“ဦးစစ်”

“ပန်ကို အောက်ချပေးဆို၊ ပန်ဘာသာ လမ်းလျှောက်  
မယ်”

နာကျင်နေသည့် ဒဏ်ရာကို ဂရုမစိုက်ဘဲ စစ်မင်းဟန်  
ကို ဂျီကျဆိုးနွဲ့လွန်းသော ကလေးမကို သူ ငုံ့ကြည့်လိုက်ပါသည်။  
မော့ကြည့်နေသော ပန်၏ လှပသောမျက်ဝန်းတွေမှာ  
အဆုံမှာ သူ့ရင်ထဲ သိမ့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ငြိမ်ငြိမ်နေ ပန် ဒီထက်ပိုဆိုးလာရင် ပန်ကို ကံ...”

ဘစ်ခုခုအပြစ်ပေးမိလိမ့်မယ်”

“အပြစ်လုပ်တာ ပန်မှမဟုတ်ဘဲ၊ ပန်ဘာသာ လမ်း  
လျှောက်နိုင်တယ်”

“ကိုယ်ခွင့်မပြုဘူး”

“ဟင်”

“ပြောမရရင် ပန်ကို”

“ဘာဖြစ်လဲ ပန်ကို ရိုက်မလို့မဟုတ်လား”

“အင်း”

“သိသားပဲ”

ပန် ဘာကိုသိလေသည်မသိ။ မျက်စောင်းလေးဝင့်လျက်  
နှုတ်ခမ်းလှလှလေးကို စုထော်လျက် မျက်နှာလှလှလေးတစ်ဖက်သို့  
ဆတ်ခနဲလှည့်သွားပုံကိုသာ မြတ်နိုးစွာ ကျိတ်ပြုံးလိုက်မိသည်။



အစိမ်းသက်သက် ခြေသည်းခွဲတစ်ခုလုံးကို ဖြတ်ထုတ်ခံရမည့် ပန်ကိုယ်မှာလည်း နာကျင်သည့်ဝေဒနာဖြင့် ဖျတ်ဖျတ်လူးနေရာ ပါသည်။

ဤမျှလောက် ပြင်းထန်ဆိုးရွားလိမ့်မည်လို့ မည်သူမျှ မျှော်လင့်မထားကြ။ စစ်မင်းဟုန်ကိုယ်တိုင်လည်း ပန်၏ ခြေသည်းခွဲ လေးကို အလွယ်တကူ ညှပ်ထုတ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု စိတ်ချယုံကြည် ထားခဲ့သော်လည်း ပန်က နူးညံ့အိတွေးသော သူမလက်ကလေး နှစ်ဖက်နှင့် ခြေသည်းခွဲလေးကို ကိုက်ဖြတ်ရန် ကြိုးစားနေသည့် စစ်မင်းဟုန်၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ဇွတ်အတင်းဆွဲယူဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ကလေးတစ်ယောက်လို ငိုနေတော့ စစ်မင်းဟုန်ကိုယ်တိုင် သူမလက် ကလေးနှစ်ဖက်ကို တစ်ဖက်ထဲဖြစ်အောင် သူ့လက်တစ်ဖက် တည်းနှင့် စုကိုင်ရင်း ငိုယိုနေသူလေးကို ချောမော့စကားဆိုကာ ပြုံးခနဲ ဖျတ်ခနဲ ကိုက်ဖြတ်လိုက်ရာ...

ထောက်ခနဲအသံနှင့်အတူ ခြေသည်းတစ်ခုလုံး အောင် မြင်စွာ ကြမ်းပေါ်ပြုတ်ကျသွားသံနှင့်အတူ သူ့လက်မောင်းမှာ မျက်နှာထိုးအပ်ပြီး တုန်တုန်ရီရီလေး ဟစ်အော်ငိုယိုလိုက်သည့် ပန်၏ငိုသံလေးကလည်း တိတ်ဆိတ်နေသော သန္တာကျွန်း စံအိမ် ကြီးတစ်ခုလုံးကို ဖုံးအုပ်လွှမ်းခြုံသွားပါသည်။

“ပြီးသွားပြီ...ပြီးသွားပြီ၊ မငိုနဲ့တော့နော် ပန်လေး။”

ပန်က တအိအိငိုယိုရင်း သူမမျက်နှာလှလှလေးကို စစ်မင်းဟုန်လက်မောင်းပေါ်မှာ ထိုးအပ်ပြီး သိမ့်သိမ့်တုန်ရှိုက်ငို

အခန်း (၅)

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ မြေးလေးရယ်”

“အား...နာတယ်၊ နာတယ်၊ ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါနဲ့ သူ့အသားမဟုတ်တိုင်း၊ အိး...ဟီး...ဟီး”

“ပြီးပါပြီ ပန်ရယ်၊ ခဏလေး ခဏလေး”

သည်းသည်းလှုပ်လေး ရှိုက်ငင်ငိုကြွေးနေသူနှင့် ငိုယိုနေသူထံပါးမှာ ဒူးနှစ်ဖက်ကိုထောက်လျက် အနာကို သူ့ကိုယ်တိုင် ဆေးထည့်ပတ်တီးစည်းပေးနေသူတို့၏ အဖြစ်ကိုကြည့်ကာ မျက်စိမျက်နှာပျက်နေသူအား ဘယ်သူမှ သတိထားနိုင်ခြင်းမရှိပါ။

ကိုယ့်အာရုံနှင့်ကိုယ် စစ်မင်းဟုန်က ပန်၏ ခလုတ်တိုက်စွဲ၍ လန်ထွက်သွားသော ခြေမရှိ ခြေသည်းခွဲ တစ်ခုလုံး ညှပ်တစ်ခုကို ဆွဲကိုင်ယူလျက် ဖျတ်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစား စူးစိုက်နေသ

နေသာ သူမြတ်နိုးရသော ပန်း၏ကိုယ်လေးကို သူ့ရင်မှာ ပိုက်ထွေးထားလိုက်မိရပါပြီ။

“ဆရာဝန် အိမ်ပင့်လိုက်ရင် ပြီးနေတဲ့ဂစ္စကိုကွယ်၊ အခုတော့ ပန်းခမျာ ဘယ်လောက် ငိုနေရပြီလဲ၊ စစ်ကြောင့်တော့ သိပ်ကိုခက်တယ်”

“ဒေါ်နန်းခေမာထံမှ ဝေဖန်သံဖြစ်သည်။

“သိပ်နာနေလားဟင် ပန်း၊ ဆရာဝန်ကို အိမ်ပင့်လိုက်ရမလား”

သူ့ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ပြီး သူ့ကိုယ်ကြီးကို လက်သီးဆုပ်လေးတွေနှင့် ထုရိုက်ငိုကြွေးနေသည့် ကလေးမ၏ မျက်ရည်တွေက သူ့ရင်ဘတ်မှာ ရွဲရွဲစိုတော့ ပန်းကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ပိုက်ထွေးရင်း ယုယကြင်နာစွာ မေးလိုက်မိချိန်မှာ ပန်းထံမှ တအီအီငိုသံလေးနှင့် ဦးခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်တာကိုသာ မြင်လိုက်ရသည်။

“အခုမှ ဆရာဝန်ကို အိမ်ခေါ်ပြီး ဘာလုပ်ရမှာလဲလို့ လူကို တမင်သက်သက် နှိပ်စက်နေပြီးတော့များ”

“ပန်း”

“ပန်းက ကိုယ့်အစ်ကိုကြီးကို ဘာတွေပြောနေတာလဲကွယ်၊ မြေးအတွက် လူလေးခမျာ ဘယ်လောက်တောင် စိုးရိမ်ပူပင်နေရရှာတာ မြေးလေးမမြင်ဘူးလားကွယ်”

ဒေါ်နန်းခေမာထံမှ ပန်း၏အမည်ကို ခေါ်သံနှင့်အတူ ဘွားထံမှ ပန်းကို ညည်းညူပြောဆိုသံတို့ တစ်ထပ်တည်း

ပေါ်ထွက်လာတာမို့ ဒေါ်နန်းခေမာအသံကို မည်သူမှ သတိမထားလိုက်မိကြပါ။

“တိတ်ပါ ပန်းရယ်၊ ဘယ်သူက ပန်းကို တမင်သက်သက် နာကျင်အောင် လုပ်ရက်မှာလဲ၊ ဆရာဝန်ခေါ်မယ်ဆို တုန်းကတော့ ပန်းပဲ မခေါ်ပါနဲ့ ရပါတယ်ဆို”

“အို...အဲဒါက ဒီလောက်ကြီး ဆတ်ဆတ်ခါမှန်း မသိလို့ပေါ့လို့”

“အခု မနားတော့ဘူး၊ ပြီးသွားပြီလေ ပန်းက တကယ့် သတ္တိကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးပဲ၊ မငိုနဲ့တော့ဟုတ်လား၊ တော်ကြာခေါင်းပါထပ်ကိုက်နေလိမ့်မယ် သိလား”

“သိပ်နာနေရင် ဆရာဝန်ဆီ ခေါ်သွားလိုက်မယ်လေစေ”

ကြားထဲက မနေနိုင်စွာ ဝင်ပြောလိုက်မိသူက ဒေါ်နန်းခေမာ။

ဤမျှ ဆိုးချင်တိုင်းဆိုးနေသည့် ကလေးမကို စစ်မင်းဟုန်လို လူတစ်ယောက်က ဒီလောက်ကြီး စိတ်ရှည်လက်ရှည် ကလေးတစ်ယောက်လို ချောနေတာကို ကြားထဲက မနာလို မဂ္ဂစိန်နိုင်အောင် ဖြစ်လာရခြင်းအဖြစ်ကို မည်သူမှ နားမလည်။

ပန်းနှင့် ပတ်သက်လာရင် စစ်မင်းဟုန်ကိုယ်တိုင် ဤမျှ သည်းသည်းလှုပ်ပြနေမှတော့ ပန်း ဤမျှဆိုးသည်ကိုပဲ ကျေးဇူးတင်မလိုပါ။



“ပန် ဘယ်ဆရာဝန်ဆီမှ မသွားချင်ပါဘူးဆိုနေ”

ဆရာဝန်ဆိုလျှင် တီကောင်ကို ဆားနှင့်တို့သလို ကြောက်တတ်သည့် ပန်အကျင့်အတိုင်း ရှိုက်သံတစ်ဝက်နှင့် ပန်ထံမှ ငြင်းပယ်သံကြောင့် စစ်မင်းဟုန် သက်ပြင်းချနေချိန်မှာ ဒေါ်နန်းခေမာထံမှအသံ ဆက်လက်ထွက်ပေါ်လာပြန်ပါသည်။

“ဒါဖြင့်...မငိုနဲ့တော့လေ၊ ပန် အခုလိုဆက်ငိုနေရင် ဒေါ်လေးကိုယ်တိုင် ဆရာဝန်ကို အိမ်အရောက် ပင့်သင့်ရင် ပင့်ရမှာပဲ”

“ပန် အခုလိုနာကျင်ငိုယိုနေတဲ့ အဖြစ်ကို မြင်ရတာ ဘယ်သူမှ စိတ်မချမ်းသာဘူး၊ ပန်ရဲ့ဘွားနဲ့ စစ်ဆို ပိုတောင်ဆိုးဦးမယ်”

“အခု ပန် သိပ်နာနေလား၊ နာရင် ဆရာဝန်ကို ခေါ်၊ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် နောက်ထပ် ပန် မျက်ရည်မကျနဲ့တော့”

“မမ”

စစ်မင်းဟုန်မှ မရိုးဖြစ်သူကို တားမြစ်သလို ခေါ်လိုက်သံဖြစ်သလို နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းလေးစေပြီး မျက်ရည်ကျိတ်ကျနေပေမယ့် အသံမထွက်တော့သည့် အဖြစ်ကိုကြည့်ကာ ရင်ထဲမှာ နှင့်ခနဲနေအောင် အသနားပို အချစ်ပိုသွားရသူက စစ်မင်းဟုန်။

“စစ်...အဲဒီလို အလိုလိုက်လွန်းလို့ ပန်က အခုလို ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ဖြစ်နေတာ၊ နားလည်လား၊ စစ်က ပန်ကိုချစ်သလို မမကလည်း ပန်ကိုချစ်တာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် မင်းလောက်ကြီးတော့

နဲ့ပတ်သက်လာသမျှ သည်းသည်းလှုပ်မနေနိုင်ဘူး”

“သမီး နန်းခေမာ”

ဘွားထံမှ ထွက်ပေါ်လာသောအသံ ဖြစ်ပါသည်။

“ခေမာ အမှန်တွေပြောနေတာ ဘွား၊ စစ်က ပန်အပေါ်မှာ နေရာတကာ အလိုလိုက်လွန်းအားကြီးတယ်”

“ကလေးက ခြေထောက်နာနေရတဲ့ ကြားထဲမှာ နန်းခေမာရယ်”

“ခေမာကတော့ ပြောစရာရှိတာ ပြောရမှာပဲ ဘွား၊ ရင်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ဘာတစ်ခုကိုမှ မြို့မထားနိုင်ဘူး၊ ချစ်ရင်ချစ်တယ်၊ မုန်းရင်မုန်းတယ်ပဲ၊ လူတစ်ယောက်တို့ သိပ်ချစ်နေရက်နဲ့ မချစ်သလိုလို ဟန်ဆောင်ပြီး လူကွယ်ရာကြာမှ ကျိတ်ပြီး ရင်ကွဲနာကျနေတတ်တဲ့ လူစားမျိုးမဟုတ်ဘူး”

“မမနန်းခေမာ”

“ပန်အတွက် လိုအပ်ရင် ဆရာဝန်ခေါ်ပါ၊ ခေမာ သွားတော့မယ်”

စစ်မင်းဟုန်၏မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြီး စူးစိုက်ကြည့်ပြီး စကားတွေ တရစပ်ပြောသွားသည့် နန်းခေမာက မည်သူ့ကိုရယ်လို့ ဦးတည်နှုတ်ဆက်တာမျိုး မဟုတ်သော နှုတ်ဆက်ခြင်းတစ်မျိုးနှင့် စစ်မင်းဟုန်တို့အနားမှ နီညိုရင့်ရောင် ခြုံလွှာကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ကာ အပေါ်ထပ်လှေကားထစ်ရှိရာ ထောင့်ချိုးကျွေအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားပါသည်။

“မမနန်းခေမာနဲ့တော့ သိပ်ခက်တာပဲဗျာ”

“ပန်သိပါတယ် ဒေါ်လေးက ဟိုတစ်နေ့ညထဲက ပန်ကို မကျေနပ်ဘူးဆိုတာ”

“မဟုတ်တာ ပန်ရယ်”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် အဲဒီနေ့ထဲက ဒေါ်လေး အကြည့်တွေကို ပန်သိတယ်၊ ပန်ဘာသာပန် ဝမ်းနည်းပြီးငိုနေတာကို အခုလိုပဲ အပြစ်တင်နေတာ ပန် စိတ်ဆင်းရဲဆုံးပဲသိလား”

“သူ့ကိုလည်း ပန်က ဘာမှမလုပ်ဘဲနဲ့”

“အိ...ဟီး...ဟီး”

ပြောရင်း ဝမ်းနည်းလာကာ ပန်က ကလေးလို ငိုချလိုက် တော့ စစ်မင်းဟုန် ပျာယာခတ်သွားရသလို ဘွားခမျာလည်း ပန်ကိုကြည့်ကာ မျက်နှာမကောင်းဖြစ်သွားရှာပါသည်။

“မငိုပါနဲ့ကလေးရယ်၊ နန်းခေမာကလည်း ပန်အတွက် စိုးရိမ်ရှာလို့ပါ၊ ပန်ကို မကျေနပ်လို့မဟုတ်ရရှာပါဘူး၊ တိတ်ပါ ကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ပန်ရယ် မမနန်းခေမာက ပန်ကို ချစ်ပါတယ်”

“ဖယ်ပါ...ပန်ကိုလည်း လာမထိပါနဲ့”

“အနာကိုဆေးထည့်ပြီး ပတ်တီးစည်းပေးရဦးမယ်လေ ပန်ရဲ့”

“မလိုပါဘူး...ပန်ဘာသာ လုပ်တတ်တယ်၊ ပန်နားကို

ထည်း မလာပါနဲ့၊ ပန်နဲ့ဝေးဝေးမှာ သွားနေပါ”

“မြေးလေး”

ပန်က သူ့ခြေထောက်လေးကို လာရောက်ထိကိုင် သော စစ်မင်းဟုန်လက်ကို ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး ပုတ်ထုတ်ပြီး ခပ်မာမာလေး ပြောလိုက်တာမို့ ဘွားက ပန်ကို လှမ်းခေါ် ဖမ်းတားလိုက်မှန်း သိပေမယ့် ပန်က အလျှော့မပေးပါ။

ဆေးသေတ္တာလေးကို ပန်ရှေ့ကို ဖိးဖိးစတံစတံ ဆွဲယူလိုက်ရင်း ပါးပြင်ပေါ် စီးကျလာသည့် မျက်ရည်တွေသုတ် ရင်း သူ့မခြေထောက်က အနာကို ဆေးထည့်ပတ်တီးစည်းဖို့ ကြိုးစား နေသည့် ပန်အဖြစ်က စစ်မင်းဟုန်ရင်ထဲက အချစ်တွေကို သိမ်းကျုံး ထုငင်သွားခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း ပန်ခမျာ မသိလိုက်ရရှာပါ။

ပန်ရဲ့ တဆတ်ဆတ်တုန်ရီနေသည့် လက်ကလေးကို မြတ်နိုးကြင်နာခြင်းတွေနှင့် အုပ်မိုးထွေးယူ ဆုပ်ကိုင်လိုက်တော့ ပန်က စစ်မင်းဟုန်လက်တွေကို သူမမှာ ရှိသမျှအားလေးဖြင့် ခုန်းဖယ်ဖို့ ကြိုးစားပါသည်။

“လွှတ်ပါ...ပန်ဘာသာလုပ်မယ်”

“ဘွား ပန်ကို ကူမပြောတော့ဘူးလားလို့”

“ပန်မှမလုပ်တတ်ဘဲနဲ့ကွယ်၊ ပန်ခြေထောက်က အနာ ထို ဆေးထည့်ပတ်တီးစည်းပေး၊ ပန်အစ်ကိုကြီး လုပ်ပေးပါလိမ့် မယ်”

“ဘွား”

ပန်လက်ထဲက ဆေးပုလင်းနှင့် ပတ်တီးလိပ်ကို စစ်မင်း ဟုန် ဆွဲယူသွားခြင်း ခံလိုက်ရတာမို့ ဘွားကို အားကိုး ရာတစ်ခုလို တိုင်တည်မိသမျှ ဘွားက ပန်ရဲ့လူမဟုတ်ဘဲ တစ်ဖက်လူ ဘက်တော်သားဖြစ်နေကြောင်းသိလျှင် ပန်မှာ ပို၍ဝမ်းနည်းသွား ရကာ ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျလာသည်။

ဒီတစ်ခါတော့ စောစောတုန်းကလို စိတ်ရှိလက်ရှိ အာခေါင်ခြစ်၍ အော်ငိုခြင်းမျိုး မပြုတော့ပါ။ ပန်ငိုတာကို မကြိုက်ပါဟု ဒေါ်လေးနန်းခေမာက ပြောထားသဖြင့် အသံမထွက် ရဲ။ ဤသည်ကိုက ပန်အတွက် ဒုက္ခဆင်းရဲဆိုသည်ကို မည်သူ သိနိုင်မည်နည်း။

မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျနေရင်းနှင့်ပင် အနာတစ်ခုလုံး ဆေးထည့်ပတ်တီးစည်းခြင်း အလုပ်ပြီးဆုံးသွားသလို ပန်ကိုယ် တိုင်လည်း ငိုယိုလှုပ်ရှား ရုန်းကန်ခဲ့ရခြင်းကြောင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ် နေခဲ့ပါပြီ။

“ပန်လေးကို သူ့အခန်းထဲအရောက် ပို့ပေးလိုက် တော့ လူလေး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဘွား”

“ပန် မလိုက်ဘူး”

“ဘွား”

ပန်၏ ငြင်းဆန်အော်ဟစ်သံက နောက်ပါးတွင် ပျံ့ဝဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး ပန်ကတော့ စစ်မင်းဟုန်ရင်ခွင်ထဲမှာ ကလေး

တစ်ယောက်လို ပိုက်ထွေးလျက် အတူလိုက်ပါသွားခဲ့ရပြန်ပါသည်။

ဒီတစ်ခါတော့ စိတ်ရှိလက်ရှိ ပန်မရုန်းနိုင်တော့ပါ။ ဒေါ်လေးနန်းခေမာကို ပန် မျက်ဝန်းထဲမှာ ရိပ်ခနဲ လှမ်းမြင် ဆွဲလိုက်ရတာမို့ ငိုချင်စိတ်ကို မျိုသိပ်ရင်း ဦးစစ် ရင်ခွင်ထဲမှာ သာ ကျိတ်မျက်ရည်ကျနေခဲ့ရပါသည်။

“မငိုနဲ့တော့ ပန်ရယ်၊ နောက်ဘယ်တော့မှ ပန် မျက်ရည်ကျအောင် ကိုယ်မလုပ်ဘူးသိလား”

ပန်ကိုယ်လေးကို အိပ်ရာပေါ်မှာ ညင်သာစွာ ချသိပ် ဆေးရင်း တိုးတိတ်စွာ ကတိစကားဆိုလာသူ၏ စကားလုံးတိုင်းကို မယုံပါ။ ပန်ကို လိမ်ညှာနေခြင်းဟုသာ မှတ်ထင်ပါ သည်။

“ဒီတစ်ခေါက် သန္တာကျွန်းကို ပြန်လာရတာ ပန် အတွက်တော့ တကယ့်ကို ကံဆိုးတာပဲ၊ နောက်လည်း ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာပါဘူး”

“ဟိုမှာပဲ ယောက်ျားယူပြီး နေလိုက်တော့မယ်”

“ပန်”

“ပန်ကို မအော်ပါနဲ့”

“ပန်ရဲ့ ဒေါ်လေးကို အထင်မလွဲပါနဲ့ ပန်ရယ်၊ အားလုံးက ဆောင်းနှင့်ဟေမာန်ကို သိပ်ချစ်ကြတဲ့သူတွေချည်းပါပဲဗျာ”

မမနန်းခေမာကြောင့် ပန် သိပ်ဝမ်းနည်းသွားတာကို သိလိုက်တာမို့ ပြောရာပြောကြောင်း နှစ်သိမ့်ဖို့ ကြိုးစားမိတော့ ပန် လေးက လက်မခံ။

“ဘာမှမကြားချင်ဘူး...ဘာမှမကြားချင်ဘူး၊ ပန်ကို ဘာမှလာမပြောပါနဲ့၊ ဆောင်းအသံကို မကြားချင်တဲ့ ပန်မျက်နှာကို မမြင်ချင်တဲ့သူတွေနဲ့လည်း ပန်က တစ်နာရီ တစ်စက္ကန့် မနေပါဘူး။ ဦးယုကွကို မနက်ဖြန်ပဲ လေယာဉ်လက်မှတ် ဝယ်ခိုင်းမယ်၊ သန္တာကျွန်းကို ဘယ်တော့မှ ပြန်လာလိမ့်မယ် မထင် ပါနဲ့”

“ပန်”

ခေါင်းအုံးလေးပေါ်မှာ မျက်နှာလှလှလေး မှောက်အပ် ငိုရှိုက်နေသော ချစ်သူလေးအား စစ်မင်းဟုန်ကို တစ်ချက်ပင် လှည့်မကြည့်တော့ပါ။

အစထဲကမှ အသည်းနှုတ်သည့်ကလေးမ။ အခုတော့ မမနန်းခေမာကြောင့် အားလုံးအပေါ်မှာ အထင်အမြင်လွဲမှားစိတ် နဲ့ အရွဲတိုက်စကားတွေ ဆိုလာပါရောလားကွယ်။

ပန်လေး တသိမ့်သိမ့်ရှိုက်ငိုနေတာကို ရပ်ပြီး တွေ့တွေကြီး ကြည့်နေမိပေမယ့် နှစ်သိမ့်စရာစကားက ရှာမတွေ့။ တွေ့သည့်တိုင် အောင်လည်း ပန်က လက်ခံချင်မည်မထင်။

ကျယ်လောင်သော သက်ပြင်းရှိုက်သံက ပန်၏ ငိုရှိုက် သံနှင့်အတူ ရောထွေးပျောက်ကွယ်သွား၏။ ပန်ကိုယ်လေးပေါ် ကို ပန်းနုရောင် ခြုံစောင်လေး လွှမ်းခြုံပေးတော့ ပန်က ဆတ်ခနဲ လွှဲဖယ်ပစ်လိုက်တာမို့ သူ ပန်ကို လက်လျှော့လိုက်ရပါသည်။

လေးကန်သော ခြေလှမ်းတွေနှင့် ပန်ရဲ့အခန်းလေး ထဲက ထွက်လာခဲ့ပြီးနောက်မှာ သူမအခန်းတံခါးကို သူကိုယ်တိုင် ညင်သာ

ဇာ ဆွဲပိတ်ပေးခဲ့ရပေမယ့် တိုးတိုးညင်ညင် ရှိုက်ငင်သည့် ပန် ငိုသံလေးက သူ့ရင်ကို ကျွမ်းမြိုက်ပူလောင်လွန်းလှ ချည်ရဲ့လေ။



ကြင်နာမြတ်နိုးစွာ ထုံမွန်းသိဖွဲ့ထားသော ချစ်တေးတစ်ပုဒ်ကို သို့မိုး သိမ်းဆည်းရင်း ဘယ်ဘဝ ဘယ်ကမ္ဘာထိအောင်များ ဆောင် ယူသွားဖို့ ကြိုးစားနေ မည်မသိပါ။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူမရှိသည့်နောက် ဒီအိမ်ကြီး မှာနေခဲ့တာ စစ်ဆိုတဲ့လူကြောင့်။

အချစ်ရေးမှာ ကံဆိုးသူအဖြစ် စစ်မင်းဟုန်ဆိုသည့် လူသား အပေါ်မှာ အသနားပို ကရုဏာသက်ခဲ့မိရာမှ နန်းခေမာကိုယ်တိုင် မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ခင်မြတ်နိုးသူအဖြစ် အချစ်ခွံထဲမှာ ကျွံ့ခဲ့ရသော အဖြစ်ကို မည်သူသိနိုင်မည်နည်း။

“တစ်နေ့ကြာရင် ပန်လက်ထပ်ရမယ့်သူဟာ စစ် ကိုယ်တိုင်ပဲဆိုတာ ပန်ကို အသိပေးသင့်ပြီလို့ စစ်ကို အကြိမ် ကြိမ် တိုက်တွန်းနားချခဲ့တာ စစ် လက်ခံခဲ့လို့လား”

“စစ် နားထောင်ခဲ့လို့လား ပြောစမ်းပါဦး စစ်၊ စစ် အတွက် ဒီအချစ်ဝေဒနာဆိုးကြီးကို ဘယ်အချိန်ထိများ တယုတယ ပိုက်ထွေးမွေးမြူထားဦးမလို့လဲဟင်”

“နောက်ဘဝ နောက်ဘဝတွေထိအောင်လား”

“မမ”

နန်းခေမာချစ်ပဲ့ ခမ်း။ သို့မဟုတ် နန်းခေမာရဲ့ အသည်း နှလုံးဖြစ်သော စစ်မင်းဟုန်ကို သူများတကာတွေလို ပျော်ရွှင်သော မိသားစုဘဝတစ်ခု အောင်မြင်စွာ တည်ဆောက်ပြီး လောကကြီးမှာ ကြည်နူးရယ်မောခြင်းတွေနှင့် ရှင်သန်ရပ်တည်နေတာကိုသာ မြင်ချင် တွေ့ချင်သူ။

အခန်း (၆)

“အဲဒီတော့ မမက ပန်ကို သွားတောင်းပန်ရမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား စစ်”

“ကျွန်တော့်ကို အရွံ့မတိုက်ပါနဲ့ မမရယ်၊ ကျွန်တော့် ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို မမက လူကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ စာနာသနားပြီး ပန်အပေါ်မှာ အပြစ်တင်ချင်နေမှန်း ကျွန်တော် သိပေမယ့် ပန်က ဘာတစ်ခုမှ သိခဲ့နားလည်ခဲ့တာမှ မဟုတ် ဘဲဗျာ”

“အဲဒီလိုဖြစ်အောင် စစ်ကိုယ်တိုင်ပဲ လုပ်နေတာ မဟုတ် လား”

စစ်မင်းဟုန် ဘာတစ်ခုမှ မဖြေနိုင်လေ နန်းခေမာ ရင်ထဲမှာ ပိုပြီးခံစားနာကျင်ရလေ ဆိုသည်ကိုက စစ်မင်းဟုန် နားလည်မည်မဟုတ်။ သူ့ရင်ထဲ နှလုံးသားထဲမှာ တယုတယ



တအံ့.နွေး.နွေး အချစ်တွေနှင့် ပန်အပေါ်မှာ မပြောရက်မဆိုရက်၊ မထီရက် မကိုင်ရက်ဖြစ်နေသော စစ်ရဲ့ ချစ်ခြင်းနဲ့ မြတ်နိုးခြင်းတွေကို အစအဆုံး သိမြင်နေသော စစ်ကို နန်းခေမာကိုယ်တိုင် အားမလိုအားမရ ဖြစ်ခဲ့ရသည်မှာ ကြာပါပြီ။ ဒါကလည်း အခုမှမဟုတ်။

ဟိုးအရင်...ဟိုးအရင်အချိန်ကာလတွေ များစွာထဲဆီ ကပါ။

“စစ်ကို မမ နောက်ဆုံးသတိပေးလိုက်မယ်၊ ပန်ကို အသိပေးစရာရှိတာ ဖွင့်ပြောစရာရှိတာတွေကို အချိန် မီပြောပြ အသိပေးပါ။ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင်တော့ မမကိုယ်တိုင်ပဲ ပန်ကို ဖွင့်ပြောအသိပေးရလိမ့်မယ်”

“မမ”

“စစ်...မမကို ဘာမှမပြောနဲ့တော့၊ ပန်ကိုယ် တိုင်လည်း ကလေးပေါက်စလေး မဟုတ်တော့ဘူး၊ အခုတောင် အချိန်အတော် နောက်ကျနေပြီလား မသိဘူး၊ ဒီတစ်ခါ နောက်ကျခဲ့ရင်လည်း စစ်ညံ့ဖျင်းလို့ အသုံးမကျလို့ဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ထား”

“ပန်ကို ကျွန်တော်ယုံပါတယ်”

“ယုံတယ် ဟုတ်လား၊ စစ်က ဘာကိုယုံတာလဲ၊ စစ် မဟုတ်တဲ့ တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်သွားဖို့ ယုံကြည်စွာ ဘေးကနေ လက်ပိုက်ကြည့်နေဖို့လား”

“မမနန်းခေမာ”

ခံပြင်းဒေါသတွေနဲ့ မယုံနိုင်စရာ ပေါက်ကွဲနေသော မရိုး ဖြစ်သူ၏ တင်းမာခက်ထန်သောမျက်နှာ၊ အေးစက်စူးရှသော စကား လုံးများကို မခံနိုင်သလို စစ်မင်းဟုန် ဟစ်အော်လိုက်တော့ နန်းခေမာ တ သူ့ကို သနားစရာအကောင်းဆုံး သတ္တဝါတစ်ကောင်လို ပြန်လည်စူးစိုက်ကြည့်နေတာကို မြင်လိုက်ရသည်။ တင်းတင်းစေ နေသည့် နှုတ်ခမ်းအစုံက ပန်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာများ ကြိုတင်သိနှင့်နေရောလားဟု စစ်မင်းဟုန်ရင်မှာ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား သည်။

“မပြောဘူးလို့တော့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့တာပဲ၊ အခုတော့ စစ်ကိုယ်တိုင်လည်း သိမှဖြစ်မယ့်ကိစ္စဆိုတော့ ဖွင့်ပြောရမှာပဲ၊ ဟောဒီမှာ ပန်ရဲ့ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ထဲက ရတဲ့ဓာတ်ပုံ”

“ဟင်”

နန်းခေမာက စစ်မင်းဟုန်ရှေ့ကို ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ယူလာ ပေးတော့ သူ့ရင်ထဲ အေးခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဓာတ်ပုံလေးကို ကောက်ယူသည့် လက်တွေက တုန်ရီနေသလို ပန်ကို လက်လွှတ် ဆုံးရှုံးရတော့မှာပါလားဆိုသည့် အသိကလည်း စစ်မင်းဟုန် နှလုံးသားကို ဆောက်တည်ရာမဲ့ နာကျင်စွာ အခံရခက်စေခြင်း ပါပဲလား။

“ကောင်လေးနာမည်က တံခွန်တဲ့၊ လူချောလေး တစ်ယောက်ပဲ၊ ပန်နဲ့လည်း သက်တူရွယ်တူတွေလည်းဖြစ်၊ နေ့စဉ် လည်း မြင်နေတွေ့နေရတော့ ချစ်သူတွေဖြစ်လာခဲ့မယ် ဆိုရင်တောင်မှ

ပန်းကိုချည်း အပြစ်တင်လို့မရဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ပန်မိုက်တာထက် စစ်က ပိုမိုက်မဲလို့ ပန်းမှာရှိတဲ့ အပြစ်ထက် စစ်ရဲ့အပြစ်က ပိုကြီးလို့ပဲ” ပန်ရယ်။

ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသည့် စစ်မင်းဟုန်ကိုယ်တို့ ဘာစကားမှ ပြောစရာမရှိတော့သလို ရှိသမျှအင်အားတွေ ဆုတ်ယုတ်သွားသလို ထင်လိုက်မိသည်။ ချစ်သူလေးနဲ့ ပတ်သက်သမျှကိုယ်တိုင်လည်း မပြတ်စုံစမ်းနေခဲ့တာမို့ ပန်းမှာ ချစ်သူရည်းစားမရှိပါကြောင်း ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး သိခွင့်ရခဲ့သူအဖြစ် ပန်ကို စိတ်ချယုံကြည်နေခဲ့သော စစ်မင်းဟုန်အဖြစ်က သူတစ်ခါမှ မမြင်တွေ့ဘူးတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံထဲနဲ့ သူ့ကို မလှုပ်နိုင်အောင် အပြတ်အသတ် အနိုင်ယူသွားပါရောလား။

တံခွန်တဲ့။

ပန်ရဲ့ အချစ်ရေးမှာ အောင်မြင်စွာ တံခွန်စိုက်ထူမည်မည်သူပဲလား။

“အကောင်းဆုံးကတော့ ပန်းကိုဖွင့်ပြောပြီး အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ဖို့ပဲစစ်”

“ပန်းဆန္ဒမပါဘဲနဲ့ ပန်စိတ်ဆင်းရဲနဲ့ အပြုအမူမျိုး ကျွန်တော့် ဘာတစ်ခုမှ အတင်းအကြပ်မလုပ်ချင်ဘူး မမ”

မှန်သောစကားကို ဆိုလိုက်ရင်း သူ့လက်ထဲက တံခွန် ဓာတ်ပုံကို စားပွဲပေါ် အသာပြန်ချလိုက်တော့ နန်းခေမာက သူ့

ဈာတ်ခနဲ ခပ်စိမ်းစိမ်းလှမ်းကြည့်သည်။

“ပန်သဘောကျ ပန်စိတ်ချမ်းသာအောင် လုပ်ပေးချင် သပဆိုရင်လည်း တံခွန်ဆိုတဲ့ကောင်လေးနဲ့ ပန်ကိုသာ ခပ်မြန် မြန်လေး လက်ထပ်ပေးလိုက်တာ ပိုမကောင်းပေဘူး လားစစ်”

“ကျွန်တော့်ကို အရွဲမတိုက်ပါနဲ့ဗျာ”

“မရွဲရဲ့ပါဘူးတဲ့ စစ်ရယ်၊ မမကလည်း စစ်ဖြစ်စေချင် တဲ့ ဆန္ဒသဘောတော်အလိုကျ လိုက်ပြောရတာပါပဲ”

မရွဲရဲ့ပါဘူးဟု ပြောပြီး သူ့ကို တမင်အရွဲတိုက်နေမှန်းသိ တော့ နေရာက ထရပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်သွားတော့မယ်”

“ဘယ်ကိုလဲ ပန်ဆီကိုလား”

သူ ဦးခေါင်းကိုလေးပင်စွာ ခါယမ်းပြလိုက်တော့ နန်းခေမာ ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူလာသည်။

“အခုလောလောဆယ် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း နေချင်တယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို မမနားလည်ပေးပါ”

စစ်ကို နန်းခေမာ ဘယ်လောက်ထိအောင် နားလည်ပေး နေသည်ကို စစ် မသိပါ။

“စစ်ကို မမ နားလည်ပေးတာက အရေးမကြီးပါဘူး စစ်၊ စစ်ကို ပန်က နားလည်လက်ခံပေးဖို့ကသာ စစ်အတွက် အဆရာထောင်မက အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ စစ်သိထားပါ”

“ကျွန်တော်သွားတော့မယ်”

စစ်ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်ချင်ပေမယ့် နန်းခေမာ သူ့အမည်  
ကို မခေါ်ဖြစ်လိုက်တော့ပါ။

တိတ်ဆိတ်စွာ ကျောခိုင်းသွားသူ၏ နောက်ကျောပြင်ကို  
သာ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ရင်နာစွာ မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်ပါသည်။  
ပန်နဲ့ ပတ်သက်ရင် ဘယ်အရာကိုမှ ဆတ်ဆတ်ထိမခံနိုင်သည့်  
စစ်ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို သိထားပေမယ့် မတတ်နိုင်။

ပန်ကိုချစ်ပေမယ့် ပန်ထက်ပိုချစ် ပိုမြတ်နိုးရသည့်  
ချစ်သူဘက်ကိုသာ အလေးသာခွဲမိခြင်းအပေါ် အပြစ်တင်၍လည်း  
နာကျင်မည်မဟုတ်ပါ။

လေသာပြတင်းကတစ်ဆင့် မမြင်နိုင်သည့် မိုးကောင်းကင်  
ထဲက ပုံရိပ်တစ်ခုကို နန်းခေမာ ရှာဖွေကြည့်မိသလို စစ်ကိုယ်တိုင်  
လည်း သူမနည်းတူ ရှာဖွေနေလေမည်လားမသိ။

နန်းခေမာ မျက်ဝန်းထဲမှာ ပန်နှင့် တူလှသော မိန်းမလေး  
လေးတစ်ယောက်ပုံစံက တရေးရေးထင် မြင်လာသည်။ အလှပဆုံး  
အပြုံးတွေ၊ ချစ်စရာကောင်းလွန်းသည့် ပုံရိပ်လေးတစ်ခု။ ထိုသူလေး  
က တခြားသူမဟုတ်။

စစ် အသက်မက ချစ်မြတ်နိုးလှပါသည်ဟု ဆိုခဲ့လေ  
သော စစ်ရဲ့ တမလွန်ရောက်ချစ်သူ။ သူမရဲ့တိုးတိုးညင်ညင်  
ရယ်မောသံက နန်းခေမာရှိရာကို ပျံ့လွင့်လာသလိုပါလား။

ကြာခဲ့ပြီဆိုပေမယ့် အမရာကို ဘယ်သူမှမမေ့။  
မေ့လို့မရအောင်လည်း ကံကြမ္မာက နန်းခေမာနှင့် စစ်

အားမှာ သူနှင့် တူသူတစ်ယောက်ကို ရက်စက်စွာ ထားရစ်ခဲ့လေ  
သူ။

ကံကြမ္မာရယ်။

စစ်အပေါ်မှာ အမရာတစ်ယောက်တည်းနဲ့ ဒုက္ခပေးလို့  
အားမရနိုင်သေးလို့ ပန်ဆိုတဲ့ အမရာနဲ့တူတဲ့ ကလေးမလေးကို  
အားရစ်ခဲ့တာလားကွယ်။



နောက်ကို တကောက်ကောက် လိုက်ပါရမှ ကျေနပ်လေသူ။  
အဲဒါအချိန်တုန်းကတော့ သန္တာကျွန်းစံအိမ်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ရယ်မောသံ  
တွေချည်း စိစိညံညံ ပျံလွင့်စိုပြေနေခဲ့သည့် အချိန်ကာလများဟု  
ဆိုရမည့်အခြေအနေ။ အမရာကို သူမ မိဘတွေက မွေးစားခဲ့ခြင်း  
ဖြစ်သည်။

လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး သားသမီးမရ။ သားသမီးကို  
ရှာနေအောင်လိုချင်ခဲ့သော်လည်း ကိုယ်ပိုင်ရင်သွေးမရှိသဖြင့် အမရာ  
တို့ မွေးစားသမီးအဖြစ် ခေါ်ယူမွေးစားခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

စစ်မင်းဟုန်ဆယ်နှစ်သားအရွယ်မှာ အမရာနှင့်တွေ့ခဲ့ကြ  
ခြင်းဖြစ်သည်။

စစ်မင်းဟုန်မိဘတွေက သိပ်လှ၍ ချစ်စရာကောင်းသော  
အမရာကို ချစ်ကြသလို လူချောလေးစစ်ကိုလည်း အမရာမိဘတွေ  
က ချစ်ကြသည်။

သားပေးသမီးယူကိစ္စတွေ လူကြီးချင်းပြောဆို ကတိတွေ  
ထားခဲ့သည်။ ဒါကို အမရာနှင့်စစ်တို့မသိ။

စစ်မင်းဟုန်သိထားသည်က အမရာကိုချစ်သည်။  
အမရာလေးထံ အချစ်ပန်းများ တိတ်တခိုး ဖွင့်လန်းလာခဲ့  
သည့်အဖြစ်ကို ရုတ်တရက် မည်သူမှ မသိလိုက်ကြပါ။

စစ်မင်းဟုန်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဖွင့်မပြော။ ဖြစ်ချင်တော့  
အမရာကို တစ်ဖက်ကမ်းမှ စက်လှေသူဌေးသားက တွေ့မြို့  
အသည်းအသန် ကြိုက်ရာမှ ဇွတ်အတင်းခိုးပြေးသည့် အဆင့်ထိ

**အခန်း (၇)**

သူမမိသားစုနှင့်အတူ သန္တာကျွန်းစံအိမ်ကြီးရှိရာသို့  
အလည်ရောက်လာတုန်းက အမရာဆိုတာ ကော်ပတ်ရုပ်ကလေး  
ချထားသလို မြင်သူတကာ ချစ်မဝကြည့်မဝ ဖြစ်ခဲ့ရသည့် ကလေး  
မလေးပါ။ အားလုံးထဲမှာ အမရာနှင့် ပတ်သက်ရင် သည်းသည်း  
လှုပ်ခဲ့ရသူက စစ်မင်းဟုန်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ထဲရှိရာ အမရာက  
သူနှင့်သက်တူရွယ်တူ။ အမရာက တစ်ဦးတည်းသောသမီး။ အမရာ  
ဒက်ဒီနှင့် စစ်မင်းဟုန်ဒက်ဒီက ငယ်သူငယ်ချင်း စီးပွားဖက်တွေမို့  
ပြောမနာဆိုမနာ။ မိသားစုနှစ်စု တစ်ယောက်အိမ်တစ်ယောက်  
သွားလာဝင်ထွက် လည်ပတ်နေကြဖြစ်သည်။ အမရာဒက်ဒီ  
နိုင်ငံခြားထွက်သွားပြီး ပြန်လာတော့ ပါလာသည်။

သူဘယ်သွားသွား၊ ဘာလုပ်လုပ် သူ့အနားမှာ အမရာကို  
အမြဲခေါ်သွားတတ်သလို အမရာကိုယ်တိုင်ကလည်း စစ်သွားရာ

ဖြစ်ခဲ့သည်။

ထိုအခါကြာမှ စစ်မင်းဟုန်ရင်ထဲက အချစ်မီးတောက်ကြီး ပေါက်ကွဲကာ အရူးတစ်ပိုင်း ဖြစ်ခဲ့ရပေမယ့် အခြေအနေတွေက လွန်ခဲ့ပါပြီ။

အမရာကို ရှာလို့မတွေ့တော့။

စုံစမ်း၍မရနိုင်သော အခြေအနေမှာ မိဘနှစ်ပါးစလုံး စက်လှေမှောက်သည့်ထဲ ပါသွားခဲ့တော့ သန္တာကျွန်းစံအိမ်ကြီးတစ်ခု လုံးပေါ်သို့ မိုးကောင်းကင်ကြီး ပြိုကျသွားသလို ခြိမ်သက်သွားသည်။ အမရာလည်း စက်လှေသူဌေး၏သားနှင့် လက်ထပ်လိုက်ပြီး မိသားစုအားလုံး နိုင်ငံခြားကို အပြီးထွက်သွားသည်။

လွမ်းဆွတ်၊ ပူဆွေး သောကတွေနှင့် ယူကျုံးမရ ခံစားကြေကွဲရင်း အလဲလဲအပြိုပြို ဖြစ်နေသည့်အချိန်။ အချိန်တို့ ကုန်ဆုံး လွန်မြောက်ပြီးသည့်နောက် ပန်ကို ရင်ခွင်မှာ ပိုက်ထွေးလျက် မိုးသည်းလေထန်တစ်ညမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း ကျန်းမာရေးအခြေအနေ ဆိုးရွားစွာဖြင့် သန္တာကျွန်းသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပါသည်။

သူမယောက်ျားအကြောင်း သေပြီဆိုသည့် စကားတစ်ခွန်း ထက် ပိုပြီးမေးလို့မရ။ သမီးငယ်ကို ဘွားလက်ထဲ ထိုးအပ်ထားခဲ့ပြီး ဘွားရင်ခွင်ထဲမှာ ဝိညာဉ်ချုပ်ငြိမ်း နိဂုံးချုပ်သွားခဲ့သည်။

ထိုအချိန်ကစလို့ သန္တာကျွန်းစံအိမ်ကြီးထဲကို ပန် ရောက်လာခဲ့သည်မှာ ဒီနေ့ထိဖြစ်သည်။ သူက ခရီးရှည်ကြီးထွက်ပြီး

အိမ်ကိုပြန်မကပ်တော့။ အချိန်ပြည့် စီးပွားရေးကိစ္စတွေထဲ သူ့အာရုံကို စူးနစ်ထားခဲ့သူဖြစ်ပြီး ကျန်သည့်အချိန်တွေမှာ ငှက်သိုက်ကျွန်းပေါ်မှာသာ အချိန်ကုန်ဆုံးစေခဲ့သူဖြစ်သည်။ ပန်က ဘွားလက်ပေါ်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့သည်။

အမရာနှင့်အတူ စစ်မင်းဟုန်၏ဘဝ။

စစ်မင်းဟုန်၏ နှလုံးသားတံခါးကို ပိတ်သိမ်းလိုက်ချိန်မှာ စစ်မင်းဟုန်၏အစ်ကို ကြည်မင်းဟုန်က နန်းခေမာနှင့်လက်ထပ်လိုက်၏။

သန္တာကျွန်းမှာ အတူနေကြသည်။ သူက ငှက်သိုက်ကျွန်းမှာသာနေသည်။ သူ့အတွက် လိုအပ်တာကို အစ်ကိုနှင့် သူ့ဇနီး နန်းခေမာက သူ့မှာကြားသည့်အတိုင်း စီစဉ်ပို့ဆောင်ပေးသည်။

သန္တာကျွန်းနှင့် သွားလိုက်ပြန်လိုက်လုပ်ရင်း ပန်ကို ဘွားထံသွားတိုင်း အမြဲမြင်တွေ့နေခဲ့ရသည်။ အစတုန်းကတော့ သူ့စိတ်ကို သူလှည့်စားသလို ထင်ခဲ့မိသည်။ နောက်တော့ ပန်က အမရာနှင့်တူနေတာကို သတိပြုမိရာမှ သူ့ရင်ထဲမှာ သေဆုံးပြီဟု ယူဆခဲ့ရသော မီးကျွမ်းနေခဲ့သော အချစ်သစ်ငုတ်တို့ကြီးမှတစ်ဆင့် အချစ်အညွန့်အညောင့်လေးတွေ အသစ်တစ်ဖန် ရှင်သန်ပေါက်ဖွား၍ လာခဲ့ရသည့် အဖြစ်လေ။

အမရာနှင့် တူပဲတူနိုင်လွန်းသည့် ပန်က စစ်မင်းဟုန်ရဲ့ သေဆုံးခဲ့ပြီးသား နှလုံးသားကို အသစ်တစ်ဖန် မွေးဖွားပေးခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ စစ်ရဲ့အစ်ကို ဆုံးသွားသည်။



အေးရာကလွဲ၍ တခြားဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့သော စစ်မင်းဟုန်က ယန်ဆိုသည့် မိန်းမလှလေးအပေါ်မှာ စိတ်ဝင်စားခြင်း တွေနှင့် အလေးအနက် တန်ဖိုးထားလာခဲ့သည်။

လှပသော ပန်မျက်နှာလေးကို တစ်မိမိမိမိ ကြည့်မဝ နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့သလို ယန် လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှ အမြတ်တနိုးနှင့် ချစ်မဝနိုင် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ပန်လေးအနားမှာသာ ရှိနေရင် တက်ကြွမှုတွေ လန်းဆန်းကြည်နူးမှုတွေနှင့် ရင်တသိမ့်သိမ့်ရှိနေပေ မယ့် ပန်နှင့်ကြတော့ စစ်မင်းဟုန်ခမျာ စကားပြော အဆင်မပြေ။ ဤသည်က နန်းခေမာ သိခဲ့သည့် အစိတ်အပိုင်းများ ဖြစ်သော်လည်း ပန်ဘက်ကကြပြန်တော့လည်း စစ်မင်းဟုန်ဆိုသည့် လူကြီးကို သန္တာကျွန်းစံအိမ်မှာ မကြာခဏ တွေ့ဘူးမြင်ဘူး သော လူ တစ်ယောက်အဖြစ်ထက် ပိုမသိ။ အကျွမ်းတဝင်လည်း မရှိ။ စကားလည်း မယ်မယ်ရရ မဆိုဘူး။

သန္တာကျွန်းစံအိမ်ကြီးကို စစ်မင်းဟုန်ဆိုသည့်လူကြီးက အုပ်စိုးထားတာ။ ဘွားက ယန်ကိုချစ်တာ။ သန္တာကျွန်းစံအိမ်ကြီးကို မခွဲနိုင်တာ။ ပြီးတော့ စစ်မင်းဟုန်ဆိုသည့် လူကြီးနှင့် ယန် ဘာတစ်ခု မှ သွေးသားတော်စပ်ခြင်းမရှိသလို ဒေါ်လေး နန်းခေမာနှင့်လည်း ထိုအတိုင်း သွေးမတော်သားမစပ်ဘဲ သန္တာကျွန်း အိမ်ကြီးမှာ တစ်မိုးအောက်ထဲအတူ ရှိနေသည်။ ဘွားက ပန်ကို သိတတ်စ အရွယ်ထဲက သူမဘဝဖြစ်စဉ်ကို ပြောပြထားပြီးဖြစ်ရာ ပန်ရင် မှာ ထိုဖြစ်စဉ်နှင့် တော်စပ်ပတ်သက်မှုကို ထူးပြီး စိတ်မဝင်စား

ဘော့ချေ။

တစ်နေ့ကြာရင် ပန်လည်း ကိုယ့်လမ်းကိုယ် ခွဲထွက် သွားရမည်သူအဖြစ် စိတ်ချယုံကြည်ထားခဲ့သည့်အတိုင်း သန္တာကျွန်း စံအိမ်ကြီးကို သဘောမတွေ့လှ။ အထီးကျန်ခြင်းနှင့် လွမ်းဆွတ် ကြေကွဲဖွယ် ဒဏ္ဍာရီဆန်ဆန် ဤအိမ်ကြီးထဲမှာလည်း ကြာရှည်နေ လိုစိတ်မရှိသူဖြစ်သည့်အတိုင်း ဘွားကိုခေါ်ပြီး တခြားတစ်နေရာမှာ နေထိုင်လိုစိတ် မကြာခဏ ဖြစ်ပေါ်မိသည်။ သန္တာကျွန်းမှာ ပန် စိတ်အဝင်စားဆုံးနှင့် အချစ်ဆုံးလူက ဘွားဖြစ်ပြီး ဒေါ်လေး နန်းခေမာကိုသော် လည်းကောင်း၊ ဦးစစ်ဆို သည့် လူကြီးကိုလည်း စိတ်မဝင်စားချေ။

စိတ်ဝင်စားလောက်စရာလည်း အကြောင်းမရှိဟုထင် သည်။ စစ်မင်းဟုန်က ယန်ရဲ့ငယ်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ငှက်သိုက် ကျွန်းမှာ နေသူဖြစ်ပြီး သန္တာကျွန်းစံအိမ်ကို လာသည့်အချိန်မှာ လည်း ကြာကြာနေလေ့မရှိ။

ပန်နှင့်ဆို လုံးဝအစိမ်းသက်သက်လို ဖြစ်သော်လည်း ဘွားကြောင့် ပန်မှာ ထိုလူကြီးရောက်လာချိန်တိုင်း မကြာခဏဆို သလို ထမင်းဝိုင်းမှာသော်လည်းကောင်း လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းအဖြစ် လည်းကောင်း အကြောင်းတစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုနှင့်ဆုံရကာ ဘာ စကား ဆိုရမှန်းမသိဘဲ စိတ်ရှုပ်အချိန်ကုန်ခဲ့ရသည်ချည်း။

သူက စံကားစမပြောဘဲနှင့် ပန်က စကားစပြောလေ့မရှိ သလို ပြောဖြစ်သည့်စကားတွေကလည်း ခပ်တိုတို အမေးအဖြေ

ဗုဒ္ဓသာတြိနိပိတေ မဖြစ်မနေ ပြောရသောစကားမျှဟုဆို လျှင်လည်း မမှားပါ။

စစ်မင်းဟုန်ဆိုသည့်လူကြီး သန္တာကျွန်းကို လာတိုင်း တစ်ခုပျော်စရာကောင်းသည်က ပန်အတွက် လှပ သောဝတ်စုံများ။ ပန်ကြိုက်တတ်သည့် မုန့်မျိုးစုံ၊ စာအုပ်၊ ကစားစရာ ဖဲကြီး၊ ဖိနပ်။ ပန်လိုချင်တာမှန်သမျှ တစ်ခုမကျန် ပါလာတတ်ခြင်းတည်း။

ပန်ကိုယ်ပေါ်မှာ ဝတ်စားပြင်ဆင်ထားသည့် ဂါဝန် အင်္ကျီ၊ အနွေးထည်၊ ခေါင်းစီးကြီး၊ ဖိနပ်၊ ခြေအိတ်မှစသည့် ရင်ခွင်ထဲပိုက် ထားသော ဝက်ဝံလေးမှသည် အားလုံးကို တစ်ခေါက် လာတိုင်း တစ်ခုတစ်မျိုး မရိုးအောင် သယ်ယူလာတတ်သည့်ကြား မှပင် ပန်က တခြားဟိုဟာဒီဟာ လိုချင်တာမျိုးရှိလျှင် ဘွားက တစ်ဆင့် စာရေးပြီး မှာခိုင်းတာမျိုးလည်း ရှိပြန်ပါသေးသည်။

ဘယ်နေ့၊ ဘယ်ရက်အရောက် ပို့ပေးပါဆိုတာက စာထဲမှာ ပါလိုက်သေးသည်။ ပန်ပြောသည့်နေ့၊ ပန်ပြောသည့်အချိန် အတိအကျရောက်အောင် တစ်ဖက်လူ ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ဆောင်ကျဉ်း လာခဲ့သည်ကိုက ပန်မသိ။ လိုချင်တာရလျှင် ပျော်သည်မှာ ဧွေ့ဧွေ့ ခုန်နေသည်။

ကော်ပတ်ရုပ်လေးလိုလှသော ပန်က ဘာလေးပဲ ဝတ်ဝတ် ဘယ်လိုပဲနေနေ သိပ်လှတော့ ဘွားကလည်း ပန်ကို ချစ်လိုက် သည်မှာ ပြောစရာမရှိ။ ပန် မျက်နှာတစ်ချက်ညှိလျှင်ပင်မကြိုက်။

စစ်မင်းဟုန်ကတော့ ပန်ကို သူဝယ်ပေးထားသည့်

ပစ္စည်းတွေနှင့် လှပစွာ ကျောကျောလေးရှိနေတာကို မြင်လျှင် တစ်ချက်လောက် စိုက်ကြည့်ပြီး စိတ်မဝင်စားသလို၊ ဂရုမစိုက်သလို ချက်ချင်းအကြည့်လွှဲပစ်ကာ ဘွားနှင့် တခြားအကြောင်းအရာတွေ လျှောက်ပြောနေချိန် ပန်က သူမစိတ်မဝင်စားသည့် အကြောင်း အရာတွေကို မှားထောင်ရင်း ပျင်းပျင်းနှင့် ဘယ်အချိန်မှာ အိပ်ပျော် သွားမှန်းမသိ အိပ်သွားရတာတွေကလည်း မရေတွက်နိုင်။

ပန် အိပ်ရာကနိုးတိုင်း ချစ်စရာကောင်းသော ပန် အိပ်ခန်းလှလှလေးထဲမှာ အမြဲလိုရောက်နေတတ်ခြင်းကို ပန် သဘောအကျဆုံးဖြစ်သည်။

ပန်ကို အိပ်ရာထဲအရောက် ပို့သိပ်ပေးမည့်သူက တစ်ယောက်ပဲရှိသည်။ ထိုသူက တခြားသူမဟုတ်။ စစ်မင်းဟုန် ဆိုသည့်လူကြီး။ ဘွားက ပန်ကိုယ်ကို ပွေ့ယူမချိန်လောက်အောင် အားရှိရာသူမဟုတ်။

ဘွားကိုယ် ပိန်ပိန်လေးနှင့်လည်း ပန်ကိုယ်ကိုမနိုင်။ စကားကို တိုဆတ်ဆတ် လိုရင်းလောက်သာ ပြောပေမယ့် ပန်ကို ဂရုစိုက်တော့ ပန်သိသည်။

ဘွားလိုတော့ ငါ့ကို ဘယ်သူမှမချစ်။

ဒေါ်လေးနန်းခေမာရော ဦးစစ်ရော ပန်အပေါ်မှာထား သည့် သဘောထားခံယူချက်တွေက အတူတူပင်။ ဘာတစ်ခုမှ မကွဲပြား။ သူတို့နှင့်မှ သွေးသားမတော်စပ်ဘဲ။ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့။

ဒေါ်လေးနန်းခေမာကလည်း ပန်ကို စကားအပိုဆိုသူ  
ဟုတ်။ လိုအပ်တာလောက်သာ ပြောပေမယ့် ပေးစရာရှိလျှင်  
ရက်ရက်ရောရောပေးပြီး ကျွေးစရာရှိလျှင် ရက်ရက်ရောရော  
ကျွေးသူ။ ထိုထက်မပို။

ပန်လို ကလေးမတစ်ယောက်နှင့် အရောတဝင် ပြောဆိုနေ  
ထိုင်ရန် အကြောင်းမရှိဟု ခံယူထားလေသလားမသိပါ။  
နှစ်ယောက်စလုံး ပန်အပေါ် ပြုမူပြောဆို ဆက်ဆံပုံတွေက  
စိတ်ဝင်စားသလိုလို စိတ်မဝင်စားသလိုလို အေးစက်စက်။

သူတို့စိတ်သဘောကို ပန် နားမလည်။ နားလည်အောင်  
လည်း ကြိုးစားလိုစိတ်မရှိသဖြင့် ဘွားကလွဲပြီး သူတို့နှစ်  
ကင်းနိုင်သမျှ ကင်းအောင်နေဖြစ်ခဲ့သည်။

ဒီကြားထဲ ကျောင်းကိစ္စ၊ ကျူရှင်ကိစ္စ ဘာညာတွေနှင့်  
တော့ ပိုဆိုးသည်။ သန္တာကျွန်းကို ပြန်ရောက်သည့်အချိန်မှာ ကိုယ့်  
ဘာသာကိုယ် အဆင်ပြေအောင် ကြည့်နေလိုက်သည်။ ကျောင်းပွဲ  
လို့ အဆောင်ကို ပြန်ရောက်တာနှင့် သန္တာကျွန်းဆိုတာ အာရုံထဲ  
ကို မရှိတော့။

သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ ပျော်အောင်နေသည်  
စာကြိုးစားသည်။ ချစ်သူရည်းစားမထား။ ဒါတွေက ဟိုတုန်း  
ကပါ။ အခုတစ်ခေါက် ကျောင်းကိုပြန်ရောက်လျှင် တံခွန်  
ချစ်အဖြေပေးလိုက်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။

အစထဲက သန္တာကျွန်းမှာ နေချင်တာမဟုတ်။ ဒီကြား

ဒေါ်လေးနန်းခေမာကြောင့် ပိုပြီးမနေချင်တာလည်း ပါသည်။

အခုတော့ ဇွတ်တရွတ် ဟိုလူကြီးနှင့် ဒေါ်လေးနန်းခေမာ  
က ပန်စိတ်ကို ပိုရှုပ်ထွေးစေသည့်အတွက် ထိုသို့ဆိုးဝါးဖြတ်လိုက်  
မိခြင်းကို ဘွားသိလျှင် စိတ်ကောင်းမည်မဟုတ်သော်လည်း ပန်  
အနေနှင့် ထိုထက်ပို၍ မတတ်နိုင်သည်က သေချာသလောက်  
ဖြစ်လေသည်။



အခန်းလေးထဲကို ခြေချလိုက်မိချိန်မှာတော့ ရင်တစ်ခုလုံး ဆွတ်ဆွတ် ဖွံ့ဖွံ့ ရှိလှသည့်အဖြစ်လေ။

အဝတ်ဖြူတွေနဲ့ အထပ်ထပ် ရစ်ဆိုင်းထားခဲ့သမျှ ကာလ နားစွာ ရှည်ကြာခဲ့ပြီးမှ အဖြူရောင် မဟုတ်တော့ဘဲ မဲညစ်နွမ်းရိကာ ဆိုင်းဟောင်းမြေခြင်းအဖြစ်သို့ ပြောင်းလွဲနေခဲ့သည့်တိုင် အမရာနှင့် ပတ်သက်သမျှကတော့ သူ့ရင်ထဲမှာ အခဲချိန်ထိ ရှင်သန်နုပျိုနေဆဲ ဟု ဆိုရပါမည်။

ဒါကလည်း အမရာရဲ့ကိုယ်စား။

အမရာနှင့် တူသော သူမရဲ့ကိုယ်ပွားအဖြစ် ပန်ကြောင့်ဟု ဆိုလျှင်လည်းမမှားပါ။ အမရာနှင့် တစ်ထပ်တည်း တူလွန်းသော ကလေးဓါ။

ပန်ကို မြင်တွေ့နေရခြင်းကပင် စစ်မင်းဟုန်အတွက် သူချစ်သော အမရာနှင့် အတူတူနေထိုင်နေရသကဲ့သို့ တူညီသော ခံစားချက်တွေကို ဖြစ်ထွန်းခိုင်မာစေသော အဓိက အကြောင်းအရင်း ဆိုလည်း မမှားပါ။

ကြမ်းရှုရှင်သော သံမြေကို နင်းဖြတ်ပြီး တစ်ခုသောနေရာတွင် ရပ်တန့်လိုက်က အခန်းမီးကို ထောက်ခနဲဖွင့်လိုက်တော့ အမရာရဲ့ အိပ်ခန်းထဲကို ပြာလဲ့လဲ့မီးရောင်က ခြုံလွှမ်းသွားသည်။

ထို့နောက် ပင့်ကူမျှင်တချို့ ငြိတွယ်နေသော ညိုညစ်ဟောင်းမြေသော အဝတ်တစ်ခုကို အသာအယာ ဖယ်အရှားမှာ မီးရောင်အောက်တွင် ဖန်အလိမ်းလိမ်းကပ်ငြိနေသော ဓာတ်ပုံကား

အခန်း (၈)

“ကျွီး” ခနဲအသံနှင့်အတူ စစ်မင်းဟုန် တွန်းဖွင့်လိုက်သည့် အိပ်ခန်းတံခါးကို ညင်သာစွာ ဖွင့်အံသွားသည်။ အခန်းထဲကို ရုတ်တရက် မဝင်သေးဘဲ အပြင်ကနေ တစ်ခန်းလုံးကို မျက်လုံးစေ့စဲကြည့်လိုက်တော့ ဘာတစ်ခုမှ ခြေရာလက်ရာမပျက်။

စစ်မင်းဟုန် ထားခဲ့သည့် အနေအထားအတိုင်း အားလုံး သူ့နေရာနှင့်သူ ရှိနေပေမယ့် သူတံသင်ရှင်းလင်းပေးမည့်သူနှင့် ကင်းကွာနေသည့် အိပ်ခန်းလေးက ဖုန်တသောသောနှင့် ပင့်ကူမျှင်တွေကပ်ငြိလို့ အခုမှရောက်ရှိလာသော စစ်မင်းဟုန်ကို တိတ်ဆိတ်စွာ အပြစ်တင်စကားဆိုနေသည်ဟု ဆိုလျှင်တော့ ထိုပြစ်တင်စကားကို ကျေနပ်စွာ ခံယူချင်နေပါသည်လို့ ပြောလိုက်ချင်ပါသည်။

နာကြည်းကြေကွဲစရာကောင်းတဲ့ အတိတ်ကဖြစ်ရပ်တွေ၊ ဆွေးမြေ့စရာအလွမ်းတွေကို ပြန်ပြောင်းသတိမရချင်ပေမယ့် အမေ

ချုပ်ကြီးတစ်ခု ဘွားခနဲ သူ့မျက်စိရှေ့ ရောက်လာသည်။

ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှာ အသင့်ရှိနေသော လက်ကိုင်ပဝါကို ဆွဲထုတ်ပြီး ဓာတ်ပုံမှန်ချပ်ပေါ်မှ ဖုန်တွေကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဖယ်ရှားလိုက်တော့ ဓာတ်ပုံထဲမှာ အပြစ်ကင်းစွာ ရယ်မောနေသည့် အမရာက ရွန်းစုံတောက်ပသော မျက်ဝန်းပြာကြီးတွေနှင့် စစ်မင်းဟုန်ကို စိုက်ကြည့်လို့နေပြန်ပါသည်။

အပြာရောင် မိုးသားနောက်ခံနှင့် ဖြူဆုတ်ဆွတ် ဂါဝန်ရှည်လေးကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် အမရာကို သူ့ကိုယ်တိုင် နောက်ဆုံးရိုက်ပေးခဲ့ရသော ဓာတ်ပုံလေးအဖြစ် သူ့ရင်ကို ထာဝရ နာကျင်ကြေကွဲမှုတွေ ပေးဝေခဲ့လေသူ။

“စစ်ရေ”

အဖြူရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့် စစ်မင်းဟုန်ရှိရာကို တလွင့်လွင့် ရယ်မောပြေးလာဟန်။

“အမရာရယ်”

အဲဒီအချိန်ထဲက အမရာကို တို့နဲ့အတူ ပြန်ခေါ်လာခဲ့မိရင် တို့နှစ်ယောက် အခုလို အဖြစ်ဆိုးနဲ့ ကြုံခဲ့ရမှာမဟုတ်ပါဘူး အခုရယ်။ အမရာကို ကံဆိုးစေဖို့ဆိုတာ ကြိုသိခဲ့ရင် တို့လေ အမရာနားက တစ်ဖဝါးမှ ခွာခဲ့မှာမဟုတ်ပါဘူး အမရာရယ်။

ကြိုတင်ကြံစည်မှုတွေနှင့် အမရာခမျာ ထိုနေ့မှာပင် ကားတင်ပြေးတာခံခဲ့ရသည်။ ပြီးတော့ မချစ်မနှစ်သက်သူရဲ့ ရင်ခွဲထဲမှာ အမရာ အသည်းနှလုံးတွေ တစ်စစီ ကြေမှုခွဲရသည့်အဖြစ်

တွေ။

ကျောင်းပညာရေးကို မထိခိုက်ရအောင် ရင်ထဲက အချစ်တွေကို ဘာတစ်ခုမှ ဖွင့်အန်မပြဘဲ နေလာခဲ့တာ စစ်ရဲ့ မိုက်မဲမှုများလား အမရာရယ်။

ချစ်သူတွေအဖြစ် တက္ကသိုလ်မှာ ပညာအတူသင်ရင်း နောက်ဆုံးတစ်နေ့မှာ လက်ထပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားသည့် စစ်မင်းဟုန်ရဲ့ ချစ်စိတ်ကူးတွေက တစ်ဖက်သတ် အချစ်ရူးသမားတစ်ယောက်ကြောင့် ပျက်စီးပျောက်ဆုံးခဲ့သည်။ နိုင်ငံခြားမှာပဲ အမရာတစ်ယောက် သွေးကင်ဆာဝေဒနာနှင့် ကွယ်လွန်ခဲ့သွားခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပါပြီ။

နောက်ဆုံးအချိန်မှာ အမရာကို စိတ်အချမ်းမြေ့ဆုံး ထားနိုင်ဖို့ သူ့ရင်ထဲက အချစ်တွေကို မခြင်းမချန်သွန်ထုတ်ပြီး အမရာကို ရင်ခွင်မှာ အမြတ်တနိုး တယုတယ ပိုက်ထွေးချောသိပ်လိုက်ချင်ပေမယ့် သူမှာ ထိုအခွင့်ရေးမရှိ။ ဘယ်လိုအင်အားတွေနှင့် အချိန်တွေ ရင်ဆိုင် ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရသည်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် ပြန်မစဉ်းစားချင်တော့ အထိ ဖြစ်ပါသည်။

အခုတော့ အမရာနဲ့ တစ်ထပ်တည်းတူတဲ့ အမရာကိုယ်ပွား ပန်ကို ရင်ပွင့်မတတ် အချစ်နဲ့ နင့်နှင့်သည်းသည်း ချစ်ခဲ့ မြတ်နိုးခဲ့မိပြီကော အမရာရယ်...။

အဲဒီအတွက် စစ်ကို အမရာ အပြစ်တင်ဦးမလား။ စစ်မှာ အပြစ်ရှိနေပြီလား။



စစ်ကို ပြောပါဦး အမရာ...။

စစ် အခု ဘာလုပ်ရမလဲ၊ စစ် ဘာလုပ်သင့်လဲ အမရာ ရယ်။

အမရာဓာတ်ပုံကြီးရှေ့မှာ ဒူးထောက်ပြီး သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ဖွင့်ဟထုတ်ဖော်နေသည့် စကားတွေကို အမရာ ကြားမည်မဟုတ်ပါ။

စစ်မင်းဟုန်ဆိုသည့် သူ့ကိုကြည့်ကာ အပြစ်ကင်းစင်စွာ ရယ်မောနေဆဲ။ စစ်မင်းဟုန်ဆိုသည့် သူ့မှာသာ မဝံ့မရဲသော ရင်ထဲက အချစ်ခံစားချက်တွေနဲ့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစားနာကျင် နေသည့် နှလုံးသားတစ်စုံနှင့် အမရာရှေ့မှာ အပြစ်ရှိသလို ခံစား နေရခြင်းကို မည်သူ စာနာနားလည်နိုင်ပါမည်နည်း။

ဟိုးအဝေးဆီမှာ ပင်လယ်လှိုင်းပုတ်သံသဲ့သဲ့က တိတ်ဆိတ်နေသော အခန်းလေးထဲသို့ တိုးဝင်လာသည်။ သူ့၏ အိပ်ခန်းတံခါးသော့ကို စစ်မင်းဟုန်မှတစ်ပါး တခြားမည်သူမှလည်း ကိုင်ဆောင်ခွင့်မရှိသဖြင့် သူ့အခန်းထဲကို မည်သူမှလည်း ရောက်ဖူးခြင်းမရှိပါ။

အခန်းထဲမှာ စစ်မင်းဟုန် တစ်ယောက်တည်း ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်နေချိန်မှာ နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်နိုး လာသည့် ပန်တစ်ယောက် ရေဆာသဖြင့် ရေသောက်ရန် စားပွဲပေါ်ကို လက်အလှမ်းလိုက်မှာ ရေမရှိသည့် ရေတကောင်းကို စမ်းသပ်လိုက် မိသဖြင့် အိပ်မှုနံရံများဖြင့် အိပ်ရာမှထလိုက်သည်။

အခန်းထဲမှာ ရေမရှိတော့ အောက်ထပ် ထမင်းစားခန်း ထဲကို ရေသွားယူရန် အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီး အထွက်မှ လက်ခနဲ ထင်းဖြာသွားသည့် အလင်းရောင်ကြောင့် ပန်ရဲ့ခြေလှမ်းလေးတွေ သူ့အလိုလိုရပ်တန့်သွားကာ အမှောင်ထုကြားမှာ အလင်းတစ်ဝက် ရောနေသည့် နေရာဆီသို့ စိတ်ဝင်စားစွာ လှမ်းကြည့်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

ညကြီးအချိန်မတော် အခန်းထဲက ဘယ်သူများပါလိမ့်။ အပေါ်ထပ်မှာ ဒေါ်လေးနန်းခေမာ၊ ဘွားနှင့် ပန်တို့ သုံးယောက်သား အိပ်ကြပြီး အောက်ထပ်မှာ ဦးယက္ခ၊ ဒေါ်အိန္ဒြာ နှင့် အပုတို့ နေကြသည်။

ဦးစစ်က တစ်ခါတစ်ရံမှသာ သန္တာကျွန်းမှာ နေတာများ တတ်ပေမယ့် များသောအားဖြင့် ငှက်သိုက်ကျွန်းမှာသာ အနေများ သူဖြစ်သည်။ သို့ပါသော်လည်း ငှက်သိုက်ကျွန်းမှာလည်း စစ်မင်း ဟုန်ကို အမြဲမြင်တွေ့နိုင်သည်မဟုတ်။

ခရီးတစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ထွက်နေရသဖြင့် ဒီနေ့ သန္တာ ကျွန်းမှာ တွေ့ချင်တွေ့နေပေမယ့် နောက်ရက်မှာ ဦးစစ်ကို တခြား မြို့တစ်မြို့မှာ တွေ့ချင်လည်း တွေ့ရတတ်တာမျိုးမို့ သူ့ကို တွေ့ရန် အတည်တကျနေရာမရှိဟု ဆိုလျှင်လည်း ရပါသည်။

ပြီးတော့ ဦးစစ်ရဲ့ အိပ်ခန်းက မီးလင်းနေသည်။ အထဲမှာ မည်သူရှိနေသနည်း။ အတွေးနှင့် ပန် အံ့သြနေသည်။

ညနေက ဦးစစ်ကို စင်ရော်နှင့် ပင်လယ်ဘက် ထွက်သွား

တာတို့ မြင်လိုက်ခြင်းကြောင့် သန္တာကျွန်းမှာ သူ ရှိမရှိကို ပန်  
သေချာမသိပေမယ့် အလင်း ရောင်ဖြာထွက်သည့် အခန်းရှိရာသို့  
ခြေကို အသာအယာဖွဖုနင်း ၍ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လာခဲ့  
သည်။

အပေါ်ထပ်မှာ လူမနေဘဲ ပိတ်ထားသည့်အခန်း သုံး  
လေးခန်းရှိပြီး အမြဲလို သော့ခတ်ထားသည့် အခန်းတွေကို ငယ်စဉ်  
ကလေးဘဝကတည်းက မြင်တွေ့နေကြမို့ ပန်အတွက် ထူးပြီး  
စိတ်ဝင်စားစရာဟုလည်း မမြင်ခဲ့ပါ။ ဒီလိုပဲ သန္တာကျွန်းစံအိမ်  
ကြီးထဲမှာ အသုံးမပြုတော့ဘဲ ပစ်ထားသည့် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ  
အဟောင်းများနှင့် တခြားအသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေအားလုံး  
ရှင်းလင်းမည့်သူမရှိဘဲ ဟိုတစ်စု၊ ဒီတစ်စု ပုံနေသည်။

နေထိုင်သည့်လူကနည်းပြီး ပစ္စည်းတွေကများတော့  
ဘယ်သူမှ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းလင်းမနေကြတာလည်း ပါမည်။  
ဒီကြားထဲ တစ်နှစ် တစ်နှစ် ရောက်ရှိလာသည့် ပစ္စည်းတွေက  
လည်း နည်းတာမဟုတ်။

သော့အထပ်ထပ်ပိတ်ထားသည့် အခန်းဟောင်းတွေကို  
လည်း မည်သူမှ ဖွင့်ကြည့်မည့်သူမရှိ။ မီးလင်းနေသည့်အခန်းက  
သော့ပိတ်ထားသော ဦးစစ်၏အခန်းဖြစ်နေသည်။

ညကြီးအချိန်မတော် ဘယ်သူကများ သော့ပိတ်ထားသည့်  
အိပ်ခန်းတံခါးကိုဖွင့်ထားတာပါလိမ့်။

ဒေါ်လေးနန်းခေမာလား၊ ဘွားလားဟု တွေးရင်း အခန်း

ထဲမှာ ဘာတွေများ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေရှိနေလို့ ဒီလိုအချိန်ကျမှ  
တစ်ယောက်တည်း ထကြည့်နေရတာလဲဆိုတာကိုပါ တဆက်  
တည်း စဉ်းစားမိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

ခပ်ဟဟပွင့်နေသည့် အိပ်ခန်းတံခါးရှေ့မှာ အသာရပ်ပြီး  
ဖွင့်နေသည့် တံခါးကြားက အခန်းထဲကို အသာလှမ်းကြည့်လိုက်  
တော့ အခန်းပေါက်ဝကို ကျောခိုင်းလျက်ရပ်နေသော လူတစ်ယောက်  
၏ နောက်ကျောပြင်ကို မြင်လိုက်ရသည့်ခဏ ဆောင်းရင်ထဲမှာ  
ဒီန်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဦးစစ်ပါလား။

ညကြီးအချိန်မတော် သူတစ်ယောက်တည်း ပိတ်ထား  
သည့် အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ဘာတွေများ ကြည့်နေတာ ပါလိမ့်။  
မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်နေသည့်အသွင်။

တစ်စုံတစ်ခုကို အာရုံဝင်စားနေမှန်း သိပေမယ့် ဘာကို  
ဒြ်မျှ စိတ်ဝင်စားနေသည်ကိုက ပန်လည်းမသိ။ သူ့ကိုယ်ကြီး  
နှင့် ကွယ်နေလို့ မမြင်ရတာလည်းပါသည်။

စပ်စုလိုစိတ်လေးက ခေါင်းပြုလာတော့ ခြေလှမ်းကို  
အသာအယာကြွပြီး ခပ်ဟဟ တံခါးဘောင်ကျဉ်းလေးကို ကျော်လွန်  
ပြီး အထဲကမြင်ကွင်းကို ပိုမြင်နိုင်ခွင့်ရအောင် အကြီးစား ဖြည်းဖြည်း  
ချင်း ရွေ့လှည့်လာသည့် တစ်ဘက်က လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ဖျတ်ခနဲ  
အမှောင်ရိပ်အတွင်းသို့ ပြန်လည်တိုးဝင်လိုက်ရပေမယ့် ရင်ထဲမှာ  
ဘယ်တံထိတ်နှင့်ဖြစ်သည်။

ရုတ်တရက် ဦးစစ် အခန်းပြင်ထွက်လာလို့ကတော့ ပန်နှင့် ထိပ်တိုက်တိုးရန်သာရှိသဖြင့် ခြေဖျားထောက်ပြီး သူမ အိပ်ခန်းရှိရာ သို့ အမြန်နှုန်းဖြင့် ပြန်လာခဲ့ရပေမယ့် နောက်ကျောက ဖြင့်တယ်မလုံ ချင်လှပါ။

အခန်းထဲကို ဖျတ်ခနဲ ပြေးဝင်ပြီး အိပ်ခန်းတံခါးကို ပြန် ပိတ်လိုက်ချိန်ထိ ပန်စိတ်တွေ လှုပ်ခတ်နေဆဲ။ ညကြီးအချိန်မတော် ဒီလူကြီးတစ်ယောက်တည်း အမှိုက်သရိုက်တွေ ရှုပ်ပွေနေတဲ့ အခန်း ထဲ ဘာတွေဝင်လုပ်နေတာပါလိမ့်။

ပထမဆုံး ပန် ထိုအခန်းကို စတင်စိတ် ဝင်စားမိခြင်းဖြစ် သည်။

ဒေါ်လေးနန်းခေမာ ပန်အပေါ်မှာ မကျေနပ်ဟု ထင်မိ ပြီးနောက်မှာ ဦးစစ်ကို ပန် ရန်လုပ်ဂျစ်ကျ အရွဲတိုက်ခဲ့ပေမယ့် ပန်ဖြစ်ချင်တိုင်း ဘာတစ်ခုမှ ဖြစ်ခွင့်မရလိုက်ဘဲ သန္တာကျွန်း စံအိမ်ကြီးထဲမှာ ဘယ်ကိုမှ မသွားရမလာရဘဲ ဘွား အနားမှာသာ အချိန်ကုန်နေရသည့် ပန်ဖြစ်နေပါသည်။

ခြေထောက်ကဒဏ်ရာကို အကြောင်းပြပြီး ပန်ကလည်း ဒေါ်လေးနန်းခေမာကိုရော၊ ဦးစစ်ကိုပါ တမင်မတွေ့ အောင် ရှောင်နေခဲ့သည်။

တစ်မိုးအောက်တည်း အတူနေပေမယ့် သွေးသားရင်း ချာတွေ မဟုတ်တော့ တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက် လှိုက်လှဲစွာ မငြိတွယ်မိခြင်းအပေါ်မှာ အပြစ်တင် ပြိုင်လောက်စရာ

မရှိပါဟု ဆိုပေမယ့် ပန်ကိုယ်တိုင်က ငယ်ရွယ်သူပီပီ ပန်ကိုမချစ်တာ ချစ်တာအသာထား...

ဤမျှ ပြစ်ပြစ်ခါခါ ပြောတာမျိုးတော့ စိတ်ထဲက ကျိတ် ပြီး ဝမ်းနည်းမိသည်။ တကယ်လို့သာ ပန်ဟာ သူတို့ရဲ့ သွေး သားရင်းချာတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ရင် ပန်ဆိုးနွဲ့သမျှ သည်းခံခွင့်လွတ် နိုင်ကြမည်ဟု ပန်ယုံကြည်ပါသည်။

အခုတော့ ပန်မှာ ချစ်စရာ အားကိုးတွယ်တာရာ ဘွားသာ မရှိလျှင် ပန်ဆိုသည့် သူမဘဝခရီးမှာလည်းတစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလွဲ သွားနိုင်တာကို တွေးမိစဉ်းစားမိလာခဲ့သည်မှာ ကြာပါပြီ။

တကယ်တော့ ဤသန္တာကျွန်းစံအိမ်ကြီးနှင့် ပန်က ဘာတစ်ခုမှ သက်ဆိုင်သူမဟုတ်။ ပန်ရဲ့မိဘတွေကိုလည်း တစ်ခါမှ မြင်ဖူးတာလည်းမဟုတ်။ ပန်ဘဝဟာ ဘာတစ်ခုမှ သေချာရေရာခြင်း မရှိတဲ့ဘဝ။

အများအမြင်မှာတော့ ပန်ဆိုတာ သန္တာကျွန်းရဲ့ အရှင် သခင်မလေးလို့ ထင်စရာ။ တွေးရင်း ပန်ရင်မှာ ဝမ်းနည်းလာသည်။

သန္တာကျွန်းစံအိမ်ကြီးမှာ ဘွားကလွဲပြီး ပန်အကြောင်းကို ဘယ်သူမှ စိတ်မဝင်စားကြ။ ပန်ကို ခပ်စိမ်းစိမ်းနေသလို ပန်ကလည်း အားလုံးကို ခပ်ကင်းကင်းနေသည်။ ဒေါ်လေးနန်းခေမာကတော့ မျက်စိပျက်၊ မျက်နှာပျက်နှင့် ပန်ကို မနှစ်သက်ကြောင်း ဖော်ပြတတ် ရာ ပန်လည်း သူ့ရှေ့မှာ ကြာရှည်မနေ။

ယောက်ယက်ခတ်သော ပန်အတွေးလေးတွေက ရေဆာ

တာကို နေသွားသည်။ ဝိုက်ထဲဟာနေတာကို သတိမရ။ ၎င်းသို့ကို ထွန်းကို ပြန်သွားသည်ဟု ပန်ထင်ထားသူက သန္တာကျွန်းမှာ ရှိနေရုံ မက သူ့အခန်းထဲကိုပင် ရောက်လို့နေလိုက်သေးသည်။

အခန်းထဲမှာ ဂနာမငြိမ် ဟိုဒီလျှောက်ရင်း ဦးစစ်အိပ်ခန်းကို ပို၍စိတ်ဝင်စားလာသည်။ နောက်ဆုံး ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်တော့ဟု သဘောပိုက်ကာ သူ့မအခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပြီး ထွက်လာခဲ့ချိန်မှာ ပန်အတွက် အရာရာနောက်ကျသွားသည်။

ဦးစစ်အိပ်ခန်းရှေ့ရောက်တော့ သော့ခတ်ထားသည့် တံခါးချပ်က ဆီးကြိုနေသည်။ ဘေးဘီကို ကြည့်လိုက်တော့ ဦးစစ်ကို အရိပ်အယောင်ပင် မမြင်ရတော့။

တိတ်ဆိတ်သောဝန်းကျင်မှာ ပန်ထံမှ မချင်မရဲ သက်ပြင်း ရိုက်သံက ကျယ်လောင်စွာ ပြန့်လွင့်ကျန်ရစ်၏။



အခန်း (၉)

“ ပန် ”

“ ဦးစစ် ”

နံနက်စာစားပြီး ထမင်းစားခန်းထဲကအထွက် ပန်ရှေ့ကို သွားခနဲရောက်လာသည့် ဦးစစ်ကို ရုတ်တရက်ကြီး မြင်လိုက်ရတာ နဲ့ ညကအဖြစ်အပျက်ကို ချက်ချင်းသတိရသွားကာ သူ့မျက်နှာ ချောချောကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ ၎င်းသို့ကို ကျွန်းကို လိုက်မလားလို့ လာခေါ်တာ၊ အဲဒီက ဆလုံတွေနေတဲ့ကျွန်းကို ဆက်သွားချင်လည်းရတယ် ”

ဦးစစ်စကားကို ပန်ကိုယ်တိုင် စိတ်ဝင်စားပေမယ့် ပန်မှာ ထိုထက်ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည့် အဖြစ်က ညထဲက ဖန်ရင်ထဲကို ဝင်ရောက်နှင့်ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

“ ဦးစစ်ကို ပန် မေးစရာရှိတယ် ”

“ဘာမေးချင်တာလဲ”

“ပန်ရေ”

ဒေါ်လေးနန်းခေမာအသံကြောင့် ပန်ပြောရမည့်စကား ရပ်တန့်သွားသည်။

“ဒီကိုလာပါဦးကွယ်၊ ဒီမှာ ပန်ရဲ့ဧည့်သည် ရောက်နေ တယ်”

“လာပါပြီဒေါ်လေး”

အိမ်ရှေ့ခန်းဆီမှ ဒေါ်လေးနန်းခေမာ ခေါ်သံကို တုံ့ပြန် ထူးရင်း ပန် မျက်ခုံးလေးတွန့်သွားသည်။

ပန်ရဲ့ ဧည့်သည်တဲ့။

ဘယ်ကဧည့်သည်များပါလိမ့်။

သန္တာကျွန်းမှာ ပန်ရဲ့ အသိမိတ်ဆွေရယ်လို့ များများ စားစား ရှိလှတာလည်းမဟုတ်။

ပန်နှင့် သက်တူရွယ်တူ သူငယ်ချင်းဆိုသူတွေကလည်း ပန်နှယ် ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းတက်နေကြသူတွေဖြစ်ကာ ကျောင်းပိတ် ရက်မှ သူတို့မိဘဆွေမျိုးတွေရှိရာကို ပြန်လာကြသူတွေချည်း ဖြစ်ပါသည်။

တစ်မြို့ထဲသားချင်း ကျောင်းမှာဆုံတွေ့နေကျစို့ ဘယ်သူမှ လည်း ပန်ကို သတိတရ လွမ်းဆွတ်တမ်းတပြီး သန္တာကျွန်း လိုနေရာမျိုးအထိ ခဲရာခဲဆစ် အိမ်လိုက်လည်မည့်သူမျိုးလည်းမရှိ။

ဒီကြားထဲကမှ ပန်ရဲ့ဧည့်သည်ပါဟု ဆိုလာတော့ ပန်

အတွက် စဉ်းစားကြပ်သွားသည်။

“ပန်ရဲ့ဧည့်သည် ရောက်နေလို့ သွားတွေ့လိုက်ဦးမယ်”

“ကိုယ်စောင့်နေမယ်လေ”

“ပန်ဧည့်သည်က ဘယ်ကမှန်းမသိလို့ အချိန်ဘယ် လောက်ကြာမယ်ဆိုတာတော့ ပန်လည်းမသိဘူးနော်”

“ရပါတယ်၊ ကိုယ့်ကို ပန် ပြောစရာရှိနေတယ်မဟုတ် လား၊ အချိန်ဘယ်လောက်ကြာကြာ ကိုယ်စောင့်မှာပါ”

“ဒါဆိုလည်းပြီးရော ပန်သွားတော့မယ်”

“ကောင်းပြီ”

ပန်က ဦးစစ်နားက ထွက်မသွားခင် သူမမွေးနေ့လက် ဆောင်အဖြစ် ပေးထားသည့် သိုးမွေးလည်စီးအဖြူလေး ဦးစစ် လည်မှာ ရှိနေတာကို မျက်လုံးလေးတွေစောင်းပြီး တစ်ချက် စူးစိုက် ကြည့်သွားလိုက်ပါသေးသည်။

သူမစိတ်ထဲမှာ ဦးစစ်မင်းဟုန်ဆိုသည့် လူကြီးက ဘာမှ တန်ဘိုးမရှိသည့် ပန်ရဲ့သိုးမွေးပဝါလေးကို ဤမျှ အမြတ်တန်း တန်ဘိုးထား ဝတ်ဆင်လိမ့်မည်ဟူ၍ ထင်ပင်မထင်ထားခဲ့ပါ။

ဒါကလည်း အကြောင်းကရှိပါသည်။ ပန်ငယ်စဉ် ကလေးဘဝထဲက အခုချိန်ထိ ပန်ဘက်က ထိတ်တန်းခင်မင် တွယ် တာခဲ့ရသလောက် ပန်အပေါ်မှာ နည်းနည်းမှ အလေးမထား သလို လို့၊ ဂရုမစိုက်သလိုလို နေတတ်သော ဦးစစ်မင်းဟုန်ကို ဘယ်တုန်း ကမှ ဘဝင်မကျခဲ့။



ဘွားက ယန်ကိုချစ်သလို ဦးစစ်ကလည်း ယန်ကို ချစ်စေချင်ခဲ့သည်။ ဂရုစိုက်စေချင်ခဲ့ပေမယ့် ယန် ရင်ထဲက တိတ်တိတ်လေး ဆုတောင်းခဲ့သော ဆုတောင်းက ဘယ်အခါမှမပြည့်။

ယန်ကို ဦးစစ်က ဘယ်တုန်းကမှ ခင်ခင်မင်မင် ရင်းရင်းနှီးနှီး နေလေ့မရှိသလို ယန်ကို ဂရုမစိုက်သလို စိတ်မဝင်စားသလို နေတတ်တာကို ယန်ရင်မှာ ဝမ်းနည်းမဆုံး ဖြစ်ခဲ့ရသူပါ။

ယန်ကို ဂရုစိုက်လာအောင်၊ ယန် ကိုချစ်လာအောင် ကြိုးစားချင်ပေမယ့် ယန်ကိုမြင်တိုင်း မျက်နှာတင်းတင်းနှင့် ဣန္ဒြေကြီးတစ်ခွဲသားလုပ်ကာ ဘာကိုမှန်းမသိ မကျေမနပ် ဒေါသဖြစ်နေဟန်ကို မြင်ရတိုင်း ဦးစစ်နားကို ယန် မကပ်ရဲခဲ့။

သူလာလို့ ဘွားနှင့်အတူ ရှိနေခဲ့ရသည့် အချိန်တွေမှာလည်း ယန် အပေါ်ထားသည့် မျက်နှာထားက ပြောင်းလွဲမသွားသလို၊ စကားပြောပုံကလည်း အခုပုံစံအတိုင်း အရယ်အပြုံးနည်းစွာ ခပ်တိုတို၊ ခပ်ဆတ်ဆတ်နို့ ကြာတော့ ယန်ရင်ထဲ ဝမ်းနည်းနာကြည်းလာသည်။

ဦးစစ်မင်းဟန် အလစ်မှာ သူ့ကို အသာခိုးခိုးကြည့်တတ်ပြီး ကျန်သည့်အချိန်တွေမှာတော့ ယန် ကလည်း မျက်နှာတင်းတင်းလေးနှင့် တမင်ခပ်တည်တည်လေး လုပ်နေခဲ့သည်။ သူတောင်မှ ယန်ကို မချစ်တာ ယန်ကလည်း သူ့ကို ဘာလို့ချစ်ရမှာလည်းဆိုသည့် အတွေးလေးနှင့်ပါ။ ဒေါ်လေးနန်းခေမာသည်လည်း ဦးစစ်နှင့် ဘာမှမခြားလှတာမို့ နောက်တော့ ယန်လည်း ကိုယ်နေတတ်သလို နေလာခဲ့

သည်။

သူမ လိုချင်တောင်းတခွဲသော သူတို့မှ အချစ်နှင့်မေတ္တာသံယောဇဉ် ဘာတစ်ခုမှ မမျှော်လင့်တော့။ ဘွားတစ်ဦးတည်းထံ ရရှိခဲ့သော အကြင်နာနှင့်ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားသည်သာ ယန် မြတ်နိုးကိုးကွယ်ရာ ကန္တာရထဲက အိုအေစစ်ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဒေါ်လေးနန်းခေမာကို ချစ်ခွင့်မရတော့ ဘွားကိုပိုချစ်ဖြစ်ခဲ့သလို ဦးစစ်ကို တွယ်တာခွင့်မရတော့ ဘွားကိုပိုပြီး တွယ်တာပစ်လိုက်သည်။

တစ်ပြိုင်နက်ထဲမှာပင် ယန် စိတ်ထဲမှာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို နာကြည်းလာသည်။ မှန်းချင်လာသည်။ ယန်ကို သူတို့ ဂရုမစိုက်သလို ယန်ကလည်း ဂရုမစိုက်ဘဲ တုံ့ပြန်တတ်လာသည်။

ယန်ကို မချစ်တဲ့လူတွေကို ယန်ကဘာလို့ ချစ်ရမှာလည်းဆိုသည့် အတွေးက ငယ်ရွယ်နုနယ်သော ယန်နှလုံးသားနှင့် အသိတရားထဲမှာ အာရုံစူးနှစ်စွာ ဝင်ရောက်လာသည့် အတွေးဖြစ်သည်။

ဦးစစ်ဆိုသည့် လူကြီးအပေါ် ယန်ရင်ထဲ အသည်းထဲမှာ စွဲနေအောင် နာကြည်းမှန်းတီးခဲ့ရသည့် အကြောင်းကို ယန် တစ်သက် ဘယ်တော့မှမမေ့။

အဲဒီနေ့က ဘွားနေမကောင်းသဖြင့် အိပ်ရာထဲမှာ လှဲနေသည်။ ဒေါ်လေးနန်းခေမာကလည်း အိမ်ကြီးထဲမှာမရှိ။ ဘွားနားမှာ ယန် တစ်ယောက်ထဲ။

ဘိုမရုပ်လေးကို ရင်ခွင်မှာပိုက်ပြီး ဗိုက်ဆာဆာနှင့် ယန်

လည်း ဘွားအားမှာ ခွေခွေလေးအိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

အိပ်ရာက နိုးလာချိန်မှာ ပန် တစ်ကိုယ်လုံး ခြစ်ခြစ်တောက်ပူကာ ဖျားနေခဲ့ပေမယ့် ပန်ကို မည်သူမှ ဂရုစိုက်မည့်သူ မရှိ။

ထိုအချိန်မှာ ဦးစစ် လူစိမ်းဆရာဝန်တစ်ယောက်နှင့် ရောက်လာသည်။ ဘွားကို ဆေးထိုးဆေးကုသည်။ ဆရာဝန်ညွှန်ကြားသမျှအားလုံး အိမ်ဖော်အဒေါ်ကြီးနှင့် အလုပ်တွေရှုပ်နေချိန်ထစ်လျှောက်လုံး အနားက ပန်ကို တစ်ချက်မကြည့်။

ပန် နေကောင်းရဲ့လားလို့ တစ်ခွန်းမမေး။ ပန်က သူမကို ယုယုယယ ကြင်ကြင်နာနာ ရှိစေချင်လွန်းလှပေမယ့် ဦးစစ်က ပန်ကို ဂရုမစိုက်ပစ်ပယ်သလိုလုပ်ထားတော့ ပန်ကလည်းသူမ ဖျားနေတာကို မပြော။

ပေပြီးငြိမ်ရင်း စိတ်ထဲမှာတော့ ကျိတ်ပြီးဝမ်းနည်းနေသည်။ ဘွားအခန်းထဲက ထွက်ကာနီးကြမှ ပန် ဘက်ကို လှည့်ပြီး စကားတစ်ခွန်း ပြောသွားသည်။

“ဘွားကို ဂရုစိုက်လိုက်ဦး ပန် တဲ့”

ပန် ခေါင်းညိတ်ပြရင်း မျက်ရည်ပေါက်ကြီးတွေ လိမ့်ဆင်းလာတာကို ဘယ်သူမှမသိလိုက်။ ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ဘွား နားနေပြီး ဘွားအခန်းထဲမှာပဲ ကျိတ်ငိုနေခဲ့မိသည်။

ဘွားလို ပန် ကို ဘယ်သူမှမချစ်ဘူးဆိုတဲ့အသိက မအတွေးအာရုံမှာ ပိုပြီးခိုင်ခိုင်မာမာ နေရာယူလာသည်။ အဲဒီနောက်မှာ ဦးစစ်ကို ပန် ရင်ထဲအသည်းထဲက နာကျင်စွာ မုန်းသူ-

သည်။

ဘွား အိပ်ရာဘေးမှာ ခွေခွေလေးလဲကျပြီး အဖျားကြီးသတိလစ်နေသည့် ပန်ကို မြင်တွေ့ရခိုက်မှာ အရူးတစ်ယောက်လို ဆောက်တည်ရာမဲ့ ဖြစ်သွားသော စစ်မင်းဟုန်၏ အဖြစ်ကို ပန် မသိ။

ပန်ရဲ့အခန်းလေးထဲမှာ တစ်ညလုံး ပန် အနားက မခွာဘဲ ပန်အပူကျ အဖျားကျလာသည့်အထိ နေမအိပ်၊ ညမအိပ် အိပ်ပုံဖန်စောင့်လုပ်ရင်း လူနာကို ပြုစုပေးခဲ့သည့် နေ့ရက်တွေကိုလည်း ပန်မသိ။ ပန် သတိရအဖျားကျလာချိန်တိုင်းမှာ ပန် မျက်စိရှေ့ရိုးတဝါးမြင် တွေ့ရသူက ဘွား။

တစ်ခါတလေ ဒေါ်လေးနန်းခေမာကို ဖျတ်ခနဲတွေ့တတ်တာမို့ သူမကို ပြုစုကုသနေသူတွေကို ဘွားနှင့် ဒေါ်လေးခေမာဟုသာ အကြမ်းဖျင်းသိရှိနားလည်သဘောပေါက်ခဲ့သည်။

ပန်ဖျားနေသည့် တစ်လျှောက်လုံးရော နေကောင်းပြီး နုလန်ထလာစ အချိန်မှာရော သူမ အမျှော်လင့်ကြီး မျှော်လင့်စောင့်စားခဲ့သူက ဦးစစ်ကိုပါ။

တစ်ခါလောက်ပဲဖြစ်ဖြစ် ပန်ကို လာကြည့်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်နေဆဲမှာပင် ဇင်ရော်နှင့် ဦးစစ် သန္တာကျွန်းစံအိမ်ကြီးကို ရောက်လာပေမယ့် ပန်ရှိရာကို တစ်ချက်ရောက်မလာဘဲ စားစရာ မုန့်တွေ၊ သစ်သီးတွေ ဒေါ်လေးကိုပေးကာ ၎င်းသို့ကဲကျွန်းကို ရက်စက်စွာ ပြန်သွားခဲ့ပုံကို ခုချိန်ထိမမေ့။

ပန် အသည်းနလုံးထဲမှာ နက်ရှိုင်းစွာ စွဲထင်နေခဲ့သည့် အထိရာဟုဆိုလျှင်လည်းမမှား။ ပန် သေသေရှင်ရှင် လုံးဝကရ မစိုက် ခဲ့သည့်လူက သူ့မွေးနေ့အရောက် ပန်ကို လာစေချင်ခဲ့သည်ဟု ပြောသော ဘွားစကားကို ပန် မယုံကြည်နိုင်ခဲ့။

ပန် ကျေနပ်အောင် ဘွားညာပြောခြင်းဟူ၍သာ သဘော ပေါက်ခဲ့သည်။ ပန်ရဲ့ ပညာရေးနဲ့ ပတ်သက်တုန်းကလည်း ပန်ကို ဘွားနှင့်ခွဲပြီး အဝေးမှာတစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့သည်အထိ ရက် စက်ခဲ့သူ။ အဲဒီတုန်းက ဘွားအနားက ငိုယိုပြီးခွဲခဲ့ရသည့် ပန်ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို စာနာခြင်းမပြု။

တင်းမာခက်ထန်မှုတွေနှင့် ပန်ကို သူ့လက်အောက်ငယ် သားတစ်ယောက်လို ပြုမူပြောဆိုဆက်ဆံခဲ့သူက ပန်ရဲ့ သိုးမွေးပဝါ လေးကို လည်မှာတန်ဖိုးထားချိတ်ဆွဲထားခြင်းဟာ ဘာကြောင့်များ လဲ။

ပန်ကြောင့်မဟုတ်ဘဲ ရာသီဥတုဆိုးလွန်းလို့ လက်ရှိ အနေ အထားအရ ပန်ပဝါက အသုံးတည့်နေလို့ပဲ ဖြစ်မှာပါဆိုသည့် အတွေးဖြင့် အဆုံးသတ်လိုက်တော့ ပန်ရင်ထဲမှာ ဘယ်နေရာဆီ ကမှန်းမသိ စစ်ခနဲ နာကျင်ရသည်။

အခုလည်း ငှက်သိုက်ကျွန်းကို လိုက်ဖို့ခေါ်နေသည်။ ဒါ ဟာ ဘွားရဲ့အမိန့်ကို မလွန်ဆန်လိုခြင်းအဖြစ်ထက် မပိုနိုင်တာ ကို တွေးပြီး ဧည့်ခန်းထဲလှမ်းအဝင်လိုက်မှာ...

“ပန်”

“ဟင်”

“တံခွန်”

လုံးဝမထင်မှတ်ဘဲ ဧည့်ခန်းအလယ်မှာ တံခွန်ကို မမျှော် လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရတော့ ပန်ရင်မှာ အံ့ဩမှုတွေ ဖြစ်ထွန်း သွားသလို တံခွန်မျက်နှာချောချောမှာလည်း ပျော်ရွှင်ကျေနပ်ခြင်းတွေ ထင်းခနဲ မြင်လိုက်ရသည်။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ပန်ရယ်၊ လာသာလာရတယ် ပန်သာ မရှိရင် ဒုက္ခဆိုပြီးတော့လေ၊ ဒီမှာက ပန်ကလွဲပြီး တံခွန်မှာ အသိ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်မှ ရှိတာမဟုတ်ဘူးဗျာ”

“အို”

“နင်...နင် ဘယ်လိုကဘယ်လို ပန်ဆီကို ရောက်လာ တာလဲ တံခွန်ရယ်”

“ပန်ဆီကို တမင်လိုက်လာတာလေ”

“ဟင်”

“ဒီလောက်အဝေးကြီးကို လိုက်လာတယ်”

“ဒါပေါ့”

တံခွန်မျက်နှာက အပြုံးပန်းတွေ ဝေနေသလောက် ပန် ရင်မှာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်းတွေနှင့် စိတ်လှုပ်ရှားနေပါသည်။ အနားမှာ ဒေါ်လေးခေမာက တံခွန်နဲ့ ပန်ကို စူးရှတောက်ပ မျက်လုံး တွေ့နဲ့ အကဲခတ် အဖြေရှာနေတာကို မြင်လိုက်ရတော့ ပိုဆိုးသည်။

တံခွန်ကို ပန်ရည်းစားလို့ပဲ ထင်မှာဆိုတာကို ပန် စိတ်က

အလိုလိုသိနေသည်။ သူငယ်ချင်းလို့ ပြောလို့လည်း တံခွန် အမူအရာ တွေကြောင့် ယုံမှာမဟုတ်။

“ဒေါ်လေး...ဒါ ပန်သူငယ်ချင်းပါ။ တံခွန် ဒါ ပန်ရဲ့၊ ဒေါ်လေး ဒေါ်နန်းခေမာတဲ့”

“တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ် ဒေါ်လေး၊ ကျွန်တော်က ပန်ရဲ့သူငယ်ချင်း တံခွန်ပါ”

“အေး...ဒေါ်လေးလည်း ဝမ်းသာပါတယ်၊ ရန်ကုန်က နေ ဒီအထိတောင် လိုက်လာတယ်ဆိုတော့ ပန်အပေါ်မှာ တော်တော် သံယောဇဉ်ကြီးပုံရတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”

ဒေါ်လေး၏စကားက အဓိပ္ပာယ်ပါလှတာမို့ တံခွန်နဲ့ ပန် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်လှမ်းကြည့်လိုက်မိ ကြ သည်။ တံခွန်က ဒေါ်လေးနန်းခေမာ လစ်ပြီအထင်နှင့် မျက်လုံး တစ်ဖက် မှိတ်ပြလိုက်တာကြောင့် ပန် မျက်နှာလေးပျက်သွား သလို ဒေါ်လေးကလည်း မြင်သွားသည်။

“ပန်သူငယ်ချင်းက ဒီမှာတည်းမှာဆိုတော့ အပုက ဧည့်သည်အတွက် အခန်းပြင်ခိုင်းလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေး”

အခန်းထဲက ဒေါ်လေးနန်းခေမာ ထွက်သွားတာမို့ ပန် နှင့်တံခွန် နှစ်ယောက်တည်း ဧည့်ခန်းမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“ဒါက ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ တံခွန်”

တံခွန်မျက်နှာက ခပ်တည်တည်။

ဘာအပြစ်မှလည်း လုပ်မထားသလိုပုံစံမျိုးနှင့် ပန်ကို မြဲကြည့်နေပုံက အသည်းယားစရာ။

“ပန် အိမ်အထိလိုက်လာပြီး တို့ဘာလုပ်လို့လဲလို့ နင်က မြဲမေးနေရသေးလား၊ နင့်ကို ဘယ်သူခေါ်လို့ ဒီအထိလိုက် တာရတာလဲဟင်”

“လွမ်းလို့”

“ဘာ”

“ပန်ကိုသိပ်လွမ်းလို့ ဘယ်လိုမှ နေလို့မရလို့ လိုက် တာတာ”

“အို”

စူးရှရှိ ရွန်းလဲ့သည် အကြည့်တွေမှာ ပျော်ဝင်နေသည့် အချစ်တွေကို မမြင်ချင်ဟန်ဆောင်၍မရ။

“သိပ်ချစ်တာပဲ ပန်ရယ်၊ ပန်နဲ့ ဘယ်လိုမှ ဝေးနေ လို့မရဘူးဆိုတာ ပန် ပြန်သွားတဲ့နေ့မှာပဲ တို့သိလိုက်တယ်”

“တံခွန်”

“တို့ကို ပန်စိတ်ဆိုးမယ်၊ ဒေါသဖြစ်မယ်ဆိုတာ တို့ပဲသိပါ တယ်ဗျာ၊ ပြီးမှ ပန် ကြိုက်တဲ့အပြစ်ပေးပါ၊ ပန် ပေးမယ့်အပြစ်ကို ကျကျနေပုံပဲကြီး ခံယူဖို့လည်းအသင့်ပါ၊ ဒါပေမယ့်တို့ကို ပန် နားက အခုလောလောဆယ် ဘယ်ကိစ္စမှ မောင်းမထုတ်ပါနဲ့ လားဗျာ၊ ဒေါ်လေးတစ်ခုတော့ တို့ကိုခွင့်ပြုပါ၊ တို့မှာ ပန် အိမ်ကလွဲပြီး တခြား



ဘယ်ကိုမှ သွားစရာမရှိလို့ပါ”

တိုးတိတ်ညင်သာစွာ တောင်းဆိုနေသည့် တံခွန်စကားတွေက အားလုံးအမှန်တွေချည်းမို့ ပန်ရင်ထဲက ဒေါသကို တစ်ဝက်မက လျှော့ချလိုက်ရသည်။

တံခွန်အကြောင်းကို ပန်သိသလို တံခွန် ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေပါ စာနာနားလည်ပေးနိုင်ပေမယ့် စိတ်နောက်ကိုယ်ပါသူ ဖြစ်ချင်သည့်အတိုင်း လျှောက်လုပ်တာမျိုးကြ တော့ ခွင့်မလွှတ်ချင်။

“ပန်”

“နင်...ဒီကိုလာတာ နင့်အိမ်က မသိဘူးမဟုတ်လား”

“အင်း”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

ပုံတံသင်ညှိရုံးအောင် ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညှိတိုပြီး ကြည်နူးရွှင်ပျစွာ တံခွန်ဆိုသည့်လူဆိုးက ရယ်မောလိုက်ပေမယ့် ပန်မှာ ဖြင့် သူလို လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ လိုက်မရယ်နိုင်။

ဘွားနှင့် ဦးစစ်မင်းဟုန် မေးလာရင်သာ ဘယ်လိုဖြေရမှာပါလိမ့်ဟု တွေးကာ ရင်လေးသွားသည်။



အခန်း (၁၀)

စင်ရော်က ရေမျက်နှာပြင်ကို ထိုးခွဲလျက် တရိပ်ရိပ်ပြေးနေသလို စစ်မင်းဟုန်ရဲ့ အတွေးတွေကလည်း ပန်နှင့် တံခွန်ဆိုသည့် လူငယ်လေးထံမှာသာ ရောက်ရှိနေပါသည်။

မရိုးဖြစ်သူ မမနန်းခေမာက ပန်ရဲ့ ချစ်သူကောင်လေးလိုက်လာပြီလို့ သူ့ကိုပြောတုန်းက ကိုယ့်စိတ်ကူးနှင့်ကိုယ် တက်ကြွနေသည့် စိတ်ကူးလေးမှာ လေထဲဆောက်သည့် တိုက်အိမ်နယ်အစရှာမရအောင် ပြိုကွဲပျက်စီးသွားခဲ့ရသည်။

အဓိပ္ပာယ်အပြည့်အဝပါသော မမနန်းခေမာ၏ အကြည့်စူးတွေကို ရင်မဆိုင်ချင်စွာ ခေါင်းကိုငုံထားပေမယ့် သူ့ကိုအပြစ်တင်သည့် အကြည့်တွေဖြစ်ကြောင်း စစ်မင်းဟုန် နားလည်ပေမယ့် မတတ်နိုင်။

သူက လူကြီးတစ်ယောက်အနေနှင့် သူတို့လို လူငယ်တွေ



အတတ်နိုင်ဆုံး တည်ငြိမ်သူအဖြစ် ရပ်တည်နိုင်ရန် ကြိုးစား ရုံမှတစ်ပါး တခြားမရှိ။ ပန်က တံခွန်ဆိုသည့် ချာတိတ်လေးနှင့် သူ့ကို စိတ်ဆက်ပေးလာသည့်အခိုက်မှာ သူ့ဘက် က အကောင်းဆုံး တုံ့ပြန်မှုပေးနိုင်ခဲ့တာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်နေရသေး သည်။

အိမ်ရှင်နှင့်ဧည့်သည် အနေအထားမှာ သူ့ဘာမှ လုပ်လို့ မရ။ သန္တာကျွန်းမှာ ပန်ရဲ့သူငယ်ချင်းဟု ပြောလာသော ပန်ရဲ့ ကောင်လေးကို ပန်ရဲ့ဧည့်သည်အဖြစ် လက်ခံပေးလိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ အိမ်ရှင်တို့ဝတ္တရားရှိသည့်အတိုင်း ပန်နှင့် သူ့ကောင်လေးကို ဒေသန္တရပဟုသုတအဖြစ် အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ နေရာအနှံ့ စင်ရော်ကို အဖော်လုပ်ပြီး လိုက်ပို့ပေးရသည်။

မမနန်းခေမာကတော့ စစ်မင်းဟုန်ကိုယ်တိုင် ဤမျှ စိတ် သဘောထားကြီးပြ၊ သဘောကောင်းပြနေတာကို မကျေနပ်။ ပန်နှင့် သူ့ကောင်လေးကိုလည်း စကားကောင်းကောင်း မပြော။ တတ်နိုင် သလောက် အတွေ့မခံဘဲ တမင်ရှောင်နေပုံကြောင့် ပန် အနေရခက် တာ သိပေမယ့် မမနန်းခေမာကို စစ်မင်းဟုန် အပြစ်မတင်။

သူ့ဘာသာ စိတ်ချမ်းသာသလို နေပါစေဟု သဘောပိုက် ထားလိုက်ကာ သက်ပြင်းတွေ မကြာခဏ ကျိတ်ချဖြစ်ခဲ့သည်။ မမနန်းခေမာ အခုလိုဖြစ်နေခြင်း၏ အဓိကတရားခံက စစ်မင်းဟုန် ဆိုသည့် သူ့ကိုယ်တိုင်ဆိုတာ မမေ့တော့ မမနန်းခေမာက သူ့အပေါ် ထားသည့် စေတနာမေတ္တာတွေကြားထဲမှာ အသက်ရှူရကြပ်နေမိ သည်။

ဘွားကတော့ သူတို့လူငယ်တွေကိစ္စထဲ ဘာတစ်ခုမှမပါ။ နံ့ စိတ်ချမ်းသာလျှင် ကျေနပ်သည်။ စစ်မင်းဟုန် ပျော်နေလျှင် ကြည်နူးသည်။ မမနန်းခေမာ မျက်နှာလေးပြုံးနေလျှင် ပီတိဖြစ် သည်။ ဒါထက်မပို။ ပန်လို ငယ်ရွယ်သူလေးတစ်ယောက် အပေါ် မှာတော့ ဘွားကိုယ်တိုင်ငဲ့ညှာသလို တခြားသူတွေကိုလည်း ပန် အပေါ်မှာ စာနာချစ်ခင်စေလိုသည်က ဘွား၏စိတ်ဆန္ဒဖြစ် သည်။ စစ်မင်းဟုန်နှင့် ပန်ကိစ္စကို မမနန်းခေမာ ဘွားကိုပြော သလို ဘွားက သဘောကူခေါင်းညှိတံခွန်ဆိုသည့် ကောင်လေးနှင့် ပန်၏ကိစ္စမှာလည်း ဘွားထံမှ ချိုသည်ခါး သည်ဟု ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ ဆိုခြင်းမပြုခဲ့ပါ။

ဘွားအတွက်ကတော့ အားလုံးစိတ်ချမ်းသာလျှင် ကျေနပ် ဖြစ်ဟု ဆိုလာခဲ့ပေမယ့် တကယ်လက်တွေ့မှာ စိတ်မချမ်းသာနိုင် အောင် ဖြစ်ခဲ့ကြရသူတွေထဲ စစ်မင်းဟုန်ကိုယ်တိုင် ထိပ်ဆုံးက ပါဝင်နေသည့်အဖြစ်ပါ။

နုနယ်ငယ်ရွယ်သူတွေရဲ့ အလှက ညီသလို လိုက်ဖက် တင့်တယ်မှုကြပြန်တော့လည်း မြင်သူတိုင်း နှစ်ခါပြန်ငေးနေချင်စရာ ဟု ဆိုရမည့်အနေအထားဆိုသည်ကိုက သူ့ကိုယ်တိုင် မငြင်းလိုပါ။

စင်ရော်ရဲ့ ထိပ်ဖျားပိုင်းမှာ ပန်တို့လူငယ်နှစ်ဦးရှိရာ သို့ စစ်မင်းဟုန်ရဲ့ အကြည့်တွေ မကြာခဏ ရောက်သွားတတ်သည်။ ချိုလွင်သော ရယ်သံလေးတွေက ပန်တို့နှစ်ဦးထံမှ မကြာမကြာ ပွံ့လွင့်လာတတ်သလို ပြုံးနေသည့် အပျော်မျက်နှာလေးတွေက

ချစ်စရာကောင်းအောင် ကြည့်လင်တောက်ပနေတာကို မြင်တွေ့နေရသည်။

အထူးသဖြင့် တံခွန်ဆိုသည့်ကောင်လေးအသံကပို၍ အသက်အဝင်ဆုံး၊ အကျယ်လောင် အတက်ကြွဆုံးဖြစ်နေပြီး တစ်ချိန်လုံးလိုလို ပန်ရုံမျက်နှာလေးဆီကိုသာ စူးစူးရှရှန်း လှဲသောအကြည့်တွေနှင့် လိုက်ကြည့်နေတာကို တွေ့နေရသလောက် ပန်က ဂရုစိုက်မိပုံ မရ။

မတတ်သာ၍ တံခွန်နှင့်အတူ သူ့ရဲ့ မော်တော် ပေါ်မှာ အတူလိုက်ပါလာခြင်းကို စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေမိကာ စစ်မင်းဟန်အလစ်မှာ ပန်နှင့်တံခွန်ကို ဘယ်လိုများထင်နေကြလည်း ဆိုသည့်အတွေးနဲ့ သူ့မျက်နှာကို မကြာခဏခိုးကြည့် အကဲခတ်နေမိသည့်အဖြစ်ကိုက မည်သူမျှမသိ။

ဒီကြားထဲ တံခွန်က ရယ်စရာစကားတွေ ခဏ ခဏပြောတော့ မရယ်ဘဲမနေနိုင်တော့ တံခွန်နှင့်အတူ လိုက်ပြီးရယ်မောမိသည်။ ဦးစစ်အမြင်မှာတော့ ပန်ကိုသူ့ကောင်လေးလိုက်လာလို့ အတော်ပျော်နေသည်ဟု ထင်မြင်နေမည်လားမသိ။

အဖြစ်မှန်က ထိုသို့မဟုတ်တာ ပန်သာအသိဆုံးဆို ပေမယ့် ဒေါ်လေးနန်းခေမာကအစ ပန် နောက်ကို တံခွန်လိုက် လာတာ မကြည့်မှန်း ပန်သိပါသည်။ ပန်ကိုယ်တိုင်လည်း တံခွန်လိုက်လာတာကို သဘောမကျပေမယ့် အခြေအနေအရ မတတ်နိုင်၍ ခေါ်ပြောဆက်ဆံနေခြင်းထက် မပို။

“တံခွန်”

“ဟင်”

“နင် ဘယ်နေပြန်မှာလည်း”

“မေးပုံကြီးကလည်း ရက်စက်လှချည်လား ပန်ရယ်။

တို့ကို သိပ်ပြန်စေချင်နေပြီလား”

“ဒါပေါ့”

“ပန်”

“နင် .. ပန်ကို စိတ်ဆိုးချင်လည်းဆိုးတော့ တံခွန်၊ အိမ်ပြန်ရောက်တာမှ မကြာသေးဘူး နင်က လိုက်လာတယ်ဆိုတော့ အိမ်ကလူကြီးတွေက ပန်နဲ့နင်ကို ဘယ်လိုထင်ကြမလည်းဆို တာ ထည့်မတွက်တော့ဘူးလား”

“ဒါကြောင့် တို့ကို လက်ထပ်ခွင့်ပြုပါတော့လို့ ပန်ဆီမှာ ခွင့်တောင်းနေတာပေါ့ဗျာ။ ပန်သာ ခေါင်းညိတ်လိုက်မယ်ဆိုရင် တို့ ပန်ကို အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ပါရစေ”

“မဖြစ်နိုင်တာတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့ တံခွန်ရယ်။ အခု လောလောဆယ် ပန် သိပ်စိတ်ညစ်နေတယ် သိလား”

မှန်သောစကားကို စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ ဆိုလိုက်တော့ တံခွန် မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။ ပန်ဆိုသည့် မိန်းမလှလေး နောက်ကို ချစ်တဲ့ စိတ်တစ်ခုတည်းနှင့် အရောက်လာခဲ့ရပေမယ့် ခရီးက နီးခြင်းမရှိသလို လူကြီးမိဘတွေပါ တံခွန်၏ခရီးကို မသိ။ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ခရီးတစ်ခုကို အကြောင်းပြကာ ပန်

ဆိုသည့် ချစ်သူရှိရာကို လိုက်လာခဲ့ပေမယ့် ပန်က သူ့ကို အလိုမရှိတော့ သူ့ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရသည်ကလည်း အမှန်ပင်။

“ပန် စိတ်ညစ်နေရတာ တို့ကြောင့်ပဲ မဟုတ်လား”

ပန်မှ ဖြေသံထွက်မလာပေမယ့် ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် ဝန်ခံလိုက်ရတာမို့ မရယ်ချင်ရယ်ချင်နှင့် တစ်ချက်မျှ ရယ်လိုက်မိသည်။ မော်တော်လေးက ရေထုကိုဖြတ်ပြီး အရှိန်နှင့်ပြေးနေသဖြင့် တဖြည်းဖြည်း ဝေးကျန်နေခဲ့သော မြင်ကွင်းတွေကို ငေးကြည့်ရင်း တံခွန်ရင်ထဲ နာလာသည်။

“တို့ကို ပန် နည်းနည်းမှ မချစ်နိုင်ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“အဲဒါတွေ အခုဘာလို့ မေးနေရတာလည်း တံခွန်”

“ဒါဖြင့် ဘယ်အချိန်မှ မေးရမှာလည်း”

ပန် မဖြေ။

တံခွန်မျက်နှာကို ဒေါသလေးနှင့် စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

နည်းနည်းမှ အလိုက်ကန်းဆိုးမသိသော တံခွန်ကလည်း ပန်ကို မျက်ရည်ဝေနေသော မျက်လုံးများဖြင့် ပြန်လည်စူးစိုက်ကြည့်နေပုံက စိတ်မသက်သာစရာ။

ပန် တို့နှစ်ယောက်ကို အကဲခတ်နေမည့်သူ တစ်ယောက်လုံး အနားမှာ အတူရှိနေတာကို ဂရုစိုက်ပုံလည်း မရပါလား။ ဒီလိုအကြောက်အလန့်မရှိလို့လည်း ဒီအထိအောင် လိုက်လာပြီး ပန်ကို ဒုက္ခတွေပေးနေတာဖြစ်မည်။

“ပန်”

“ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်း တံခွန်၊ ကြာရင် နင့်ကိုဒီထက်ပိုပြီး စိတ်ဆိုးမိတော့မယ်သိလား၊ အကောင်းဆုံးက မနက်ဖြန်ပဲ နင့်အိမ်ကို နင်ပြန်ပါ”

“ပြန်စေချင်ရင် တံခွန်ကို ချစ်တယ်လို့ပြော”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ပန်ဆီက ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ အဖြေမရမခြင်း ပန်နားမှာပဲနေမယ်”

တစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ်ယောက် စိုက်ကြည့်လိုက်မိကြသည်။ တံခွန်မျက်လုံးတွေထဲက တစ္ဆေတိုးဆန်ဆန်ခေါင်းမာ မိုက်မဲမှုတွေကို မြင်ရတော့ ပန်ရင်ထဲမှာ ဒေါသတွေနှင့် ဆူဝေလိုက်တက်လာသည်။

အင်မတန်နုနယ် ကဲဆတ်လွန်းသည့် အချစ်ဆိုသည့်အရာကို ကိုယ်စိတ်ကိုယ့်သဘောတစ်ခုတည်းနှင့် အကျပ်ကိုင် ပန် ဆိုလို့ လွယ်လွယ်ရလိမ့်မယ်လို့များ ထင်နေလျှင် တံခွန်လောက် မိုက်မဲသည့်သူ ဤကမ္ဘာတွင် မရှိဟု ပန် ထင်သည်။ အတူထိုင်နေရာမှ ပန် ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

“ပန်”

တံခွန်ခေါ်သံကို ကြားပေမယ့် ပန်က နောက်ကို လှည့်မကြည့်ပါ။ စင်ရော်ကို ပဲ့ကိုင်နေသည့် ဦးစစ်ရှိရာဘက်သို့ သူမကိုယ်သူမ သတိအနေအထားနှင့်မလဲပြီအောင် ဂရုစိုက်ပြီးကူး

ခဲ့သည်။

တံခွန်ဆိုသည့် ကောင်လေးက ပန်ကို ငေးကြည့်ရင်း နေရာမှာ ကျန်ခဲ့တာကို လှမ်းမြင်နေရပေမယ့် စစ်မင်းဟုန် မသိဟန် နေလိုက်သည်။ ကြည့်ရတာ တံခွန်ဆိုသည့်ကောင်လေးကို ပန် စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်လာပြီဟု သဘောပေါက်လိုက်သည်။

“ပန်ကို အိမ်ပဲပြန်ပို့ပေးပါ ဦးစစ်၊ ပန် အိမ်ကိုပဲပြန် တော့မယ်”

“ကောင်းပြီ”

“ဝရော”

ပန် အလိုကျ စင်ရော်ကို ရောက်သည့် နေရာကပဲ ဝေါခနဲနေအောင်ဆွဲယူပတ်ပြီး ကွေ့လိုက်သည်။ ပန်၏ အမိန့်နှင့် ဤခရီးကိုလာခဲ့သည်။ အခုလည်း ပန်က မသွားလိုပါဟုဆိုတာနှင့် ရောက်သည့်နေရာကနေ လာရာလမ်းအတိုင်း ပြန်လှည့်ရန် တာဝန်က စစ်မင်းဟုန်၏ တာဝန်။

သူ့ဘဝမှာ ပန်က ပထမ။

ပန်ကသာ ဒုတိယ။

ပန်ကသာ စိတ်ချမ်းသာမည်ဆိုလျှင် သူ့ဘက်က ဘာမဆို လုပ်ပေးချင် နေသူပါဟုဆိုလျှင် ပန် ယုံကြည်နိုင်မည်လားမသိပါ။

စင်ရော်ကို နေရာက ပြန်လှည့်အကွေ့မှာ တံခွန်က ပန် ရှိရာ လှမ်းကြည့်နေတာကို မြင်လိုက်ပေမယ့် ပန်က အရင်ဦးဆုံး ကျောခိုင်းပစ်လိုက်ခြင်းဖြင့် သူ့အပေါ်မှာ ပန်အဘယ်မျှ စိတ်ဆိုးပါ

ကြောင်း အသံတိတ်ဖော်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်ကိုက သူတို့နှစ်ဦး စလုံး သိရှိနားလည်လိုက်ကြပါသည်။





**အခန်း (၅၅)**

“ကျောင်းတွေလည်း ဖွင့်တော့မှာဆိုတော့ ပန်ရော့ ကျောင်းကို ပြန်တော့မှာလား”

“ဘွားနေကောင်းမှပဲ ပြန်ပါ့မယ် ဒေါ်လေး”

“ဒါနဲ့ ပန်က သူ့ကို စိတ်ကောက်သွားတယ်လို့ တံခွန်က ဒေါ်လေးကို ပြောသွားတယ်။ အဲဒါ ဟုတ်သလား”

စားလက်စမှန်ကို ဆက်မစားတော့ဘဲ ပန်းကန်ထဲအသား ပြန်ချရင်း ဒေါ်လေးနန်းခေမာကို ပန်မော်ကြည့်လိုက်သည်။ စူးစိုက် ကြည့်နေသည့် ဒေါ်လေးမျက်လုံးတွေက အေးစက်စက်နှင့် ပန်ကို အလိုမကျဟန် အထင်းသားမြင်လိုက်ရသည်။

ဒေါ်လေးနန်းခေမာနှင့် တံခွန်တို့နှစ်ယောက် ဘယ်တုန်းက အကူပူးပေါင်းပြေလည်သွားကြတာလည်း ဆိုတာကို ပန်မသိလိုက်ပါ။ ဘယ်အချိန်တုန်းက ဒီအကြောင်းတွေ တံခွန်က ဒေါ်လေး

နန်းခေမာကို သွားပြောလိုက်မှန်းလည်း ပန်မသိ။

တခြား ပန်မသိတာတွေလည်း အတော်များများ ရှိလိမ့် မှုမည်ဆိုသည့် အတွေးက ပန် အသိတရားထဲကို ဖျတ်ခနဲ ရောက် ထာသည်။

“တံခွန်က ဒေါ်လေးကို ဘာတွေဘယ်လို ပြောသွားလဲ ဆိုတာ ပန် မသိဘူးနော်ဒေါ်လေး။ သူပြောတာတွေကိုလည်း ဒေါ်လေး မယုံနဲ့သိလား”

“တံခွန် စကားတွေက အလိမ်အညာတွေလို့ ပန်က ပြောချင်တာလား”

“ပန် က သူပြောတာတွေ သိတာမှမဟုတ်ဘဲ ဒေါ်လေး ခို့၊ လိမ်ချင်လည်းလိမ်မယ်၊ ညာချင်လည်းညာမယ်။ အားလုံး သူက ပြောတာဆိုတော့ သူ့သဘောချည်းပဲ နေမှာပေါ့”

“ဒါဖြင့် ပန်နဲ့တံခွန်က ချစ်သူတွေ မဟုတ်ကြဘူးပေါ့ ဒီလိုလား”

“ချစ်သူတွေ”

ပန် အံ့သြသွားသည်။

တံခွန်ကို ဤမျှအတင့်ရဲစွာ ပြောထွက်ရဲလိမ့်မည်ဟု ပန် မယုံခဲ့ပါ။

“တံခွန် ဒေါ်လေးကို အဲဒီလိုပဲပြောလား ဒေါ်လေး” ပန် စိတ်ထဲမှာ တံခွန်ကို သတ်ပစ်ချင်နေသည်။

“ဟုတ်တယ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာသာ ဖြေပါလေ”



“မဟုတ်ဘူး၊ လုံးဝကို မဟုတ်တာ၊ သူ့ကို ပန်က ဘာလဲ ချစ်ရမှာလည်း”

“တံခွန်ကတော့ ပန်ကို မေတ္တာရှိနေပုံပဲ၊ ပန်က သဘောတူမယ်ဆိုရင် သူ့မိဘတွေနဲ့ လာတောင်းရမ်းမလား မဆိုနိုင်ဘူး”

ဒေါ်လေးနန်းခေမာ လေသံခပ်ငေါ့ငေါ့ဟုထင်သည်။ ပန်နှင့်တံခွန်ဘာမှ မဖြစ်ဘူးဆိုတာကို ယုံကြည်လက်ခံချင်ပုံ မရပါ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်လေးတို့ကတော့ ပန် လက်ခံရွေးချယ်လိုက်တဲ့လူ။ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်လေးက လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ အခုတည်းက တစ်ခါတည်း အသိပေးလိုက်ချင်တယ်”

“ပန်မှာ လက်ထပ်ရမယ့်သူရှိတယ် သူကလွဲပြီး ပန်ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်ထပ်ရဘူးဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ထားပါ”

“ရှင်”

ပန် တစ်ခါမှ မကြားဘူးသည့်စကားအဖြစ် ဒေါ်လေးနန်းခေမာ မျက်နှာကို တအံ့တဩငေးကြည့်လိုက်မိသည်။

ပန်မှာ လက်ထပ်ရမည့်သူ ရှိသည်ဆိုပဲ။ ဘယ်သူမှတစ်ပါးလိမ့်။ ပန်လည်း ဘာမှမသိရပါလား။

ဘွားကလည်း ပန်ကို ဘာမှမပြော။

ဒေါ်လေးဘာသာ သူ့သဘောနဲ့သူ ပြောချင်တာလားဟု အကဲခတ်စူးစမ်းသည့် မျက်လုံးလေးတွေနှင့် အဖြေရှာလိုက်တော့လည်း ဒေါ်လေးနန်းခေမာမျက်နှာက ခပ်တည်တည်။

“အခု ဒေါ်လေးပြောတဲ့ ကိစ္စတွေကို ဘွားသိပြီးသားဆိုတာ ပန်သိချင်တယ်”

“သိတယ်၊ သိတယ်၊ ပန်ကလွဲပြီး အားလုံး သိပြီးသားပဲ။ ပန်မယုံရင် ပန်ရဲ့ဘွားကို ပန်ကိုယ်တိုင် သွားမေးကြည့်”

“ပန်ကို သူ့လောက် ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ မြတ်မြတ်နိုးနိုး နှစ်နိုင်မယ့်သူ တခြားတစ်ယောက် မရှိဘူးဆိုတာ ပန်သိထားစမ်းပါကွယ်”

“သူက ဘယ်သူမို့လည်း၊ ပန်လည်း မသိရပါလား၊ သူ ဘယ်သူလည်းဆိုတာ ပန်ကို ပြောပြပါ”

အားလုံးသိပြီးသားကိစ္စကို ပန်တစ်ယောက်ထဲ မသိဟု ဆိုလာခြင်းအပေါ် ပန်ရင်ထဲ နည်းနည်းတော့ ကသိကအောက်ဖြစ်သွားမိသည်။

ထို့အတူ ပန်ကို ဘယ်သူနဲ့သဘောတူတာလဲ။ ဘာကြောင့် လက်ထပ်စေချင်ကြတာလည်းဆိုတာကိုပါ ပန် သိ

တာသည်။

“ဒေါ်လေး”

“အေး ... ပန် မေးတာကို ဖြေမယ်၊ ပန်နဲ့မှန်း စိတ်သဘောတူထားတဲ့လူက တခြားသူမဟုတ်ဘူး၊ ဒါ”

“မမ”

“ဟင် ...စစ်”

“ဦးစစ်”

ထမင်းစားခန်းဝမှာ မားမားကြီးပေါ်

တွေ့လိုက်ရသည့်အခိုက်မှာ ဒေါ်လေးနန်းခေမာနှင့် ပန်တို့  
ယောက် ပြောလက်စ စကားများ ရပ်တန့်သွားကာ သူတို့ရှိ  
လျှောက်လာသည့် ဦးစစ် မျက်နှာကို ပြိုင်တူလို လှမ်းကြည့်  
လိုက်မိချိန်မှာ ဒေါ်လေးနန်းခေမာ မျက်နှာက သိသာစွာ ကွဲ  
ပျက်သွားတာကို ပန် မြင်လိုက်ရသည်။

“မမတို့ ဘာတွေများ စကားကောင်းနေကြတာလဲ  
ဗျာ၊ ကျွန်တော်ရော မသိရဘူးလား”

“ပန်ကိစ္စကို ပြောနေတာပါ၊ ဒီနေ့ စစ် ဘာ  
မသွားဘူးလား”

“ပန် ကိစ္စဆိုတာ ဘာလဲ၊ ကိုယ့်ကို ပြောပါဦး”

“ဟင်”

ရုတ်တရက် ပန် ဘာမှ ပြောမထွက်။

ဦးစစ်က ပန်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ခုံတစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်

တောက်ပသည့် မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် ပန်၏မျက်နှာလေး  
နန်းခေမာ ဘုရားစမ်းစိုက်ကြည့်နေတာကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဟို ... ပန်ကို ဒေါ်လေးက”

ပါလိမ့်။ ပန်လဲ ကျောင်းကို ပြန်သွားဖို့ ပြောနေတာပါ။ ကဲ ပန် ဘွဲ့

ဘွားက ဦး နေလယ်စာ ဘာများစားချင်သလဲလို့”

ဒေါ်လေး ကဲ့”

အကဲခတ်စူးစမ်းသွားက ပန်ကို အနုနည်းနှင့် သူတို့အနားက

လည်း ဒေါ်လေးနန်း ခပြင် ပန်လည်း နေရာက ထွက်ခဲ့လိုက်ပါသည်။

သော်လည်း ပန်စိတ်ထဲမှာ ဒေါ်လေးဟောမာန်နှင့် ဦးစစ်တို့  
တွေများ ပြောနေကြမှာပါလိမ့်ဟု သိချင်နေမိသလို စစ်မင်းဟုန်  
နန်းခေမာတို့မှာလည်း

“မမကို ကျွန်တော်ပြောထားတယ်မဟုတ်လား၊ ပန် နဲ့  
တော်ကိစ္စထဲမှာ မမ ဘာတစ်ခုမှ ဝင်မပါပါနဲ့ဆိုတာ မေ့သွား  
တာဗျာ”

စစ်မင်းဟုန် စကားအဆုံးမှာ နန်းခေမာက ဖျတ်ခနဲလှည့်  
ကြည့်သည်။ မျက်လုံးတွေက စစ်မင်းဟုန် မျက်လုံးတွေလို နူးနူး  
မဟုတ်။ ခံပြင်းဒေါသတွေနှင့် ထန်နေသည်။

“စစ်ပြောတဲ့ စကားကို မမဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး၊  
အခုကိစ္စမှာလည်း မမဝင်ပါချင်လွန်းလို့ ဝင်ပါနေရတာ မဟုတ်  
ဆိုတာ စစ်သိထားစမ်းပါ”

“မမ စေတနာကို ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကိစ္စ  
ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဖြေရှင်းချင်တာကြောင့်ပါ”

စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်နေသော နန်းခေမာ၏ စိတ်သဘောကို  
မည်ထားသူပီပီ ပြေလည်အောင် ဖြေရှင်းဖို့ကြိုးစားပေမယ့်  
မည်ထဲက ခံစားချက်ကို နားလည်စာနာနိုင်မည်မဟုတ်မှန်း စိတ်  
အလိုလိုသိနေပါသည်။

“ပြောလိုက်ရင်တော့ စစ်ဘာသာရှင်းပါမယ်၊ စစ်ဘာသာ  
မယ်နဲ့ပဲ၊ အပြင်မှာ စစ်ရဲ့ ပြဿနာကို စစ်ကိုယ်တိုင် ဖြေရှင်းဖို့  
တိုက်တွန်းကများ ကြိုးစားဖူးလို့လည်းဟင်”

“ဘာလဲ... ပန်ဆိုတဲ့ ကလေးမကို ဒုတိယမြောက် အမရာ ဖြစ်စေချင်လို့လား”

“မမ”

“အေး ... အဲဒီလို အဖြစ်မခံနိုင်ရင် အခုပဲစစ်ကိစ္စ စစ်ဘာသာ ဖြေရှင်းပါ။ အဲဒီလိုမှမဟုတ်ရင်တော့ စစ်ကိစ္စထဲ မမကိုယ်တိုင် ပါဝင်ပတ်သက်ရလိမ့်မယ် စစ်”

သူမ သဘောထားကို နန်းခေမာက ပြတ်သားစွာပြော သတိပေးပြီးနောက်မှာ စစ်မင်းဟုန်ကို ထမင်းစားခန်းထဲ တယောက်တည်း ထားရစ်ကာ ထွက်ခွာသွားခဲ့ပါပြီ။

ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သူက စစ်မင်းဟုန်။ ဒီတော့ သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ပန်သိအောင် ဖွင့်ပြောမှတော့မည်ဆိုတာ သိလိုက်သည်။ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် မမနန်းခေမာက သူ့ကိုယ်စား ပန်ကို သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ဖွင့်ပြော အသိပေးတော့မည်။

ဒီလိုလည်း စစ်မင်းဟုန်ဘက်က အဖြစ်မခံနိုင်။ သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ကိုယ်တိုင်ရင်ဖွင့်ချင်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် လက်ခံတုံ့ပြန်လာမည့် အမုန်းကိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သံယောဇဉ်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အချစ်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ ခံစားချင်သည်။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲ ကြားခံစကားတွေ၊ ကြားခံအမုန်းတွေနှင့် အပေါ်မှာ သူမ နာကြည်းသွားမှာမျိုး အလိုမရှိ။

လေးကန်သော ခြေလှမ်းတွေနှင့် ဘွားအခန်းရှိရာ

အတည်လိုက်သည်။ ဘွားထံမှာ ပန်ရှိနေမည်။ ဘွား သဘောက တော့ရှင်းသည်။ သူတို့ လူငယ်တွေကိစ္စထဲမှာ ဘာတစ်ခုမှ ဝင်ပါမည့်သူမဟုတ်။

ပန်လေးရယ်။

မင်းလေးကို ကိုယ် သိပ်ချစ်တယ် ကလေးရယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းအပေါ်မှာ ကိုယ့်ဘက်က တရားမျှတမှုရှိရဲ့လားလို့ ကိုယ် အမြဲတွေးနေမိတယ်။

ဒါကြောင့်လည်း မင်းလေးကို ကိုယ်ဖွင့်မပြောနိုင်ခဲ့တာပါ။

အခုတော့ ကိုယ်ပြောကို ပြောမှဖြစ်တော့မယ် ပန်။

အဲဒီအတွက် ကျေးဇူးပြုပြီး မင်းလေးကိုယ်ကို မမုန်း လိုက်ပါနဲ့လား အချစ်ရယ်။

မင်းရဲ့ အမုန်းကို ကိုယ် ရင်မဆိုင်ရဲပါဘူးဗျာ။ ကျေးဇူးပြု

ပြီး ကိုယ့်ကို ပန် မမုန်းလိုက်ပါနဲ့။

စစ်မင်းဟုန် ရင်ထဲက တိုးတိတ်စွာ ဆိုနေသည့် စကား

လုံးပေါင်းများစွာကို ပန်လေးက မကြားပါ။ ဘွား အနားမှာ ထိုင်ပြီး ဘွားကို သူမကိုယ်တိုင် တယုတယနှင့် ကော်ဖီတိုက်ပေးနေ မိသည်။ အသက်ကြီးပြီဆိုတော့ ဘွားကျန်းမာရေးက ချူချာပါ သည်။ တစ်နေ့ရွှေ တစ်နေ့ငွေ ဆိုတာမျိုးဟု ဆိုရမည်။

“နေသာရဲ့လားဟင် ဘွား”

“ဒီလိုပါပဲ လူလေးရယ်၊ အသက်ကြီးလာပြီဆိုတော့

ရာရဲ့ ဝေဒနာတွေလည်း ပြနေတာပေါ့ကွယ်”

“ကိုင်း ...ကိုင်း ဘွားလည်း ခဏနားချင်တယ် ပန်လေးကို လူလေးခေါ်သွားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ဘွား”

ဘွားကိုယ်လေးပေါ် ပန်ကိုယ်တိုင် စောင်ကိုခြုံပေးခဲ့ပြီး ဦးစစ်နှင့်အတူ အခန်းအပြင်ဘက်ထွက်ခဲ့သည်။

“ပန်ကို ကိုယ်ပြောစရာရှိတယ်။ ကိုယ်နဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့ပါ”

“ပန်ကလည်း ဦးစစ်ကို မေးစရာရှိတာနဲ့ အတော်ပဲပေါ့ အခု ဘယ်ကိုသွားကြမလဲ”

“ဝေးဝေးမသွားပါဘူး .. ကျောက်ဖျာကြီးရှိတဲ့ ရေပြာကျောက်ဆောင်အငူနားမှာပဲ ပြောကြတာပေါ့”

“ဒါဖြင့်လည်း သွားလေ”

နှစ်ယောက်စလုံး အသံတိတ်ပင် ကမ်းခြေဘက်ကို လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ ရင်ထဲမှာ ကိုယ်စီပြောစရာစကားတွေရှိမယ့် ဘယ်သူကမှ စမပြောမိ။

ဟိုအဝေးမှာ တစ်လွင့်လွင့် ပြေးနေသည့် လှေသင်္ဘောတချို့ကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ ပန်က သူမနှင့် အတူ ယှဉ်သွားနေသော ဦးစစ် ရှိရာဘက်သို့ တစ်ချက်ငဲ့ ကြည့်လိုက်သည်။ အသက်သုံးဆယ့်သုံးနှစ်ဆိုသည့် အရွယ်ဟုဆိုပေမယ့် ဦးစစ်ပုံစံက အရွယ်တင်ကာ ကြည့်ကောင်းနေ၏။

လူချောလူခန့်တစ်ယောက်မှာ အခုချိန်အထိ ချစ်သူရည်

စားမရှိ။ လက်ထပ်ရမည့်သူ မရှိဘဲနှင့် တစ်ယောက်တည်းနေနေ ရသည့်အဖြစ်ကို မြင်နေတွေ့နေရခြင်းအပေါ်မှာ ပန်ရဲ့ယဲ ကရုဏာသက်သလိုလိုနှင့် သနားနေမိသည့်အဖြစ်ကို သူကတော့ သိမည်မဟုတ်ပါ။

“ဦးစစ်”

“ဗျာ”

“ဘာလို့ တစ်ယောက်တည်း အခုလို နေနေတာလဲဟင်”

“တစ်ယောက်တည်း”

“ဟုတ်”

“အဟွန်း ..ဟွန်း”

အရယ်အပြုံးနည်းသော သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ထူးခြားစွာ ဖွင့်လာသည့် အရယ်အပြုံးကို ပန် ငေးငေးလေး ကြည့်နေမိသည်။

ဒီလိုအမြဲ ရယ်နေနိုင်ရင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိုက်ရှာမလဲ။ တည်တည်တင်းတင်း မျက်နှာကြီးနဲ့နေတာနဲ့ စာရင်လေ။

“ကိုယ် ဘယ်မှာတစ်ယောက်တည်း နေလို့လည်းဗျာ၊ အိမ်မှာ ကိုယ့်မိသားစုနဲ့ကိုယ် အတူနေတာပဲလေ၊ ဘွားတို့ မမနန်းခေမာတို့ ပန်တို့ အတူရှိနေတာပဲ”

“ပန်ပြောတာ အဲဒါ မဟုတ်ဘူးလေ။ ကိုယ့်မိသားစုနဲ့ကိုယ် နေတာမျိုးကို ပြောတာ။ ဟို ဦးစစ်ရဲ့ ချစ်သူဆိုတာ အခုမရှိတော့ဘူးလား”

ချစ်သူ ...။

ပန်နဲ့ အမေးစကားက သူ့ရင်ထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ်သွားကာ ပန်မျက်နှာလေးကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ပန်က သူ့ကိုမကြည့်။

ဟိုးအဝေးက မိုးကောင်းကင်ကြီးကို မျှော်ကြည့်နေပုံ လေးက ချစ်စရာ။

“ပန် မှာရော ချစ်သူရှိလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဦးစစ်ရဲ့ ချစ်သူကို သိပ်ချစ်တာပဲလား”

“အင်း”

“သိပ်လှမှာပဲ ထင်တယ်နော်”

“ပန် လိုပေါ့”

“အင်း”

“ကိုယ့်ချစ်သူက ပန်လိုပဲ သိပ်လှတယ်လို့ ပြောတာ”

“ဪ”

“ဘာလို့ လက်မထပ်တာလဲဟင်”

“သူက တစ်ခြားသူတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်သွားလို့ ပေါ့ ပန် ရယ်”

တစ်ခါမှ မသနားစဖူး ဦးစစ်ကို ပန်ရင်ထဲ သနားသွားသည်။ ချစ်သူက ထားရစ်လို့ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့သူပါလား။

“သူ့ကို မုန်းနေမှာပေါ့နော်”

“မမုန်းပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့”

“သူ့မှာ အပြစ်မရှိလို့ပေါ့ဗျာ”

“အခု .. ဦးစစ်ရဲ့ ချစ်သူရှိသေးလား”

“သူ ဆုံးသွားတာ ကြာပါပြီ ပန်”

“သူ့ကြောင့် နောက်ထပ် အချစ်သစ်မရှာတော့တာလားဟင်”

“သူနဲ့ ထပ်တူထားပြီး ချစ်ရမယ့် ချစ်သူကိုယ့်မှာ ရှိနေပါတယ် ပန်”

“တကယ်လားဟင်”

“အင်း”

ပန် အံ့ဩမယ့်နိုင်စွာ ဦးစစ်ကို မော်ကြည့်လိုက်မိသည်။ လုံးဝမထင်ထားတဲ့ အဖြစ်ဟုဆိုလျှင်လည်း မမှားပါ။ ဦးစစ်မှာလည်း သိပ်ချစ်ရတဲ့ ချစ်သူနဲ့ တဲ့လေ။

တစ်ခါမှ သူနဲ့စကားလက်ဆုံ ပြောဖူးခြင်းမရှိပါ။ အခု ဦးစစ်နှင့်အတူ လိုက်လာရတာကလည်း သူ့အကြောင်းမေးဖို့ထက် ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် သူ့ဆီက မေးချင်တာမျိုးကြောင့်ဟု ဆိုလည်း မမှား။

အခုတော့၊ မေးရင်းမေးရင်း ပန်က သူ့အကြောင်းတွေ မေးနေမိရင်း သူ့ချစ်သူအကြောင်းကိုပါ သိခွင့်ရလာသည့်အဖြစ်။

“ဦးစစ်မှာ ချစ်သူရှိနေတာ ဘွားတို့ရော သိလားဟင်”



“သိမှာပေါ့”

“ဟယ်”

“ဘယ်သူလဲဟင်၊ ဘယ်ကလဲ၊ ပန်ရော မသိဘူးလား”

“သိချင်လို့လား”

“ဟုတ်”

ပုတ်သင်ညှိမလေး ရှုံးအောင် ခေါင်းကလေးညိတ်ပြလိုက်သော မိန်းမလှလေးကို ကြည့်ကာ သူတစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာ ချစ်ခြင်းမြတ်နိုးခြင်းတွေ ဖိတ်လျှံနေပေမယ့် သူ့ရင်ထဲက ချစ်မေတ္တာကို ပန်သိအောင် ထုတ်ပြောပြလိုဖြစ်မှ ဖြစ်ပါမည်လား ဆိုသည့် အတွေးသံသရာက သူ့ကိုလွှမ်းမိုးနေဆဲ ဖြစ်သည်။

“သူ ဘယ်သူလဲဟင် ဦးစစ်”

“ပန်ကိုပြောပြလို့ မဖြစ်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ပန်က ဘယ်သူ့ကိုမှ ထပ်မပြောတော့ပါဘူး၊ ဘွားတို့လည်း သိပြီးပြီပဲဥစ္စာ”

“ပန်ကို မယုံလို့လား”

“အင်း”

“ဟင်”

ပန်ကို မယုံဘူးဆိုတော့ ရင်ထဲဘယ်နေရာဆီကမှန်း မသိအောင်မျက်သွားရခြင်းနှင့်အတူ နှုတ်ခမ်းကလည်း စူးချင်လာသည်။

“ပန်ကိုများ မယုံဘူးတဲ့”

အောင့်သက်သက်နှင့် အခံရခက်စွာ ပြောလိုက်တော့ စစ်မင်းဟန်က ပန်၏ စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်စပြုနေပြီ ဖြစ်သော မျက်နှာလေးကို ငုံ့ကြည့်သည်။

“ကိုယ့်ကို ပန် စိတ်ဆိုးလား”

“ဦးစစ် ဆိုရင်ရော”

“ကိုယ်လည်း အဲဒီလို အပြောခံရရင် စိတ်တော့ဆိုးမိမယ်ထင်တယ်”

“ဒါနဲ့များ လူကို ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

“ကိုယ့်ချစ်သူ ဘယ်သူဆိုတာ ပန် သိရင် ဒီထက်ပိုပြီး စိတ်ဆိုး ဒေါသဖြစ်မှာ စိုးလို့ပေါ့ဗျာ”

“ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

ကျွဲမြီးတို့စွာ သူမဆိုလိုက်တော့ သူ နှုတ်ခမ်းအစုံက ပြုံးနေသည်။ လူကိုများ ရယ်စရာကျနေတာပဲ။ ဆက်ပြီးတွေးမိတော့ ဦးစစ်ဆိုသည့် လူကြီးနှင့်စကားပြောမိတာကိုက သူမ အမှားဟု ပန် ကိုယ် ပန် အပြစ်တင်လိုက်မိသည်။

“ကိုယ့်ချစ်သူ ကယ်သူလည်းဆိုတာ ပန်သိရရင် တကယ်ပဲ ကျေနပ်နိုင်ပါ့မလား”

“ဘာဖြစ်လို့ ပန်ကို ဒီလိုမေးနေရတာလဲ ဦးစစ် ချစ်သူကို ပန် ဘာလို့ မကျေနပ်ရမှာလဲ”

“ဒါဆိုရင် ကိုယ့်ချစ်သူကိုသိရင် ပန် လုံးဝစိတ်မဆိုးဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

“တကယ်နော်...သိပြီးမှ ကိုယ့်ကို ဒေါသဖြစ်တာ စိတ်ဆိုးတာမျိုး မဖြစ်ပါဘူးလို့ ကတိပေး”

“ပေးတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆိုရင် ကိုယ့်ချစ်သူဓာတ်ပုံကို ပန်ကို ပြမယ်၊ ဟောဒီမှာ ကြည့်”

“ဟင်”

ပန်လက်ထဲကို ရောက်လာသည့် အရာလေးကိုကြည့်လိုက်တော့ ပန်ထင်ထားသလို ဓာတ်ပုံလေးမဟုတ်။ မှန်လေးတစ်ချပ်။ မှန်ထဲမှာ ပေါ်နေသည့် အရာက တခြားသူတစ်ယောက်ရဲ့ ပုံမဟုတ်။

အံ့ဩရှက်လန့်ခြင်းတွေနှင့် လှပစွာ မြင်နေရသူက ပန်။ ဒီလိုဆို ဦးစစ်ရဲ့ချစ်သူဆိုတာ တခြားသူမှ မဟုတ်ဘဲ။ ပန်ဆိုသည့် သူမကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေပါရောလား။

“ပန်”

သူမ မထူးမိပါ။

“ကိုယ့်ကို စိတ်မဆိုးဘူးလို့ ပန်ကိုယ်တိုင် ကတိပေးခဲ့ပြီးပြီနော်”

“အို .. အဲဒါက”

“ပန်ကို ကိုယ်ချစ်တယ်”

“အို”

“ကိုယ့်ကို ပြန်ချစ်ပါလား ပန်ရယ်”

လက်ထဲကမှန်လေး ဒေါက်ခနဲ ကျောက်ဆောင်ပေါ် ပြုတ်ကျသွားသလို ပန်ရင်ထဲမှာ တော်လဲသံတွေ ဆူဆူညံညံလဲပြီ သွားသည်။

ဒါဟာ ဘာကြောင့်လဲ။

ပန်မသိဘူး ဦးစစ်ရယ်။

ပန် မသိပါဘူးရှင်။



တိုင်လည်း သေချာမသိ။ အားလုံးသိပြီးသည့်ကိစ္စကို ကာယကံ နှင်ဖြစ်သည့် ပန်က နောက်ဆုံးမှသိရခြင်းအပေါ်မှာ ရှက်ရွံ့သလိုလို၊ မကျေနပ်သလိုလို ဖြစ်မိတာတော့ အမှန်ပင်။

“အစတည်းက ပန်ကို ကြိုပြောသင့်တဲ့ကိစ္စပဲ”

“အစတည်းက”

စစ်မင်းဟုန်ထံမှ ပန်စကားကို သံယောင်လိုက်ပြောတာမျိုး ပန်အမှန်းဆုံးဖြစ်သည်။ ပြောလိုက်ရင်ဘာအဓိပ္ပါယ်မှန်းမသိ။ ပန်ပြောသမျှကိုချည်း နောက်ကနေ သံယောင်လိုက်ပြီး ရေခွတ်တတ်သည်မှာ ဘာသဘောမှန်းမသိပေမယ့် ထိုအပြုအမူကို ဝန်စိတ်ထဲက သဘောမကျလှပါ။

“အစတည်းက ပြောလို့မဖြစ်လို့ပေါ့ ပန်ရယ်။ ပြီးတော့ ပန်ကို ကြောက်တာလည်း ပါတာပေါ့”

“ပန်ကို ကြောက်တယ်ဟုတ်လား”

သူမဘဝမှာ တစ်ခါမှမကြားဘူးသည့် စကားလုံးအသစ် အထန်းအဖြစ် ဦးစစ် မျက်နှာကို ပန်မော်ကြည့်လိုက်တော့ နူးညံ့ရွန်းလဲ့သည့် မျက်လုံးအစုံက ပန်ကိုပြန်ငဲ့ကြည့်လိုပါလား။

“ကိုယ့်ကို ပန် မုန်းသွားမှာကိုလေ။ ဒါကြောင့် ဖွင့်မပြော ဖြစ်တာ”

“အခုလည်း မုန်းနေတာပါပဲ”

“ပန်”

ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီး ပန်ရဲ့နာမည်ကို ညည်းညည်းညူ။

**အခန်း (၅၂)**

“ပန် ပြန်တော့မယ်”

“ကိုယ့်ကို မုန်းသွားပြီလား ပန်”

ပန်ဘာမှ မဖြေ။

သူ့နားကသာ မပြေးရုံခြေလှမ်းတွေနှင့် လှမ်းထွက်လာတော့ ပန်အပါးမှာ သူက ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနှင့်အတူ လိုက်လာသည်။

“ကိုယ့်ကို တစ်ခုခု မပြောတော့ဘူးလားဗျာ”

“ဒီကိစ္စတွေကို ဘွားရော ဒေါ်လေးရော သိထားပြီးသား မဟုတ်လား”

“အဲဒီအတွက် ပန်က ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးတယ်လား”  
စိတ်ဆိုးသလား၊ ဒေါသဖြစ်သလားဆိုတာ ပန်ကိုယ်

ညှုခေါ်ပုံမှာ ဘာတစ်ခုမှ အားမာန်မပါ။ အလွန်အင်မတန် ထင်မြင်၍ ဒေါသမာန်ကြီးသူရယ်လို့ ပန်ထင်တားမိသမျှခုတော့ လုံးမှားယွင်းနေပါရောလား။

“ပန်ကို ကိုယ်ချစ်တယ်။ ဒါထက်လည်း ကိုယ် မမြင်တတ်ဘူး ပန်ရယ်။ ဒီလိုဖွင့်ပြောလိုက်မိလို့ ပန်စိတ်ထဲမှာ ကိုယ့်မုန်းသွားမယ်ဆိုတာလည်း ကိုယ်သိပါတယ်”

သိရက်နဲ့များ ဘာဖြစ်လို့ ဖွင့်ပြောနေရသေးလည်း သည့်စကားကို ပန် စိတ်ထဲကပြောနေမိသည်။ အဖြစ်အပျက်တွေကတော့ ပန်အတွက် လုံးဝမယုံကြည်နိုင်စရာဖြစ်သည်။

“ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ရင်ထဲက အချစ်တွေကို ပန် သိစေချင်တယ်”

“အခုသိပြီလေ၊ အဲဒါ ပန်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ဖို့ပါ”

“ဘာရယ်”

“ပန်သာ ကိုယ့်ကို ချစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ပြောတာပါ”

“မချစ်နိုင်ဘူးဆိုရင် လက်ထပ်စရာလည်း မလိုဘူးဟုတ်လား”

“ဒါကတော့ ပန်ရဲ့သဘောပါ”

“ပန် သဘောဆိုရင်တော့ ဒီတစ်သက် ပန်အထောင်ပြုတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ မေမေလိုဖြစ်မှာ ကြောက်တယ်”

“မေမေလို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ပန်မေမေက ပန်ကို မွေးပြီး သေသွားခဲ့ရတာ မဟုတ်လား၊ ပန်လည်း အဲဒီလိုဖြစ်မှာ အကြောက်ဆုံးပဲ”

ဘွားဆီကရော အားလုံးဆီကပါ သိထားရသည့် မိခင်ဖြစ်သူနှင့် သက်ဆိုင်ပတ်သက်သည့် တစ်ခုတည်းသော အသိဟုဆိုလျှင်လည်း မမှားပါ။

“အဲဒီလိုလည်းမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်က ပန်ကို ဘယ်အဲဒီလို အဖြစ်ခံမလည်း”

“ပန်ကိုကိုယ့်ကိုချစ်တယ်”

“ပန်ကိုချစ်တယ်လို့ပြောတာကိုလည်း ပန်မယုံဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပန်ကို တကယ်ချစ်တဲ့လူဆိုရင် ဘယ်ဒီလိုနေလိမ့်မလဲ”

မပြောတော့ပါဘူးဟု စိတ်ကတွေးမိပေမယ့် ပါးစပ်က သူ့အလိုလို ရင်ထဲက မကျေနပ်ချက်တွေကို ထုတ်ပြောနေမိတာကို ပန်ကိုယ်ပန်လည်း အံ့သြနေမိသည်။

“ကိုယ်က ပန်အပေါ်မှာ ဘယ်လိုများ နေခဲ့မိလို့လည်း ပန်ရယ် ကိုယ့်ကိုပြောပါဦး”

“ဘာပြောစရာရှိလို့လဲရှင်၊ ပန်အပေါ်မှာ ဦးစစ်မင်းဟုန် ဘယ်လောက် ရက်စက်ခဲ့လည်း၊ ဘယ်လောက်ဥပေက္ခာပြုနေမိခဲ့လဲ၊ အဲဒါ ပန်ကို ချစ်တာလား”

“ပန်ကို သိပ်ချစ်ပါတယ်လို့ ပြောလာတဲ့ လူတစ်ယောက်

ရဲ့ အပြုအမူတွေတဲ့လား၊ ပန်တော့ မယုံပါဘူး၊ ပန် မဟုတ်ဘဲ တခြား ယုံကြည်နိုင်လောက်တဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို သွားပြောရင် ပိုကောင်းမယ်”

“ပန်”

“အို .. ပန်နာမည်ကိုလည်း မခေါ်ပါနဲ့ ဦးစစ်ပင်းဟုန်ကို ပန်မုန်းတယ်”

“သိပ်မုန်းတယ် သိလား”

“ပန် ... ပန်”

ပန်က နောက်ကိုလုံးဝလှည့်မကြည့်ဘဲ နေရာကနေ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ ပြောရင်းစိတ်ထဲမှာ အလိုလိုဝမ်းနည်းလာတာနဲ့ ပါးပြင်ပေါ်မှာ မျက်ရည်ဥကြီးတွေ တစ်ပေါက်ချင်း လှိမ့်ဆင်းလာတာကိုလည်း ပန် မတားမြစ်နိုင်ခဲ့ပါ။

ပြောတော့ ပန်ကို ချစ်တယ်တဲ့။

နားရှိလိုသာ ကြားလိုက်ရသည်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။ ပန်ကို ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အပြုအမူတွေကို ပြန်စဉ်းစားလိုက်တော့ ပန်အသည်းနှလုံးတွေမှာ ဘယ်ဆီကမှန်း မသိ။ နာကျင်ဝမ်းနည်းစရာတွေနှင့်ပြည့်နေမှန်း အခုမှ ပန် သိလာရသည်။

ပန်ရဲ့ အိပ်ခန်းလေးထဲအရောက်မှာ ခေါင်းအုံးလေး ပေါ် မျက်နှာထိုးအပ်ပြီး တသိမ့်သိမ့်ရှိက်ငိုမိသည်။ မိဘမဲ့မလေး ပန် တစ်ကောင်ကြွက်မလေး ပန် ရင်မှာ မွတ်မွတ်သိပ်သိပ် မျှော်လင့်

တောင့်တခဲသည့်အရာတွေက ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေပါ။

ပန် တမ်းတမ်းတတလိုချင်တဲ့ အချိန်တုန်းကတော့ ပန် အတွက် လိုအပ်နေတဲ့ ချစ်မေတ္တာတွေကို ဘယ်သူကမှ လိုက်လိုက်လှဲလှဲ မပေးခဲ့။ တစ်ဦးတည်း မူပိုင်ပေးအပ်ခဲ့သော ဘွားရဲ့ မေတ္တာ အောက်မှာပဲ ပန်ကိုယ်ပန် နေတတ်အောင် ဖြေသိမ့်တတ်အောင် ကြိုးစားလေးကျင့်ခဲ့ရသည့် ချိန်ကာလတွေ နည်းမှမနည်းဘဲ။

ပန်အပေါ်မှာ ကြင်နာသလိုလို၊ စာနာသလိုလိုနှင့် ပန် အလိုကိုလိုက်၍ ပန်အကြိုက်ကို ဆောင်တတ်ခဲ့သော ဦးစစ်မင်း ဟုန်အပေါ်မှာတော့ ပန်ရင်ထဲက တိတ်တခိုးတွယ်ငြိခဲ့သည့် ချစ်ခြင်း မေတ္တာတွေကို အဲဒီအချိန်က ဦးစစ်မင်းဟုန်ကိုယ်တိုင် မသိကျိုးကျွံ ပြုခဲ့သူအဖြစ် ပန်ရင်ထဲမှာ တိတ်တိတ်လေး ဝမ်းနည်းနာကျင်ခဲ့ရ ဘူးသည်။

ထိုအဖြစ်တွေ ပန် တစ်သက် ဘယ်တော့မှ မေ့မည် မဟုတ်။ ဒေါ်လေးနန်းခေမာက ပန်အလိုကို လိုက်သည်မဟုတ်ပေ။ မလိုက်သည်လည်း မဟုတ်။ သူမ ဘာသာ ဖာသီဖာသာနေ တတ်သူအဖြစ် ပန်နဲ့ အနေနီးပါလျက် အဝေးကြီးဝေးနေချိန်မှာ ဦးစစ်မင်းဟုန် ကတော့ ပန်ရဲ့အကြိုက်ကို သိသူဖြစ်ကာ ပန် လိုအပ်သမျှရော မလိုအပ်သမျှရော မပြတ်ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့သူဖြစ် သည်။

ပန်အပေါ်မှာ တရင်းတနီး မနေပေမယ့် ပန်လိုချင်တာ မှန်သမျှ ပန်ဖြစ်ချင်တာမှန်သမျှ အလိုက်တသိ ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့သူ



အပေါ်မှာ ပန်ဘက်က တိတ်တိတ်လေး သံယောဇဉ် ပိုခဲ့ရသည်။

သူမလာလျှင် ပန် မျှော်တတ်ခဲ့သည်။

သူလာပြန်ရင်လည်း ပန်လောက် ပျော်ခဲ့ရသူမရှိ။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ပန်ကို ဘယ်အချိန်များ တရင်းတနီး နွေးထွေးစွာ ဆက်ဆံ လာမှာပါလိမ့်ဟုတ် ငယ်ရွယ်သူကလေးအတွေးနှင့်မျှော်လင့်စောင့် စားခဲ့ဘူးသည်။

အချိန်တွေသာ တရွေ့တရွေ့ ကုန်သွားသည်။ ပန် မျှော်လင့်သည့် နေ့တစ်နေ့က ဘယ်တော့မှ မရောက်လာခဲ့။ ကြာ တော့ ပန် ရင်တွေမှာလာသည်။ ပန်ရဲ့မျှော်လင့်ချက်တွေ ပျောက်ဆုံး ကုန်သည်။

ပန်အသည်းတွေ နာလာသလို ဦးစစ်မင်းဟုန် ကိုလည်း ပန်မုန်းလာသည်။ နာကြည်းလာသည်။

သူဘဝထဲမှာ ပန်မရှိသလို ပန်ဘဝထဲကလည်း သူကို ဖယ်ထုတ်ပစ်ခဲ့သည်။ ဒီတော့ ပန်ရင်ထဲမှာ နာကျင်မှုတွေကို လျော့နည်းသက်သာခဲ့ရသည်။

ဥပေက္ခာတရားတွေ ဝင်ရောက်လာတော့ ပန်ရင်ထဲ အသည်းထဲမှာ ဘွားမှတစ်ပါး တခြားဘယ်သူ့ကိုမှ သံယောဇဉ် ကြီး မချည်နှောင်မိတော့ဘဲ အမုန်းစည်းလေးခြားထားခဲ့ပြီးမှ ပန် ကို ချစ်ရပါသည်တဲ့။

ထိုစကားကို ကြားကြားချင်း ပန်ရင်မှာ နင့်ခနဲ ကြေကွဲ သွားသည်။ နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်း မုန်းလာသည်။ အခုတော့

သူ့ကိုခွင့်မလွှတ်နိုင်တော့။

ပန်ရင်မှာသလို သူ့ကိုလည်း ပြန်လည်နာကျင်စေချင် သည်။ ပန် ဝမ်းနည်းခဲ့ရသလို သူ့ကိုလည်း ပြန်လည်ဝမ်းနည်းစေလို သည်။ ပြီးတော့ ပန်မျှော်လင့်ချက်မဲ့သလို သူ့ကို ပန် ခံစားရ သလို ခံစားစေချင်မိသည်။

ဤသည်ကို ပန်လွန်သည်ဟု မထင်သလို ပန်နေရာမှာ စားမိသူတိုင်းလည်း စာနာ နားလည်နိုင်ကြမည်ထင်သည်။

ဦးစစ်မင်းဟုန်ရယ်။

ရှင်ကြီးကို ပန်မုန်းတယ်သိလား။

မုန်းတယ်။



“ဘယ်အချိန်မှာမှ မဆုံးဖြတ်ထားဘူး”

“ဘွား ... ပန် သူ့ကိုလည်း လက်ထပ်ဘူး”

“ဒီလို မပြောရဘူးလေ ကလေးရဲ့”

ဘွားကို ဘာမှပြန်မပြောပေမယ့် ထိုထက်မကသောစကားတွေကို ဦးစစ်မင်းဟုန်ထံမှာ ပန်ကိုယ်တိုင် ပြောခဲ့ပြီးပြီဖြစ်ရာ အဝတ်အိတ်ကို ကောက်သိမ်းရင်း ဘွားကို နှုတ်ဆက်ရန် မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ပန် သွားတော့မယ်ဘွား”

“ဘယ်ကိုလည်း ကလေးရယ်၊ ဘွား စိတ်ညစ်အောင် လုပ်ဦးမလို့လား၊ ကလေးကြောင့် လူလေးခမျာ ဘယ်လောက် စိတ်ညစ်နေပြီလည်းကွယ်”

“ဘွားက ပန်စိတ်ညစ်နေတာကိုတော့ မပြောဘဲနဲ့”

“ကလေးက ဘာများစိတ်ညစ်စရာရှိလို့လဲကွယ်၊ လူလေးက ကလေးကို သိပ်ချစ်နေမှပဲ၊ သိပ်ချစ်လွန်းလို့လည်း ကလေးအပေါ်မှာ ဘယ်လောက်အလိုလိုက်ရှာလဲ လူလေးက သနားစရာပါ ကလေးရယ်”

“ပန်ကိုတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မသနားကြဘဲနဲ့များ၊ ဟိုလူကြီးကိုပဲ ဘွားက သနားနေ”

ပြောရင်းက ပန် မျက်လုံးအိမ်မှာ မျက်ရည်တွေပြည့်အိုင်စိမ့်တက်လာကာ စကားသံကလည်း တုန်တုန်ရီရီနှင့် ငိုသံပါလာရပါပြီ။ ဘွားကိုပဲ ပန် နွဲ့ဆိုးဆိုးခွင့်ရှိသည့်ဘဝ။

**အခန်း (၁၃)**

အရွဲတိုက်ခြင်းဆိုသည့် စကားကို နားနှင့်ဆတ်ဆတ်ကြားဖူးသလို စာထဲမှာလည်း အကြိမ်ကြိမ်ဖတ်ခဲ့ဖူးပေမယ့် အလက်တွေ့ကြုံလာရသူက ပန် ကိုယ်တိုင်ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဦးစစ်မင်းဟုန်ဆိုသည့် လူကြီးကို မုန်းသည့်အတွက် လောကကြီးတစ်ခုလုံးကို ပန် မုန်းချင်လာသည်။ ဦးစစ်မင်းဟုန်ထံ တရားဝင် ချစ်ရေးဆို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းခံ အပြီးမှာ သန္တာကျွန်းအိမ်ထဲမှာ ပန်က ဦးစစ်မင်းဟုန်၏ ဇနီးလောင်းအဖြစ် အော်တိုတစ်လက်ခံသတ်မှတ် လိုက်ကြသည့်အဖြစ်ကိုလည်း ပန်ရင်ထဲမှာ နာလှပါသည်။

“ပန်လေးတို့ လက်ထပ်ပွဲကို ဘယ်အချိန်မှာ စီစဉ်ဆုံးဖြတ်ထားလဲ ကလေး”

ငါ့ကံထဲက ခရီးဆောင်အိတ်ကို ဘုတ်ခနဲကြမ်းပေါ်ပစ်ချပြီး နှုတ်ခမ်းစုလိုက်တော့ အိမ်ပေါက်ဝမှာ မားမားကြီးရှိနေသည့် စစ်မင်းဟန်ထဲမှ သက်ပြင်းရှိက်သံက မချိမဆန်ဟန်နှင့် ယန်နားစည်ကို လာရိုက်ခတ်သည်။ ယန်ကိုကြည့်ပြီး မျက်နှာပျက်နေပုံကိုက မုန်းစရာ။

“သူသွားချင်တာ သွားပါစေဘွားရယ်၊ ကျောင်းပိတ်တော့ ဒီကိုပြန်လာမှာပဲဥစ္စာ၊ ယန် စိတ်ဆင်းရဲအောင် ဘာမှပြောမနေပါနဲ့လား”

“မင်းကမှ သူတော်ကောင်းကြီးပေါ့ ဟုတ်လား မောင်စစ်၊ ဟိုမှာက အသင့်စောင့်နေတဲ့လူကရှိနေတာ မင်းကမသိလို့လား”

တံခွန်နဲ့ယန် ဘာမှမဆိုင်ဘူးဆိုသည့် စကားကို တမင်မပြောဘဲ ငြိမ်နေခြင်းမှာ တံခွန်ကို မေတ္တာရှိလွန်းလို့ မဟုတ်သည်က သေချာသည်။

“ဒီလိုနဲ့ပဲ ဒုတိယမြောက် အမရာဖြစ်လာဦးမှာပေါ့”

“ဒေါ်လေးနန်းခေမာ”

“မမ”

အားလုံး၏အကြည့်တွေက ဧည့်ခန်းထဲ လှမ်းဝင်လာသည့် ဒေါ်လေးနန်းခေမာထံ စူးစိုက်ရောက်ရှိသွားကြသည်။ အားလုံးစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုရှိမည် မသိသော်လည်း ယန်ကတော့ ဦးခေါင်းလေးဆတ်ခနဲ ထောင်မတ်သွားပါသည်။

“ဒုတိယမြောက် အမရာဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ

ဒေါ်လေးခေမာ၊ ယန်ကို ပြောပြပါ။ ယန်ရဲ့မေမေဟာ ဘာများဖြစ်ခဲ့လို့လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ယန်ကို ဒုတိယမြောက် အမရာလို့ ပြောရတာလဲ”

“ပြောပြမှာပါ ယန်၊ ပြောပြချင်လွန်းလို့လဲ ဒီနေ့ ဒီအချိန်ကို အာင့်နေရတာပဲ”

“သမီးနန်းခေမာ”

“ခေမာကို မတားနဲ့တော့ဘွား၊ ဒီကိစ္စက လျှို့ဝှက်ထိန်နဲ့ထားရမယ့် ကိစ္စမျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့နဲ့ သိကိုသိရမဲ့ကိစ္စဆိုရင်လည်း မမှားဘူး၊ အမရာအကြောင်းနဲ့ သိထားသင့်ပါတယ်”

ဒေါ်လေးနန်းခေမာ စကားတွေက ယန်နားထဲမှာ ထူးဆန်းနေသည်။ ထိုအတူ အမရာဆိုတာ ဘယ်သူလဲဆိုတာကိုပါ ပြင်းပြစွာသိချင်လာသည်။

ဒေါ်လေးနန်းခေမာ စကားတွေက အဓိပ္ပာယ်ရှိသည်။

အမရာဆိုသူကိုလည်း ပို၍ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ဒီစကားတွေမပြောခင် ယန်ကို အမရာ အခန်းတံခါး

သွား ပေးလိုက်ပါစစ်”

“မမ”

“မမပြောတဲ့အတိုင်းသာ လုပ်ပါစစ်၊ ဒါဟာ အားလုံးအတွက် စစ်အတွက် ယန်အတွက်ဆိုတာ စစ်လည်းသိမှာပါ။ အကြောင်းနဲ့သိပြီးမှ ယန်စိတ်ကြိုက် စဉ်းစား ဆုံးဖြတ်ပါစေ”

“ဒါဟာ တရားမျှတမှုအရှိဆုံး အဖြစ်သင့်ဆုံးလို့ပဲထင်တယ်”

“ဘွားတော့ ဒီကိစ္စထဲ ဝင်မပါတော့ဘူး နန်းခေမာ သမီးတို့လူငယ်တွေပဲ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ကြပါ။ တစ်ခုပဲ ပန်လေးကို တခြားဘယ်သူနဲ့မှ သဘောမတူဘူး၊ လူလေးနဲ့ပဲ လက်ဆက်စေချင်တယ်”

“ဒါ ဘွားရဲ့ နောက်ဆုံးဆန္ဒပဲ၊ ကဲ သွားကြ သွားကြ လူလေးကိုယ်တိုင်လည်း ပန်လေးလက်ထဲကို သော့အပ်လိုက်ပါ”

ဘွား၏အစီအမံ။ ဘွား၏အဆုံးအဖြတ်က အခုတော့ အားလုံးအတည်ဖြစ်သွားပြီဟု ဆိုရပါတော့မည်။ ပန်လက်ထဲကို အိုမင်းရှေးကျလှပြီဖြစ်သော သော့တစ်စုံ ရောက်လာသည်။

ဦးစစ်မင်းဟန်က သော့ကို ပန်လက်ထဲ ထည့်ပေးပြီး နေရာက ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတာကို ဘယ်သူမှတားမြစ် ကန့်ကွက်ခြင်းမရှိ။ ပန်ရင်ထဲမှာ ကျောခိုင်းသွားသူ၏ နောက်ကျောပြင်ကိုကြည့်ရင်း ဝမ်းနည်းသွားမိတာ ဘာကြောင့်ဟု ပန်လည်း မသိ။

ဒေါ်လေးနန်းခေမာက ပန်ရှေ့က ဦးဆောင်လျှောက် သွားပြီမို့ ပန်လည်း လက်ထဲကသော့ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆွဲ ကိုင်ရင်း ဒေါ်လေးနောက်က လိုက်ခဲ့သည်။

ပန်တို့ - မေမေအိပ်ခန်းရှေ့အရောက်မှာ တုန်ရီသော လက်ကလေးတွေနှင့် အခန်းတံခါးသော့ကို ပန်ဖွင့်လိုက်သည်။

ဒေါ်လေးနန်းခေမာကတော့ ပန်ဘေးမှာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် ပန် ထုပ်သမျှကို လက်ပိုက်ကြည့်နေသည်။

“ကျွီး”

“ပျောက်”

အခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပြီး အခန်းထဲကို ဦးဆောင်ဝင်ခဲ့သူ ထ ပန်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်ပေမယ့် ဒေါ်လေးက အခန်းမီးကို ဖွင့်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အဝတ်တွေနှင့် သွေ့ခြောက်တိတ်ဆိတ်နေပုံက ဝမ်းနည်းစရာကျင့်စရာ။ ဒီအခန်းလေးထဲကို ပန်ငယ်စဉ်က ဘွားနှင့်အတူ ကြောခဏ ရောက်ဖူးခဲ့ပေမယ့် ကလေးသဘာဝ ဘာခံစားချက်မှ မရှိ။

ဘွားလက်ကိုဆွဲပြီး ဘွားလှုပ်ရှားသမျှ လိုက်ကြည့်ပြီး ဘာအပူအပင်မှ မရှိခဲ့သည့် ကလေးမလေး၏ ရင်ထဲမှာ ဘာဆိုဘာမှ ခံစားနားလည်ရမှန်း မသိသည့်အရွယ်။

အခုလို အချိန်မှာကြတော့ ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေနှင့် အသိတရားရဲ့ ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်မှုတွေအောက်မှာ ပန် စူးစမ်းရှာဖွေရန် သိတတ်ခံစားတတ်လာသည်။

“အဲဒီနေရာမှာ အုပ်ထားတဲ့ ကတ္တီပါစကို ဖွင့်လိုက်မိ”

ဒေါ်လေးနန်းခေမာက ပန်ရဲ့နောက်ပါးဆီမှ လှမ်းပြောဆိုက်တာမို့ ပန်လည်း အခန်းထောင့်တစ်နေရာမှာ ရှိနေသည်။

ကတ္တီပါအဖုံးစကို ဆွဲလှမ်းချွတ်အချလိုက်မှာ မြင်လိုက်ရသည့်  
ဓာတ်ပုံကြီးက ပန်ရဲ့အသည်းထဲကို အေးခဲနေသွားစေခဲ့ပါပြီ။  
ပန်နှင့် တစ်ထေရာတည်း ခွဲမရအောင်တူလွန်းလှသော  
မိန်းမပျိုလေးက ပန်ကိုကြည့်လျက် အပြစ်ကင်းစင်စွာ ရယ်မော  
ပါလား။

“အမရာလေ၊ ပန်နဲ့ မတူဘူးလား”

တူလွန်း၍ ပန်ကိုယ်ပန် ပြန်မြင်တွေ့နေရသလို ထင်ရသည့်  
ဤဓာတ်ပုံထဲက ပန်ရဲ့မေမေကို အံ့သြကြည့်မဝနိုင်စွာ ပန်  
ကြည့်နေမိ၏။

“အဲဒီဓာတ်ပုံကို စစ်ကိုယ်တိုင် ရိုက်ပေးခဲ့တာပေါ့  
အကြောင်းမသိသူတွေကတော့ ပန်ကို မြင်တာနဲ့တင် အမရာ တစ်  
ယောက် ပြန်ပြီး အသက်ရှင်လာတာလို့ ထင်ကြမှာပဲ”

“စစ်က အမရာကို သိပ်ချစ်ခဲ့တာလေ၊ ဒါပေမယ့်  
ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးကို စစ် ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရလိုက်ဘူး”

“ရှင်”

“စစ်ရဲ့ချစ်သူက အမရာပဲ”

“အို”

ဦးစစ်ရဲ့ ချစ်သူက အမရာတဲ့။ ပန် ဘာဆိုဘာမှ မသိ  
သိအောင်လည်း ဘယ်သူများ ဖွင့်ပြောခဲ့လို့လဲလေ။

“စစ်က အမရာနဲ့တစ်ထပ်တည်းတူတဲ့ ပန်ကိုလည်း  
အသက်ထပ်တူထားပြီး ချစ်ခဲ့မြတ်နိုးခဲ့တာ ပန်ကလွဲရင် အား

သိနေကြတဲ့ စစ်ရင်ထဲက အချစ်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ပဲ ပန်”

“ပန် ဘာတစ်ခုမှမသိဘူး”

“စစ်က မပြောရဘူးဆိုလို့ပါ။ အခုတော့ သူ့ကို သနားလို့  
နောက်တစ်ကြိမ် သူ့ချစ်တဲ့သူကို စွန့်လွှတ်ဆုံးရှုံးရမှာစိုးလို့ စောကိုယ်  
စား ဒေါ်လေးက ပန်သိအောင် ပြောပြဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ရတာပဲ ပန်”

ဒေါ်လေးနန်းခေမာက အမရာနှင့် စစ်မင်းဟုန်ဆိုသည့်  
ချစ်သူနှစ်ဦး၏ အချစ်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို အစအဆုံး ပြောပြနေ  
ချိန်မှာ ပန် အသိချင်ဆုံးက ပန်ကို အမရာနဲ့တူလို့ ချစ်တာပါလားဟု  
တွေးလိုက်တော့ ပန်ရင်ထဲ ဝမ်းနည်းလာသည်။ ပြီးတော့ သိပ်ချစ်ခဲ့  
သည့် ချစ်သူတွေအဖြစ် ဦးစစ်နှင့် အမရာတို့၏ အချစ်ဇာတ်လမ်း  
က ပန်ရင်ကို နာကျင်မှုတွေ ဖြစ်ထွန်းစေပြန်ပါသည်။

အိပ်ခန်းပြတင်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ထားတာမို့ ဟိုးအဝေးဆီ  
မှ ရေပြင်ကျယ်နှင့် စိမ်းညိုပြာမှိုင်းသော ကျွန်းအစုအဝေးများကို  
ဟိုတစ်ကွက်၊ ဒီတစ်ကွက် လှမ်းမြင်နေရသည်။

“စစ်က ပန်က သူ့ကို အထင်အမြင်လွဲပြီး မုန်းသွား  
မှာ သိပ်ကြောက်နေခဲ့တော့ ပန်ကို သူ့ရင်ထဲကအချစ်တွေ ခံစား  
ချက်တွေကို သူ့သဘောနဲ့ ဘာတစ်ခုမှ ဖွင့်ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး  
ပန်”

“ဒေါ်လေးက သူ့ခံစားနေရတာကိုသိလို့ သူ့ကိုသနားစိတ်  
နဲ့ ဇွတ်အတင်းအကြပ် ကိုင်လိုသာ ပန်ကို သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်  
တွေ သွန်ထုတ်ပြရတာ၊ သူ့သဘော သူ့အလိုဆန္ဒအတိုင်းဆို တစ်



သက်လုံး ဒီပုံစံအတိုင်းပဲ မျှသိပ်ကျိတ်မှိတ်ပြီး နေသွားမဲ့လူစား မျိုးပါ”

“ဒါကြောင့်လည်း ဒေါ်လေးက သူ့ကိုယ်စား ကြားက အားမလိုအားမရ ဖြစ်ရလွန်းလို့ အခုလိုကြားဝင်ရတာပဲ။ အဲဒီအတွက် စစ်မကြိုက်ဘူးဆိုတာ သိတယ်၊ ပန်ရဲ့ အမုန်း ဆုကို ရနိုင်ကောင်းရနိုင်မယ်ဆိုတာလည်း နားလည်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒေါ်လေးအနေနဲ့ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာ သိသင့်သိထိုက်တာ အစွမ်းအစရှိသမျှ လုပ်ပေးလိုက်ရလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျေနပ်တယ်”

ဒေါ်လေး ကျေနပ်ပေမယ့် ပန်က မကျေနပ်ပါ။ အားလုံးက သူတို့ဖြစ်ချင်တာ၊ သူတို့ရင်ထဲက ဆန္ဒရှိတာတွေ ခံစားတင်ပြနေကြပေမယ့် ပန်ရင်ထဲက ခံစားချက်ကိုတော့ မည်သူမှ စားနားလည်နိုင်ခြင်း မရှိကြ။

ပြောသည့်လူက ပြောရတာ လွယ်သလောက် ခံစားကုန်ရစ်သူ၏ ရင်ထဲက ဝေဒနာအတိမ်အနက်ကိုက မည်သူမှ စားနားလည်မပေးကြသည့်က သေချာလှသည်။

“ဒီကိစ္စကို ပန်ဘက်က ခေါင်းအေးအေးထားပြီး ဆုံးဖြတ်ပါ။ ဇွတ်အတင်းအကျပ် တိုက်တွန်းတာမျိုးတော့ ပန်ဘက်ဘယ်သူမှ မလုပ်ဘူးဆိုတာတော့ ပန်ယုံပါ”

ပန်ရင်ထဲမှာ ခံစားချက်အမျိုးမျိုးကြောင့် ဘာတစ်ခုမှ စကားဆိုချင်စိတ်မရှိတော့ဘဲ ပြတင်းတံခါးပေါက်မှာသာ ကိုယ်ကိုမှီလျက် ရပ်တန့်နေပါသည်။

သူမမြင်ကွင်းထဲကို ယဉ်ပါးမြင်တွေ့နေကျဖြစ်သော မော်တော်တစ်စင်း ဝင်ရောက်လာလို့ ကြည့်လိုက်တော့ စင်ရော်။ စင်ရော်ကို ပဲ့ကိုင်လျက် ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်စွာ မောင်းနှင်သွားသူက ဘာကြားသူမဟုတ်။ ဦးစစ်မင်းဟုန်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေတာကို မြင်လိုက်ရတော့ သက်ပြင်း ဟင်းခနဲချလိုက်မိသည်က ဘာကြောင့်ဟု ပန်တိုယ်တိုင်လည်း မသိတော့ပါ။

“ပန်ဘက်က သေချာစဉ်းစားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ပါလို့ ဒေါ်လေး နောက်ဆုံးပြောခဲ့ပါရစေ ပန်”

“ဒေါ်လေး သွားမယ်”

အခန်းလေးထဲမှာ ပန်တစ်ယောက်တည်း တွေဝေ ငေးမောစွာ ရပ်တန့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ တိတ်ဆိတ်သော ဝန်းကျင်မှာ သူ့ဦးပုတ်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားနေရ၏။

ပန်ရင်တစ်ခုလုံး မွန်းကြပ်ရှုပ်ထွေးကာ ဘာတစ်ခုမှ အဖြေမစဉ်းစား၍မရတိုင်း သက်ပြင်းကိုသာ တဟင်းဟင်း ကျိတ်ချနေမိရပါတော့သတည်း။



“ပြောပြီးရင် ပန်က တို့ကို စိတ်ဆိုးမှာလား၊ ခွင့်လွှတ်မှာလား၊ စိတ်ဆိုးမှာဆိုရင်တော့ လုံးဝမပြောဘူး၊ ခွင့်လွှတ်မယ်ဆိုရင်တော့ ပြောမယ်”

“နင်လုပ်ပုံက ခွင့်လွှတ်ချင်စရာလား တံခွန်၊ ဒေါ်လေး နန်းခေမာကိုလည်း နင်နဲ့ပန် ချစ်သူတွေပါ ဘာညာနဲ့ လျှာရိုး မရှိတိုင်း လျှောက်ပြောခဲ့တာ ခွင့်လွှတ်ချင်စရာလား”

ဒေါ်သဖြင့် ခက်ထန်နေသော မျက်နှာလှလှလေးက ချစ်စရာ။ သူမဘာပြောပြော၊ ဘာလုပ်လုပ် စိတ်ဆိုးလို့မရ မချစ်ဘဲ မနေလို့မရသည့် ပန်လေးပါဟု တံခွန် စိတ်ထဲက ဆိုနေတာကို သူမ မသိ။

တံခွန်ကိုသာ ဒေါ်သစိတ်လေး တဝေဝေနှင့် ရှိနေရာသူလေးကို တံခွန်ရင်ထဲက ချစ်ခြင်းတွေ မပြတ်ဖြစ်ထွန်းနေသည်ကလည်း လှပသည့် မေတ္တာဝင်ကြွေးဟုပဲ ဆိုရမည်လား။

“သိပ်ချစ်တာပဲ ပန်ရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ပန်ကို ဒီလောက် ချစ်နေမိတာလဲဆိုတာ တို့ကိုယ်တို့လည်း နားမလည်နိုင်တော့ဘူး”

“အပိုတွေ လာပြောမနေစမ်းနဲ့တံခွန်”

“ချစ်တာ အပိုလားပန်ရယ်”

“နင်ကို ပန်မှမချစ်ဘဲ”

“နောက်တော့ ချစ်လာမှာပေါ့”

တံခွန်နှင့် စကားအနိုင်လှပြောနေလျှင် ပန်ပဲရုံးမှာမို့ ဘာမှဆက်မပြောဘဲ ပန် နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။ သန္တာကျွန်း

**အခန်း (၁၄)**

“ပန်”

“နင့်မျက်နှာကို ပန် မမြင်ချင်ဘူးတံခွန်”

“တို့ကို စိတ်ဆိုးနေတုန်းပဲလားဗျာ၊ အမှိုက်မဲလေးတွေမယူပါနဲ့၊ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ၊ ဒီတစ်ခါလေးပါ ပန်ရယ် နော်”

တံခွန်က ပန် ဘာပြောပြော မနာကျင်တတ်သလို ပန်အပေါ်မှာ တကောက်ကောက် လိုက်ပါလာရင်း သူပြောချင်တာတွေ ပြောနေပုံက ရယ်ရယ်မောမော။ သူနဲ့ပန်ကြားမှာ ဘာမှမဖြေမေးသလိုလို။ သူ့မှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိသလိုလိုလုပ်နေပုံကို ပန် အမုန်းမထင်ဖြစ်သည်။

“နင်နဲ့ပန် ချစ်သူတွေလို့ ဘယ်သူတွေကို လျှောက်ထားသေးလဲဆိုတာ ပန်ကို မှန်မှန်ပြောစမ်း တံခွန်”

စံအိမ်ကြီးကိုရော၊ သန္တာကျွန်းစံအိမ်ကြီးပေါ်က အဖြစ်အပျက်တွေ  
ရော အားလုံးကို ပန် မေ့ထားပြီး ကျောင်းကိုပြန်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဦးစစ်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ ပန်ကို ကျောင်းပြန် သွားဖို့  
သဘောမတူကြ။ ပန်ကို ဦးစစ်မင်းဟုန်နှင့် အမြန်ဆုံး လက်ထပ်  
စေလိုကြသည့် သူတို့ဆန္ဒကို ပန် မလိုက်လျောနိုင်။ ခံစားချက်  
ဝေဒနာစုံနှင့် ပန်ရင်ထဲမှာ ဖော်မပြနိုင်။ သည်းသည်းခိုက်ခိုက်  
ခံစားနေရသည့်အဖြစ်ကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖွင့်မပြောခဲ့။

ကျောင်းကို ရောက်ပြန်တော့လည်း ဟိုဟုန်းကနှင့် တခြား  
စီဖြစ်ကာ ရင်ထဲမှာ ဘာအပျော်မှ မကျန်အောင် ဖြစ်နေတော့  
တွေ့သမျှ မြင်သမျှ ဘာကိုမှ အလိုမကျနိုင်အောင် ဖြစ်နေရသည့်  
အထဲ တံခွန်က ပန်နားမှာ တဂျီဂျီလာလုပ်နေတာကို စိတ်ညစ်  
မိသည်။

“ ပန် ”

“ ဘာလဲတံခွန်ရယ်၊ ပန်နာမည်ကို မခေါ်ဘဲ နင့်ဘာ  
သာ အေးအေးဆေးဆေး နေလို့မရဘူးလား ”

“ ပန်ကိုကြည့်ရတာ စိတ်ညစ်နေသလိုပဲကွာ၊ ကျောင်း  
ကို ပြန်ရောက်ထဲက တစ်ခါမှ ပြီးရယ်တာမတွေ့ရဘူး၊ သက်ပြင်း  
တချချနဲ့ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲဆိုတာ တို့မသိရဘူး ”

“ သိတော့ တံခွန်က ဘာလုပ်တတ်မှာမို့လဲ ”

“ တို့တတ်နိုင်တာဆို ပန်ကို ကူညီမှာပေါ့၊ ပန် စိတ်ထဲမှာ  
ဘာတွေဖြစ်နေတယ်၊ ဘယ်လိုခံစားနေရတယ်ဆိုတာကိုသာ တို့က

ပြောပြ ”

တံခွန်မျက်နှာကို ပန် ငှုငှလေး ကြည့်လိုက်မိသည်။ ပြီးနေ  
သည့် တံခွန်မျက်နှာက လန်းကြည်နေသလို စိတ်ညစ်စရာ၊  
စိတ်ဆင်းရဲစရာဆိုတာ သူနှင့်မဆိုင်သလိုပင် အမြဲပျော်ပျော်နေတတ်  
သည့် သူငယ်ချင်းလေး။

တံခွန်ကို ချစ်သူတစ်ယောက်လို မချစ်ပေမယ့် သူငယ်  
ချင်းကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ်တော့ တံခွန်ကို ပန် ခင်မင်ပါ  
သည်။

အခုတော့ ကိုယ့်ကိစ္စတွေနှင့် ကိုယ်ရှုပ်နေတော့ တံခွန်နှင့်  
စကားပြောရတာလည်း မပျော်။ ပို၍ပင် စိတ်ရှုပ်သလိုထင်မိသည်။

“ တံခွန် ”

“ ဟင် ”

“ အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲဟင် ”

“ ဟာ ”

ပန်အမေးကို တံခွန် မဖြေနိုင်ဘဲ ပန်ကို သူးဆန်း သည့်  
အတ္တဝါတစ်ကောင်ကို ကြည့်သလိုမျိုး တံခွန်က တအံ့တဩ  
ကြည့်နေပုံက ရယ်စရာ။

“ ပန်မေးတာဖြေလေ ”

“ ပန်ရာ အချစ်ဆိုတာ အချစ်ပေါ့၊ တို့က ဘယ်လို  
မြဲရမှာလဲ ”

“ နင် ပန်ကို ဘာလို့ချစ်တာလဲ ”

“ပန်က သိပ်လှလို့ပေါ့”

“အင်”

ဒီတစ်ခါ ပန် အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်ရမည့် အလှည့် ပါလား။ ပန်ကို တံခွန်က လှလို့ချစ်တာဆိုရင် ပန်ထက်ပိုလှတဲ့ ကောင်မလေးတွေနှင့်တွေ့ရင် အခုပန်ကိုချစ်သလိုပဲ ထပ်ချစ်ဦးမည် က အသေအချာ။

“ပန်က မလှတော့ဘူးဆိုရင် မချစ်တော့ဘူးပေါ့၊ ဒါမှ မဟုတ် ပန်ထက်ပိုလှတဲ့လူတွေ့ရင်လည်း ပိုချစ်မယ်လား”

“တို့ပြောတာ အဲဒီလိုသဘောမျိုး ဖြစ်သွားရင် ဆောရီး ကွာ၊ တို့က ပန်ဘယ်လိုပဲနေနေ ပန်ကို အမြဲချစ်သွားမှာပါ၊ တို့ချစ် တာ ပန်ကိုပဲ၊ တခြားကောင်မလေးတွေ ချစ်ချင်ရင် အခုလို ပန် ရှေ့မှာတောင် ရောက်မနေပါဘူးကွာ”

တံခွန်ကို ပန် ငေးငေးလေး ကြည့်နေမိသည်။ ဘယ်လို ပဲဖြစ်ဖြစ် တံခွန်ကို ပန်ရဲ့ချစ်သူအဖြစ် ရွေးချစ်ကြည့်မှဖြစ်မည်။ ဒါမှ အချစ်ဆိုတာ ဒီလိုပါလားဟု သိမည်ထင်ရဲ့ဟု မတွေးတတ် တွေးတတ်နှင့် ရည်းစားအဖြစ် တံခွန်ကို အသုံးချရန် ဆုံးဖြတ်လိုက် ၏။

“နင်နဲ့ပန် တွဲကြည့်ကြသေးတာပေါ့ တံခွန်”

“ဟင်”

“တို့ကို ပန် ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်”

“ရည်းစားထားတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလဲ၊ အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲလို့ ပန် စမ်းသပ်ကြည့်ချင်လို့ပါ၊ နင်က ပန်ရဲ့ရည်းစားပေါ့”

“ပန်ရယ် နင်တော့ရှူးနေပြီထင်တယ်”

“ဟုတ်မယ်ထင်တယ်၊ ပန်ကိုယ်ပန်လည်း အဲဒီလိုပဲထင် တယ်”

ပန်စကားအဆုံးမှာ တံခွန်က သဘောကျစွာရယ်သည်။  
“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် တို့က ပန်ရဲ့ရည်းစားအဖြစ် အစမ်းခန့် ထားခံရပြီဆိုတော့ ဝမ်းသာရမှာပေါ့၊ ကဲ ကိုယ့်ရည်းစားကိုယ် ထယ်လိုခေါ်မှာလဲဆိုတာ အရင်ပြောပါဦး”

“နင့်မှာမည်က တံခွန်ပဲ၊ တံခွန်လို့ခေါ်မှာပေါ့”

“ချစ်သူခြင်း နာမည်မခေါ်ရဘူးလေ”

“ကိုကို...မောင်မောင်ခေါ်ဖို့တော့ လုံးဝဆန္ဒမရှိဘူး၊ ကျေနပ်လို့ ရာထူးကို အခုချက်ချင်း ပြန်ရုပ်သိမ်းမယ်ဆိုလည်း နှိကေပဲ”

“ပန်ရာ...နင်တော်တော်အသည်းမာပါလား”

“ထင်လို့ပါ၊ တကယ်တော့ ပန်လောက် အသည်းနုတဲ့ ကလေး ဒီကမ္ဘာမှာ ရှိတောင်ရှိမှာမဟုတ်ဘူး”

ရင်ထဲက ဘယ်နေရာဆီကမှန်းမသိသော ဒဏ်ရာတွေကို ခံခွန်မသိပါ။ သိစရာလည်းမလို။ ပန်ကိုယ်တိုင်တောင်မှ ဖြစ်နိုင်ရင် အကြောင်းအရာတွေကို မေ့ထားချင်နေသူဖြစ်ပါသည်။

ဒါပေမယ့် ပန်မမေ့။

မေ့လို့လည်းမရ။

နာကြည်းခြင်းတွေနှင့် တမ်းတကြေကွဲစွာ လူတစ်ယောက် ပန် သတိရနေခဲ့သည်။ အဲဒီလူက တခြားသူမဟုတ်။

ဦးစစ်ဆိုတဲ့လူ။

“ပန်လက်ထပ်မဲ့လူက ဘယ်တော့မှ ဦးစစ်မင်းဟုန် ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မြမြမှတ်ထားပါ။ ဟောဒီ သန္တာကျွန်း စံအိမ်ကြီးကို ဘယ်တော့မှပြန်မလာဘူး”

“တခြားသူတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ပြီး ဒီနေရာနဲ့ အဝေးဆုံးအရပ်မှာ ပန်နေမယ်”

“အဲဒါ ကိုယ့်ကြောင့်လား ပန်ရယ်၊ ကိုယ့်ကိုမုန်းလို့ ပန် အခုလိုဆုံးဖြတ်လိုက်တာလား”

အရူးတစ်ယောက်လို ခံစားကြေကွဲနေသည့် မျက်နှာကို မျက်နှာတစ်ချက်မပျက်ဘဲ ပန် စူးစိုက်ကြည့်နေမိပေမယ့် ထိုနေ့က ဦးစစ်ရဲ့မျက်နှာကို ပန်တစ်သက် ဘယ်တော့မှ မေ့မည်မဟုတ်ပါ။ အဲဒီအချိန်တုန်းက အမုန်းနှင့် စိမ်းလက်တောက်ပနေသည့် သူမ မျက်ဝန်းတွေကသာလျှင် ပန်ရဲ့ အဖြေဟုဆိုရပါမည်။

ခွင့်မလွတ်နိုင်သည့် အမုန်းတွေနှင့်အတူ နာကြည်းဖွယ် အပြုံးတွေက ပန်ရဲ့ နုနယ်သည့် နှလုံးသားကို အနက်ရှိုင်း အပြင်း ပြဆုံး ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေကို ရက်စက်စွာ ပေးခဲ့သူအဖြစ် ပန် ရင်ထဲမှာ ဦးစစ်ကို ခါးနေအောင် မုန်းနေမိသည်။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သန္တာကျွန်းစံအိမ်ကိုတော့ ပန် အရောက်ပြန်ခဲ့ပါကွယ်၊ ပန်နဲ့ လက်ထပ်မဲ့သူရော ပန်ရဲ့မိသားစုရေး အားလုံး သန္တာကျွန်းစံအိမ်ကို ပြန်လာခဲ့ပါ ပန်ရယ်”

သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ ပန်အကြည့်လွှဲပစ်လိုက်သည်။ မမြင် ရသည့် အဝေးတစ်နေရာကို ပန်ရဲ့အကြည့်တွေကို ပို့ထားပေမယ့်

ပန်မျက်လုံးထဲမှာ ဘာမှမမြင်။ ရင်ထဲမှာ နာနေတာပဲသိသည်။

အမရာနှင့် ခွဲမရအောင်တူလို့ ပန်ကိုချစ်တာဟု တွေးမိတာ နှင့် ပန်ရင်မှာ ဖော်ပြမစွမ်းနိုင်သော ခံစားချက်ဝေဒနာတစ်မျိုးကို နှင့်သည်းစူးခိုက်စွာ နာကျင်မိသည်။

ပန်သာ မေမေနှင့်တူသည့် သမီးမဖြစ်ခဲ့ဘူးဆိုရင် ပန်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို ဘယ်သူမှ အရေးစိုက်ကြမည်မဟုတ်။ ချစ်ဖို့ရာ ဝေးလာဝေးရောမည်ထင်သည်။

မေမေနှင့်တူသော ပန်ကို ချစ်သည်ဆိုသော ဦးစစ်၏ အချစ်တွေကို ပန်မယုံ။ ယုံကြည်နိုင် လောက်စရာလည်းမရှိ။

“ဦးစစ် ချစ်တယ်ဆိုတာက ပန်ကိုချစ်တာမှ မဟုတ် ဘဲ၊ ဦးစစ် လက်ထပ်ယုံချင်တဲ့သူကလည်း ပန် မဟုတ်ဘူး”

“ပန်”

“ဦးစစ် ချစ်တာက အမရာကို၊ ဦးစစ် လက်ထပ်ချင် တာကလည်း ပန်ကိုမဟုတ်ဘူး အမရာကို”

ဘယ်နေ့ဆီကမုန်းမသိ ပန်ရှိရာကို လွင့်စင်ရောက်ရှိ လာသည့် စကားတွေ။ ထိုစကားလုံးတွေနှင့် ဦးစစ်ရဲ့ အသည်း နှလုံးကို တစ်စစီဖြစ်အောင် အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာဖြစ်အောင် ပန် ကိုယ်တိုင် ခွဲနှက်ခဲ့သည်။

ပန်ရှေ့မှာ ကျဆုံးရှုံးနိုင်သွားသည့် ဦးစစ်ရဲ့အရုံးကို ပန် တစ်မိမိမိမြင်တွေ့ခဲ့ရသမျှလည်း ဘာတစ်ခုမှ နောင်တမရ။

“ရက်စက်လိုက်တာ ပန်”



ဦးစစ်ရဲ့ နှုတ်ဖျားက ထွက်ပေါ်လာသော စကားများ မဟုတ်။ ဦးစစ်ရဲ့ အကြည့်။ ဦးစစ်ရဲ့ မျက်ဝန်းမှာ ထင်ဟပ်နေသည့် စကားစုဟုဆိုလျှင်လည်း မမှားပါ။

ပန်ကို နောက်ဆုံးကြည့်လိုက်သည့် အကြည့်မှာ ထိုစကား စုတွေကို အသံတိတ်ပြောနေသလို ပန်ရင်မှာ အလိုလိုခံစား လိုက်ရသည့် ခံစားချက်တွေက ပန်ဆီက ရက်အတော်ကြာသည့် တိုင်အောင် ပျောက်ဆုံးသွားခြင်းမရှိခဲ့ပါ။

“ပန်”

“တံခွန်”

“ဘာတွေ ဒီလောက်တွေ့နေတာလဲဗျာ၊ ချစ်သူအဖြစ် ရာထူးတိုးသွားတဲ့ အထိမ်းအမှတ် တစ်နေရာသွားပြီး တစ်ခုခုစား မယ်လို့ ပြောနေတာ”

“လာ... သွားကြမယ်”

“တံခွန်ရယ်”

အပြုံးဖြင့် ကမ်းကြိုလာသည့် တံခွန်လက်ကို ဝေးကြည့်နေ ရာမှ ပန်က သူမလက်ကလေးတစ်ဖက်ကို ညင်သာစွာပင့်ယူပြီး တံခွန်လက်ရှိရာသို့ ကမ်းပေးလိုက်ချိန်မှာ အလင်းလက်ဆုံး တောက်ပသွားသည့် တံခွန်အပြုံးတွေက ပန် ရင်ကို ဘာတစ်ခုမှ အေးငြိမ်းမှုမပေးနိုင်တာ ဘာကြောင့်များလဲ တံခွန်ရယ်။



### အခန်း (၁၅)

“ထမင်းစားတော့မလား ဆရာ”

“ငါမဆာဘူး မောင်လှ၊ မင်းဆာရင် စားထားနှင့် ဟုတ်လား”

“တစ်ခုခုတော့ စားမှဖြစ်မှာပေါ့ဆရာ၊ ဆရာ ဘာတစ်ခု မှ မစားမသောက်ဘဲ ဒီလိုနေနေရင် ဆရာပဲ ဒုက္ခရောက်မှာပေါ့ ဆရာ”

“မင်းအလုပ်သာ မင်းလုပ်စမ်းပါကွာ၊ ငါ့အတွက် ပူမနေ စမ်းပါနဲ့”

ကျောခိုင်းအနေအထားအတိုင်း နောက်ကို တစ်ချက်လှည့် မကြည့်ပြောနေသော ဆရာဖြစ်သူကိုကြည့်ပြီး ကျယ်လောင်စွာ သက်ပြင်းရှိုက်မိသူက စစ်မင်းဟုန်ရဲ့တပည့် မောင်လှဖြစ်သည်။ ထမင်းမေ့ဟင်းမေ့ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို စိတ်ပါလက်ပါ

ဆွဲနေသည်မှာ တစ်ပတ်ပင်ပြည့်တော့မည်။ မစားမဖြစ် စွတ်အတင်း ချောမော့ကျွေးမှ တို့ဂဏန်းဆိတ်ဂဏန်းမျှစားသော အစာအဟာရ က သူ့ဆရာလို လူတစ်ယောက်အတွက် ဘာတစ်ခုမှ အထောက် အကူမရနိုင်ခဲ့ပါ။

တစ်ပတ်အတွင်းမှာပင် သိသာစွာ ပိန်ချုံးကျသွားသည့် ဆရာကိုကြည့်ပြီး မောင်လှစိတ်ထဲမှာ လုံးဝမချမ်းမြေ့။ အနေအထိုင် တည်ကြည်ရိုးသား၍ စိတ်သဘောထား ပြည့်ဝသော သူ့ဆရာကို မောင်လှ ချစ်ကြောက်ရှိသေပေမယ့် အခုလို မစားနိုင်မသောက်နိုင် တမိုင်မိုင်တတွေတွေနှင့် ပန်းချီကားတစ်ချပ်ရှေ့မှာ နေကုန်နေခမ်း ငေးမောနေသည့်အဖြစ်ကို ဆရာကိုချစ်သော တပည့်ကောင်းပီသစွာ ထိုအခြေအနေကို အလိုမရှိသူဖြစ်လာသည်။

သန္တာကျွန်း စံအိမ်ကြီးကို သွားဖို့တိုက်တွန်းတော့လည်း လက်မခံ။ ငှက်သိုက်ကျွန်းကနေ ဘယ်မှမခွာဘဲ သူ့စိတ်ထင်သလို နေနေသည်က အရေးမကြီး။ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးတစ်ခုလုံး သွေးနှင့်သား နှင့် တည်ဆောက်ဖွဲ့စည်းထားတာမို့ ကျန်းမာရေးနှင့် မညီညွတ် သည့် အပြုအမူ အနေအထိုင်တွေက သူ့ဆရာကို အလဲထိုးအနိုင်ယူ တော့မည့်အရေးကို ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်တော့ဘဲ ဖြစ်လာသည်။

မမကြီး နန်းခေမာက သူ့ဆရာထံမှ အကြောင်းထူးရှိလျှင် သူမထံ မပြတ်သတင်းပေးဖို့ မှာထားတာကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက် မိသည့်ခဏမှာ သူ့ဘာလုပ်ရမည်ဆိုတာကို မောင်လှ သဘော

ပေါက်သွားသည်။

ဒီအတိုင်း ငြိမ်ငြိမ်းကြည့်နေလို့မဖြစ်တော့။ ဒီပုံအတိုင်းဆို လျှင် မကြာခင် သူ့ဆရာ အဟာရပြတ်ပြီး မတ်တပ်ကနေ အိပ်ရာ ထဲလဲဖို့ပဲရှိသည်။ သူ့ပြောသည့်စကားမှန်သမျှလည်း ဘာတစ်ခုမှ လက်မခံတော့ ပိုဆိုးသည်။

ဒါတွေအားလုံး အခုလိုဖြစ်လာခြင်း၏ အဓိကအကြောင်း ရင်းတရားခံက တခြားသူမဟုတ်။ ဆရာကိုယ်တိုင် အမြတ်တနိုး ချစ်ခင်စွဲလမ်းတမ်းတနေရသော ပန်ဆိုသည့် မိန်းမလှလေးမှ အစပြုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မမကြီးနန်းခေမာကြောင့် ပန်ဆိုသည့် မိန်းမလှလေးကို ဆရာချစ်သူ ဆရာစနီးလောင်းအဖြစ် သူတို့အလုပ်သမားတွေ အားလုံး သိရှိနားလည်ထားကြသည်။

\*သန္တာကျွန်းစံအိမ်၏ အရှင်သခင်မဖြစ်လာမည့် ပန် တို့လည်း သူ့ဆရာနှင့် ထပ်တူထားပြီး အထူးဂရုစိုက် အလေးထား ခဲ့ကြသည်။

ငှက်သိုက်ကျွန်းမှာ ဆရာက သူ့စိတ်ကူးနှင့်သူ ပုံစံထုတ်၍ စိတ်ကြိုက်ဆောက်လုပ်ထားသော ဘန်ဂလိုပုံစံအိမ်ကြီးတစ်ခုရှိ သည်။ ထိုအိမ်ကြီးက ဆရာစိတ်ကူး၊ ဆရာကမ္ဘာဖြစ်ပြီး ဆရာဘဝ အတွက် အနာဂတ်များကို သူ့စိတ်ကြိုက် ဖန်တီးရေးဆွဲခဲ့သော နေရာလေးအဖြစ် ဆရာကိုယ်တိုင် အထူးနှစ်ခြိုက်မြတ်နိုးသော နေရာ ဆိုလျှင်လည်းမမှား။

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကိစ္စများစွာ ရှိသည့်ထဲက ရေခဲမွေးသည့် အလုပ်၊ ကျောက်ပုစွန်နှင့် ကဏန်းပျော့များကို မွေးသည့်အလုပ်၊ မုတ်ကောင်မွေးမြူပြီး သဘာဝပုလဲထုတ်လုပ်သည့် အလုပ်များဖြင့် ဆရာအနာဂါတ်မှာ စိတ်ကူးရှိသမျှ ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့် စီးပွားရေးပိုင်းမှာ အောင်မြင်စွာ စမ်းသပ်လုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်ပါလျှင် အချစ်ရေးမှာတော့ ဆရာနုလုံးသားကို နုနယ်လှချည်ရုံလို့ အပြစ်မတင်လို။

မောင်လှမှာလည်း ချစ်သူနှင့်ဆိုတော့ ဆရာဝေဒနာကို ကိုယ်ချင်းစာနာနိုင်သည်။ ပန်ကိုယ်တိုင် ဤကျွန်း လေးသို့ ဆရာနှင့်အတူ နှစ်ယောက်တည်း ရောက်လာပြီးသည့် နောက်ပိုင်းမှာ ဆရာပုံစံက ယူပစ်သလို ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။

သာယာလှပသော ငှက်သိုက်ကျွန်းက တခြားကျွန်းတွေနှင့် လုံးဝမတူ။ စိတ်ကူးရှိသမျှ သစ်ပင်ပန်းမာလံတွေနှင့် စိုက်ပျိုးယူယထားသည့် ဥယျာဉ်လေးက မြင်ရသူဘဝင်ကို အေးငြိမ်းစေသလို ခမ်းနားသစ်လွင်လှပသည့် ဘန်ဂလိုအဆောက်အဦး လှလှလေးတွေကလည်း ဆေးရောင်စုံခြယ်မှုန်းလျက် အမြဲသစ်လွင်တောက်ပနေစေသည်။

ငှက်သိုက်ကျွန်းကို ရောက်ဖူးသူတိုင်း ဘယ်သူမှ မခိုးကူးဘဲ မနေနိုင်အောင် ဆရာက သူ့အတတ်ပညာဖြင့် ဖန်တီးတီထွင်နိုင်သူဖြစ်သည်။

တစ်နေ့ ဆရာချစ်သူနှင့် လက်တပ်ပြီးလျှင် ဤကျွန်း

မှာ ချစ်သူနှင့်အတူ လာရောက်အပန်းဖြေလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မျှော်လင့်ထားခဲ့သော်လည်း အခုလက်ရှိ မြင်တွေ့နေရသည့် အခြေအနေက ဘာတစ်ခုမှ အားရကျေနပ်စရာမရှိ။

နောက်ဆုံး သန္တာကျွန်းစံအိမ်ရှိ မမကြီးနန်းခေမာရှိရာသို့ စာရေးအကြောင်းကြား၍ အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ မောင်လှတွက်ကိန်း မများ။ နောက်တစ်နေ့မနက်မှာ မမကြီးနန်းခေမာ ငှက်သိုက်ကျွန်းကို ဦးယက္ခနှင့်အတူ ရောက်လာသည်။

“စစ်”

“မမနန်းခေမာပါလား...အိမ်မှာ အကြောင်းထူးတစ်ခုခုများရှိလို့ ဒီအထိအောင် လိုက်လာတာလားဗျာ”

ရုတ်တရက်ကြီး နန်းခေမာကို တွေ့လိုက်ရတော့ စစ်ပုံစံက လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားမိသလို မျက်လုံးတွေကလည်း အရောင်တောက်လာသည်။

“ကိစ္စအထူးရှိလို့ လာရမှာလားကွယ်၊ စစ်ကိုသတိရလို့ လာတာဆိုရင် စစ်ကများ မမကို စိတ်ဆိုးအပြစ်ပေးဦးမလို့လားကွယ်”

“အဲဒီလိုမျိုးမဟုတ်ပါဘူးလေ၊ ရုတ်တရက်ကြီး မမကို တွေ့လိုက်ရလို့ အံ့ဩမိလို့ပါ၊ ဘွားရော နေကောင်းရဲ့လား”

“ဘွားရော သန္တာကျွန်းစံအိမ်မှာ ရှိနေတဲ့လူတွေရော အားလုံး နေထိုင်ကောင်းကြပါတယ် စစ်၊ စစ်သာ ကိုယ့်ကျန်းမာ

ရေးကိုယ် ဂရုမစိုက်ဘဲ ပြစ်စလက်ခတ်နေတာ ဘာသဘောလဲ၊ အခုပဲကြည့်စမ်း စစ်ဟာ အရင်စစ်နဲ့ တူသေးရဲ့လားဆိုတာ စစ်ကိုယ်စစ် မှန်ထဲမှာ သေသေချာချာမှ ကြည့်မိရဲ့လား စစ်ရယ်”

“ကျွန်တော် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဗျာ”

တိုးတိတ်စွာ ငြင်းပယ်လိုက်သော စစ်မင်းဟုန်စကားအဆုံးမှာ ပါးပြင်ပေါ်ကို မျက်ရည်ပေါက်ကြီးတွေ စီးကျမလာအောင် မနည်းကြိုးစား အားထုတ်လိုက်ရသူက နန်းခေမာဖြစ်သည်။

ညှင်းသိုးသိုးအသွင်က ပါးတွေချောင်ကျစ ပြုလာပြီဖြစ်သလို ရိတ်သင်ခြင်းကင်းသည့် ပါးမြိုင်းမွှေး၊ မုတ်ဆိတ်မွှေး၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးတွေကလည်း ထိုးထိုးထောင်ထောင်နှင့် ပါးပြင်မေးရိုး တစ်လျှောက်မှာ ခပ်ကြမ်းကြမ်းနေရာယူထားသည့် လူက ဘာမှ မဖြစ်ပါဟု ဆိုလာတော့ နန်းခေမာရင်မှာ အတိုင်းအဆမရှိ နာကျင်သွားသည်။

“မင်းကို ပန်ဘာပြောသွားလဲ စစ်၊ အမှန်အတိုင်း မမကို ပြောစမ်း၊ မင်းအခုလိုဖြစ်နေရတာ ပန်ကြောင့်ပဲမဟုတ်လား”

“မဆိုင်တာတွေ မပြောပါနဲ့ဗျာ၊ ပန်မှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိပါဘူး”

“အပြစ်မရှိဘူး ဟုတ်လား၊ မင်း ဒီလောက်ပဲ ပန်အပေါ်မှာ ထင်မြင်ယူဆထားတယ်ပေါ့ ဟုတ်သလား စစ်”

“ကျွန်တော်ပြောတာ မှားလို့လား၊ ပန်ဟာ အင်မတန် အပြစ်ကင်းတဲ့ကလေးပါဗျာ”

“ကလေး ဟုတ်လား”

နန်းခေမာ ရင်ထဲအသည်းထဲမှာ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ခံစားနာကျင်နေရသလောက် စစ်ရဲ့ ရင်ထဲအသည်းထဲမှာ ပန်ကလုံးဝအပြစ်ကင်းစင်သော ကလေးဖြစ်နေခြင်းကပင် မတူညီသည့် ဖျဉ်းပြိုင်နှစ်ခုကို အတူယှဉ်ပြီး ချပြထားနေသလို ထင်ရသည်။

“အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်ရဲ့ မျက်နှာကိုတောင် ထောက်ညှာတဲ့ ကလေးမက အင်မတန်အပြစ်ကင်းတဲ့သူ ဖြစ်နိုင်ပါဦးမလား စစ်”

“ပန်ရဲ့ အချစ်နဲ့ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကိုရဖို့ သူ့ကို ဘယ်လို နောင်ကြိုးနဲ့မှ နောင်ဖွဲ့မထားချင်ဘူး မမ၊ အရာရာတိုင်းမှာ ပန်ရဲ့ စိတ်ဝိညာဉ်အတိုင်း သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဖွင့်သန်ပါစေလားဗျာ”

“ဪ...မင်းက မေတ္တာရှင်ကြီးပေါ့ ဟုတ်လားစစ်”

“အချစ်ကို ဓားပြတိုက်မယူချင်တဲ့သူထဲမှာ ကျွန်တော်သည်း တစ်ယောက်အပါအဝင်ပါ၊ ပန်ကို ကျွန်တော်အတွက်နဲ့ အန်ထုပ်ဝန်ပိုး မဖြစ်စေချင်တာ ကျွန်တော် ရင်ထဲက စစ်မှန်တဲ့ မေတ္တာစေတနာပဲဗျာ၊ သူ စိတ်ထိခိုက်မဲ့အလုပ် ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ချင်ဘူး”

“သူသာ စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် စစ်ရဲ့အသည်းနှလုံးကို တောင် ထုတ်ပေးဦးမလို့လား စစ်”

“ထုတ်ပေးသင့်ရင်လည်း ထုတ်ပေးရမှာပေါ့ မမနန်းခေ

မာ၊ ဒါဟာ ပန်အပေါ်မှာထားတဲ့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက စေတနာ မေတ္တာဆိုလည်း မမှားဘူး”

“မင်းရူးနေပြီ စစ်၊ မင်းရူးနေပြီ”

ဒါလား ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်။

ပြုံးယောင်သန်းနေသည့် နှုတ်ခမ်းအစုံမှာ နူးညံ့သိမ်မွေ့ခြင်းတွေ လင်းလက်တောက်ပလို့။ သူ့အတွက်နဲ့ နန်းခေမာရင်ထဲက ဘယ်၍ဘယ်မျှ ခံစားနေရသည်ဆိုတာကို ထည့်တွက်စဉ်းစားခြင်း မပြုတဲ့သူပါလား။

သေချာသည်က ပန်အတွက်ဆိုရင် သူ့ရင်ကိုခွဲပြီး အသည်းကိုတောင် နှုတ်ခွင့်ပြုဦးမည့်သူ ဖြစ်နေခြင်းပင်။ အဲဒီလိုပဲ နန်းခေမာဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်မှာလည်း အချစ်နဲ့ပတ်သက်လာရင် စစ်လိုပဲ ရဲရင့်ပြတ်သားတယ်ဆိုတာ စစ်သိစမ်းပါကွယ်။

“စစ် အခုလိုဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေတာ မမ ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်ဘူး စစ်”

“ကျွန်တော်မှ ဘာမှမဖြစ်ဘဲဗျာ၊ မမ အစိုးရိမ်လွန်နေပြီ။ ကျွန်တော့်မှာ အလုပ်တွေရှိသေးတယ်၊ မမ ကျွန်တော်နဲ့အတူလုပ် မလား၊ ဒီမှာပဲနေရစ်ခဲ့မလား”

“မင်းလုပ်စရာရှိတာလုပ်ပါ၊ ဒီမှာ မမနေခဲ့မယ်”

စစ်နှင့်လိုက်သွားလို့လည်း နန်းခေမာအတွက် အကြောင်း မထူး။ စစ်က ခေါင်းမာမာ သူလုပ်ချင်တာကို ဇွတ်လုပ်တာ သည့်လူမျိုးဆိုတော့ သူနှင့်အတူလိုက်သွားပြီး နှစ်ယောက်အတူ

လို့လည်း စကားပြောအဆင်ပြေမှာ မဟုတ်တာကို သိနေသည်။

နန်းခေမာကိုထားရစ်ပြီး သူ့တပည့်နှင့်အတူ ထွက်သွား နေမှာ ဆောင်းရိပ်မြို့လေးထဲ နန်းခေမာတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ် သည်။ စစ်အိပ်ခန်းတံခါးသော့တစ်ချောင်း နန်းခေမာမှာ ရှိသည်။ ဒါကလည်း စစ်မသိအောင် သူမဘာသာ ရယူထားသည့် အပို သော့တစ်ချောင်းလည်းဖြစ်သည်။

စစ်က သူ့အခန်းကို စိတ်ချယုံကြည်စွာ သော့ခတ်သွား သည်။ အခန်းထဲမှာ ဘာတွေရှိနေမလဲဆိုတာ နန်းခေမာ သိပ်သိချင် နေသည်။ အရင်အခေါက်တွေတုန်းက စစ်က အတူရှိနေတော့ စစ် အခန်းထဲကို ခိုးဝင်ရန်အခွင့်မရ။ ဒီအတိုင်းလက်လျှော့ပြီး ပြန်ခဲ့ရ သည်ချည်း။

အခုတော့ နန်းခေမာ စိတ်ကြိုက် စစ်အခန်းကို ကြည့်ရှု နေပေတော့မည်။ သူမလက်ကိုင်အိတ်ထဲက အခန်းသော့ကို ထုတ် နိုင်သည်။ ပွင့်သွားသည့် သော့ချက်နှင့်အတူ စစ်၏ အိပ်ခန်း အခန်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖွင့်လိုက်ချိန်မှာတော့...

“ဟင်”

မြင်လိုက်ရသည့် ယန်းချိုကားချပ်ကြီးက နန်းခေမာကို အပြုံး ထူထူနှင့် ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။

ပန် ကိုယ်တိုင်ပါပဲလား။

ကြည်စင်ရွှန်းတောက်သည့် မျက်လုံးလေးတွေမှာ ရယ်မြူး မှုတ်ကအစ သက်ဝင်လွန်းသည့် ယန်းချိုကားက စစ်ကိုယ်တိုင်ဆွဲ



ခွဲတာတဲ့လား။

ပန်းချီကားထဲက မိန်းမလှလေးကို နန်းခေမာ ငေးကြည့်ရင်း အမရာကို စိတ်ထဲက သတိရလာသည်။ စစ်ရဲ့အသည်းနှုတ်ကို သိမ်းပိုက်ယူငင်နိုင်သည့်သူများဟု ဆိုလျှင်လည်းမမှားပါ။ ရှင်းလင်းသပ်ရပ်သော စစ်အခန်းတစ်ခုလုံးကို မျက်စိထဲမှာ ထည့်ရင်း တစ်နေရာအရောက်မှာတော့ နန်းခေမာရဲ့မျက်လုံးအစွန်းစိုက်ငြိမ်ကျသွားသည်။

အိပ်ရာဘေးနားက စာကြည့်စားပွဲပေါ်မှာ ရှိနေသည့် နေ့စဉ်မှတ်တမ်းစာအုပ်လေးတစ်အုပ်။ ထိုအထဲက အကြောင်းအရာတွေကို သိလိုစိတ်ဖြင့် အနားကိုလျှောက်သွားပြီး ဒိုင်ယာရီစာအုပ်လေးကို တစ်ရွက်ချင်း ဆွဲယူဖွင့်ဖတ်အကြည့်မှာ နန်းခေမာ မျက်နှာပေါ် အရိပ်အမျိုးမျိုး စွန်းထင်းကျရောက်လျက် ရှိနေပါသည်။

စာပါအကြောင်းအရာတွေအားလုံး ပန်နှင့် ပတ်သက်သည့် အကြောင်းအရာတွေချည်း ဖြစ်နေသည်။ ပန်ကို ဘယ်လိုချစ်ကြောင်း မြတ်နိုးကြောင်းတွေကို ဖတ်ရသူရင်ထဲမှာ မဆီမဆိုင် စိတ်သနားကရုဏာ ဖြစ်မိသည်ဟုဆိုလျှင် ကာယကံရှင်ဆိုလျှင် ပြောဖွယ်ရာမရှိဟု ထင်သည်။

ပန်နေရာမှာ နန်းခေမာဆိုလျှင်တော့ စစ်ဆိုသည့်အကြောင်း ဤမျှချစ်တတ်ရပါမည်လားဟု အချစ်သူရဲကောင်းဘွဲ့ကိုပင် အပေးပေးလိုက်ချင်ပါသည်။

အခုတော့ နန်းခေမာဆိုတာ စစ်ရဲ့ အပယ်ခံလူသားအ

ခေမာနှင့် သက်ဆိုင်ပတ်သက်သမျှ စစ်က ဘာတစ်ခုမှ မစင်စား။ အရေးလည်းမစိုက်။ နန်းခေမာဆိုသည့် သူမကသာ ဆိုသည့် လူတစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်သမျှ အရာအားလုံး တစ်ခုမှမကျန်အောင် စိတ်ဝင်စားမိသူ။

ရက်စက်လှချည်လား ကလေးရယ်။ မင်းလေးကိုချစ်တာ ကိုယ်ရင်ထဲမှာ ဘာနဲ့မှ နှိုင်းယှဉ်လို့မရနိုင်တဲ့ ချစ်မေတ္တာဆိုရင် လေးလေး နားလည်မှာလားကွယ်။

ကိုယ့်ကို မရက်စက်ပါနဲ့။ ကိုယ့်အပေါ်မှာ အထင်မလွှဲ နှစ်စမ်းပါနဲ့ အချစ်ရယ်။ ပန်လေးကို ကိုယ်ချစ်တာ တခြားသူ တစ်ယောက်ကို ချစ်တာမဟုတ်ဘူး။ အစားထိုးတာလည်း မဟုတ်

အဲဒါကို ပန်လေး နားလည်အောင် ကိုယ်ရှင်းမပြတတ်ဘူး လေးရယ်။

ပန်ကိုချစ်တာ ချစ်တာပဲ။ အမရာကိုချစ်တဲ့ ကိုယ့်အချစ်တွေနဲ့ ပန်ကိုချစ်တဲ့ အချစ်တွေ ဖြစ်လို့ ရောထွေးပစ်ချင်နေရတာလဲ ကလေးရယ်။

ကိုယ်ချစ်တာ ပန်ကိုပါ။ ကိုယ်ချစ်တာ ပန်လေးတစ်ယောက်ကိုပါ အချစ်ရယ်။ စာတစ်ပုဒ်တိုင်း တစ်ပုဒ်တိုင်းမှာ နန်းခေမာရဲ့ မျက်ခုံးလေး

ကွေးကာဖြင့် စင်ကိုယ်စား ရင်နာနေမိသည်။ ပန်နှင့် စစ်တို့ တွေ့ဆုံရက်တည်း ငှက်သိုက် ကျွန်းတို့ သွားခဲ့သည့်နောက်ပိုင်းမှာ

ပြောင်းလွဲသွားခဲ့သည့် ပန်ရဲ့အမူအရာများနှင့် စစ်ရဲ့ပြောင်းလဲမှုကို ပြန်စဉ်းစားလိုက်တော့ ပန်က စစ်ရဲ့အချစ်ကို လုံးဝလက်မခံဘဲ ငြင်းဆန်လိုက်ကြောင်း ထင်ရှားခဲ့သည်။

ထိုအတွက် ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ စစ် ခံစားကြေညာနေပေမယ့် ငယ်ရွယ်သူလည်းဖြစ်၊ အချစ်ရဲ့ဝေဒနာကို ခံစားနားလည်ခြင်းလည်းမရှိရှာသော ပန်အတွက်တော့ ကျောင်းကိုရောက်တာနဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေကြား သူမအချစ်ကိုလိုချင် တောင်းခံသူကြားမှာ ပျော်ပျော်ပင် ရှိနေလိမ့်မည်။

သန္တာကျွန်းစံအိမ်ကြီးနှင့် စစ်ဆိုသည်ကို သတိရ မည်မဟုတ်။ စစ်ကသာ ဤမျှ နင့်နှင့်သည်းသည်း ခံစားနေရခြင်းကြောင့် တွေးမိလျက် နာကျင်စွာ ရယ်မောလိုက်သူ၏ ပါးပြင်ထက်စာမျက်ရည်တွေတော့ မည်သူမျှမမြင်နိုင်ချေ။



အခန်း (၁၆)

“ပန် ငြိမ်ငြိမ်နေနော်၊ ဟိုရှေ့က လာနေတာ တို့မာမီမာမီနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရင် ပြုံးပြုံးလေးနေသိလား။”

“တံခွန်”

တံခွန်အမည်ကို ခေါ်လိုက်ပေမယ့် ရှောင်ထွက်ရန် အချိန်မီတော့ပါ။ တံခွန်၏ မာမီဆိုသူက စူးစမ်းအကဲခတ်ဟန် မျက်လုံးများဖြင့် သူ့သားရှိသူနှင့် အတူရှိနေသော ပန်တစ်ကိုယ်လုံးကို ချော့ချော့စူးစူးကြည့်ကာ သူမတို့နားရောက်လာသည်။

“ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ တံခွန်၊ မာမီ မင်းကို ခန့်ကျော်ဆီသွားခိုင်းထားတာ မဟုတ်လား၊ သူကရော ဘယ်သူလဲ။”

“သူက ပန်တဲ့မာမီ၊ ကျွန်တော့်သူငယ် ချင်းပါ၊ စန္ဒီဆီကို ခေါ်သွားပြီးပါပြီ၊ ပန်က နေသိပ်မကောင်းတာနဲ့ ဆေးခန်းကို

လိုက်ပို့တာပါ”

“ဟန်...ဒါ တို့မာမိ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မတတ်သာ၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရပေမယ့် တံခွန်မာမိထံမှ အကြည့်တွေကို ဟန် သဘောမကျပါ။ ဟန်နည်းတူပင် တံခွန်မာမိက သူ့သားနားမှာ ပန်ရှိနေတာကို သဘောမကျနိုင်အောင် ဖြစ်နေမှန်း ပန်ရိပ်မိပါသည်။

သူ့သားက ဟန်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးတာကို ချိုသည်ခါးသည် တစ်ခွန်းမပြောဘဲ သူ့သားမျက်နှာကို တင်းမာခက်ထန်သည့် အကြည့်တစ်မျိုးနှင့် ခပ်စိမ်းစိမ်းတစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်တာကို မြင်လိုက်ရသည်။

“မင်းအလုပ်တွေပြီးရင် အိမ်ကို စောစောပြန်ပြီး မာမိပြန်လာတဲ့ အချိန်အထိ စောင့်ပါ။ မာမိသွားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မာမိ”

လှပတင့်တယ်သော ခြေလှမ်းအစုံဖြင့် ရွှေသမင်မလေးနယ် ကြွကြွရွရွလေး ထွက်သွားသော တံခွန်မာမိက ဟန်ကိုပင် တစ်ချက်စောင်းငဲ့သွားခြင်း မရှိပါ။ လူကို အထင်သေးအမြင်သေးစွာ ကြည့်သွားသည့် မျက်လုံးတွေအောက်မှာ ဟန်ကိုယ်တိုင် အခံရခက်သွားရခြင်းအဖြစ်ကို သူမသာသိပါသည်။

တံခွန်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သူမိဘအသိုင်းအဝိုင်းနှင့် ထိပ်တိုက်ကြုံတွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

“ဆောရီးနော်...ဟန်၊ မာမိက သူ့သားနားငယ်သက် လာရင် အမြဲဒီလိုချည်းပဲ၊ သူ့သားနားကို ဘယ်မိန်းကလေး ရောက်နေတာကိုမှ မကြိုက်ဘူး”

“စန္ဒီကျော် ဆိုတာကရော”

“အလကားပါ...သူ့ကိုယ်သူ စိတ်ကြီးဝင်ပြီး ဘဝင်မြင့်တဲ့ မိန်းမပါ”

“နင့်မာမိ သဘောတူထားတဲ့ ချွေးမလောင်းမဟုတ်လား၊ ဒီလောက်တော့ ပန်လည်းသိပါသေးတယ် တံခွန်ရယ်”

“မာမိဘာသာ ဘယ်လောက်ပဲ သဘောတူတူ တံခွန်မှ မချစ်ဘဲ၊ စန္ဒီကျော်နဲ့လည်း အဆင်မပြေပါဘူး၊ နေရာတကာ ဆရာမကြီးလုပ်လွန်းလို့ အမြဲဘုဘောက်ကျနေတာချည်းပဲ၊ မျက်နှာကြောကလည်း ဘာတင်းသလဲမမေးနဲ့၊ ဒီလိုမိန်းမမျိုးကိုသာ ယူမိလိုက်တော့ သေပြီပဲ”

တံခွန်မျက်နှာမှာ စန္ဒီကျော်အပေါ်ထားရှိသော အမုန်းကို မြင်နေရသလို တံခွန်မာမိ မျက်နှာပေါ်က ပန်အပေါ် အလိုမရှိသည့် အကြည့်တွေအပေါ်မှာလည်း ဟန် ခံစားနားလည်နိုင်ပါသည်။

“နင့်မာမိက ပန်နဲ့ လုံးဝသဘောတူမှာမဟုတ်ဘူး တံခွန်”

“ပန်ကသာ တို့ကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် မာမိ သဘောတူတာတွေ၊ မတူတာတွေ ဘာတစ်ခုမှ ထည့်တွက်စဉ်းစားနေစရာမလိုပါဘူး ဟန်၊ ပန်ဘက်မှာ တံခွန် အမြဲရှိနေမှာ ပဲ၊

ပန်ကသာ ဟို့ကိုချစ်တယ်လို့ ပြောလိုက်”

“ပြောပြီးရင် ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ပန်လက်ဆွဲပြီး အခုပဲ တရားရုံးမှာ တရားဝင်ချစ်သူ တွေ့အဖြစ် အမြန်ဆုံး လက်ထပ်မှာပေါ့၊ ဒါမှ တို့ချစ်တဲ့ပန်နဲ့ တို့မခွဲရတော့မှာ”

“တို့ကိုချစ်တယ်မဟုတ်လားဟင် ပန်”

“တံခွန်ရယ်”

ကလေးဆန်လွန်းသည့် အတွေးဟု တံခွန်ကို မဆိုရက်ပါ။ မျှော်လင့်ခြင်း ရောင်ခြည်တွေနှင့် လင်းလက်တောက်ပနေသည့် တံခွန်အသည်းနှလုံးကို ဘာအပြစ်မှမရှိဘဲ ရက်စက်စွာ ခွဲနှက်ပစ်ဖို့ကြတော့ ထိုအခြေအနေကို ပန်ကိုယ်တိုင် လက်မခံချင်။

လက်လည်းမခံရက်။

သို့သော် အချစ်ရေးနှင့် အိမ်ထောင်ရေးအတွက် ဘယ်အရာမှ ဤမျှပြေလည်ချောမွေ့နိုင်ခြင်း မရှိသည်ကိုက ပန် နားလည်သဘောပေါက် လက်ခံထားသလို တံခွန်ကိုလည်း လက်ခံ နားလည်စေချင်မိသည်။

နေမကောင်းသည့် ပန်ကို တံခွန်ကိုယ်တိုင် အထူးကု ဆေးခန်းကို လာအပြုမှာ ပန်နှင့်တံခွန်မာမိ ဆုံမိကြခြင်းဖြစ်သည်။

အမှတ်မထင်လေး ဆုံခဲ့ကြရသည်ဆိုပေမယ့် တံခွန်မာမိ၏ စိတ်အတွင်းသဘောကို ပန် တွေ့ဖြစ်အောင်တွေ့ လိုက်မိပြီးနောက်မှာ တံခွန်နှင့် ဆက်ပတ်သက်ရမှာ ဝန်လေးသွားမိသည်။

“ပန်”

“ဟင်”

“တို့ လက်ထပ်ကြရအောင်လား၊ လက်ထပ်ကြမယ်နော် ပန်”

“နောက်မှပဲ အဲဒီကိစ္စ ပန်တို့ ဆွေးနွေးကြရအောင်လား တံခွန်ရယ်၊ ပန်ကိုသာ အိမ်ပြန်ပို့ပါတော့”

“ပန်ရယ်”

အပြန်လမ်းမှာ တံခွန်က စကားတွေ ဦးဆောင်ပြောလာ ပေမယ့် ပန်က အလိုက်သင့် အင်းအဲလုပ်ရုံကလွဲပြီး တခြား စကား အပိုမဆိုတော့။ တံခွန်ကိုယ်တိုင် သူမာမိ ပန်ကို ဘယ်လိုအချိုး ချိုးသွားသည်ဆိုတာလောက်တော့ သဘောပေါက် မည်ထင်သည်။

“တံခွန်”

“ဟင်”

“နောက် ပန်ဆီကို ဘယ်တော့မှမလာပါနဲ့တော့၊ ပြီးတော့ ဒီနေ့ကစပြီး ပန်ကို မေ့လိုက်ပါ”

“ပန်...ပန်”

တံခွန်ကို ပြတ်သားစွာ ပြောလိုက်ရခြင်းအပေါ်မှာ ဝန်ရင်ထဲ ဘာနောင်တမှမကျန်ခဲ့ပါ။ တံခွန်ကို ချစ်လွန်း၍ သူမနားမှာ ခေါ်ထားခြင်းမဟုတ်။

ပန်ရင်ထဲက ထွက်ပေါက်မရှိသော ခံစားချက်တွေ အတွက် ပြေသိမ့်စရာရှာမတွေ့တာနှင့် ပန်ရဲ့ အနှံ့အတာကိုခံပြီး

ပန်တိုချစ်သော တံခွန်လိုလူတစ်ယောက်ကို ပန် အနားမှာ  
ခေါ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

တံခွန်မာမီကို တွေ့ပြီးချိန်မှာတော့ တံခွန်ကို သူမနားမှာ  
ဆက်ပြီးခေါ်ထားလိုစိတ် မရှိတော့ပါ။ တံခွန်ဆိုတာ ပန်ရဲ့  
ချစ်သူစင်စစ် ဖြစ်မည်ဆိုလျှင်တော့ တံခွန်မာမီ သဘောထားကို  
သိပေမယ့် ဂရုစိုက်ချင်မှ စိုက်မိမည်။

တံခွန်ပြောသလို ချစ်သူကို ချစ်သည့်စိတ်တစ်ခုတည်းနှင့်  
စွတ်မှိတ်ပြီး မိုက်မဲပစ်ကောင်း မိုက်မဲနိုင်မည်ဖြစ်ပေမယ့် ပန်ရဲ့  
နလုံးသား၊ ပန်ရဲ့ အသွေးအသားထဲမှာ တံခွန်ကမရှိ။

ရှိနေသူတစ်ယောက်ကြပြန်တော့လည်း ပန် ဘယ်လို မှ  
ခွင့်လွှတ်လို့မရသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ ဘယ်လိုမှ  
အိပ်မပျော်တာနှင့် ပန် အိပ်ခန်းတံခါးက ပြတင်းပေါက်ကို အကျယ်  
ကြီး ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

မဟူရာကောင်းကင်မှာ စိန်မှုစိန်ပွင့်တွေက ဖြန့်ကျဲထား  
သလို မြင်ရသည်။

ခွင့်လွှတ်တော့ တံခွန်ရယ်။

ပန်ကြောင့် တံခွန် စိတ်ထိခိုက်သွားမှာကို သိပေမယ့်  
မတတ်နိုင်။ တံခွန်မာမီနှင့် ပန် မပတ်သက်ချင်။ တိတ်ဆိတ်  
သောညအလယ်မှာ ဟိုးအဝေးက လှိုင်းပုတ်သံတွေ ကြားသလို  
ထင်လိုက်မိတာမို့ ဦးခေါင်းကို ချက်ချင်းခါယမ်းပစ်လိုက်သည်။

ဒါတွေအားလုံး ဘာတစ်ခုမှ သတိမရဘဲ မေ့ထားလို့

မရတော့ဘူးလား။ မျက်လုံးအစုံ တင်းကြပ်စွာ မှိတ်ချလိုက်ပေမယ့်  
မျက်လုံးထဲမှာ သဏ္ဍာန်တစ်ခုက ပျောက်မသွား။ ဘာဖြစ်လို့များ  
ဦးစစ်ကို ပန် မေ့မရနိုင်အောင် သတိတရ ရှိနေမိရတာပါလိမ့်။

သူ့ကို ပန် မုန်းသည်။

ချစ်မှ မားမိနိုင်ဘဲ။

ဖြစ်မှမဖြစ်နိုင်ဘဲနဲ့ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြောနေရင်း ဦးစစ်  
ဆိုသည့်လူကို အချိန်အခါမရွေး နေရာမရွေး သတိရနေမိသည့်  
အဖြစ်လေ။

ဒါဟာ အချစ်ဆိုတာများလား။

အို...မဟုတ်ဘူး။

ပန် သူ့ကိုမုန်းနေတာပဲ။

ကိုယ်မုန်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို နာကြည်းစိတ်နဲ့ ဒေါသ  
ဖြစ်လွန်းလို့ မေ့လို့မရနိုင်တာပဲ နေမှာပါလေ။

ထိုနေ့က ပန်ကို ဦးစစ်က သူ့ရင်ထဲက အကြောင်းအရာတွေ  
ကို ရင်ဖွင့်သွန်ချခဲ့သည့် နေ့တစ်နေ့ဆိုလည်း မမှားပါ။ ဦးစစ်ဆီက  
ချစ်စကားကို ကြားနာခွင့် ရပြီးနောက်မှာ ပန်တစ်ယောက်တည်း  
တစ်ညလုံး သွားထိုင်နေခဲ့သည်။

အမရာနှင့် တစ်ထပ်တည်းတူညီလွန်းသည့် ပန်က အမရာ  
ကိုယ်ပွားဆိုသည့်အသိနှင့် ပန်ကိုချစ်တာ ကိုယ်စားဟု တွေးမိ  
သည့်အဖြစ်တွေက အစပြုကာ ဦးစစ်အပေါ်မှာ ဘာကိုမှန်းမသိ  
နာကြည်းဝမ်းနည်းလာခဲ့ရသည့် အဖြစ်တွေကြောင့် ပန် တုန်လှုပ်



ခဲ့သည်။

ဦးစစ်ကို ပန်မချစ်ဘူးဟု မျက်ရည်တွေနှင့် ပန်ဆိုခဲ့သည်။  
ပြီးတော့ အမရာနှင့်တူသည့် ပန်ကိုလည်း ဦးစစ် ချစ်ခွင့်မရှိဘူးဟု  
ပန်ဘာသာ ငြင်းဆိုကန့်ကွက်ခဲ့ပြန်သည်။

ထိုညက ပန် ရူးသွားခဲ့သည်။

ရှုပ်ထွေးနေသည့် ခံစားချက်ဝေဒနာတွေနှင့် ဘာတစ်ခုမှ  
ဖြေမဆည်နိုင်ခဲ့။ နောက်ဆုံး သန္တာကျွန်းက ပန်ထွက်ခွာသွား  
တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်ခိုင်ချအပြီးမှာ ပန် သူနှင့်အတူ  
ငှက်သိုက်ကျွန်းကို လိုက်သွားသည်။

ပန်ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို တစ်ခုမကျန် ဖွင့်အန်  
ပစ်လိုက်တော့ ဦးစစ်မျက်နှာမှာ ဖော်ပြရခက်သော ခံစားချက်တွေ  
နှင့် အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ လဲပြိုကျရှုံးခဲ့သည့် အဖြစ်တွေ။

ပန်ရင်ထဲ နာကျင်စေသလို ဦးစစ်ရဲ့ရင်ကို နာကျင်စေ  
ခဲ့သည့် ပန်က ကိုယ့်ကိုယ်ကို အနိုင်ရခဲ့သူလို ထင်မြင်ယူဆခဲ့  
ပါလျက် ဘာလို့များ မပျော်ရွှင်နိုင်ရတာပါလိမ့်။

ညဉ့်နက်မှ ပန် အိပ်ပျော်သွားသည့်အတွက် အိပ်ရာက  
နိုးလာသည့် အချိန်တွေမှာ ပန်ဦးခေါင်းတွေ မကြည်လင် ရှုပ်ထွေး  
စွာပင် ကျောင်းကိုရောက်လာသည့် ပန်ကို တံခွန်မာမိက ကြိုစောင့်  
နေခဲ့သည်။

“ပန်”

တံခွန်မာမိပါလား။

“တို့တွေ တစ်နေရာသွားပြီး စကားပြောကြရအောင်  
လား”

မလိုက်ချင်ပါဟု ငြင်း၍မရနိုင်မှန်း သိထားပြီးဖြစ်ခြင်း  
ကြောင့် တံခွန်မာမိ ဦးဆောင်ခေါ်ငင်ရာနောက်ကိုသာ ချောမောစွာ  
လိုက်ခဲ့သည်။ ဖြူနုပွေးဥနေသည့် တံခွန်မာမိက မြင်တာနှင့်ပင်  
တစ်သက်လုံး ရွှေပေါ်မြတင်နေလာခဲ့ရသော သူဌေးသမီးမှန်း  
သိသာစေခဲ့ပါသည်။

အသက်ငါးဆယ်ကျော်အရွယ်ဟု မထင်ရအောင် အရွယ်  
တင်နုပျိုကာ ညက်ညောသော ပြင်ဆင်ဝတ်စားမှုတွေနှင့် ထိန်းထား  
လိုက်တော့ အသက်လေးဆယ်အရွယ်လောက် ထင်ရအောင်  
လောကကြီး၏ ထုထောင်းရိုက်ပုတ်ခြင်းမှ ကင်းဝေးသူအဖြစ် ရှင်သန်  
ရပ်တည်ခဲ့ရကြောင်း ဖော်ပြလျက်ရှိသည်။

“ပြောရမှာတော့ အားနာပါတယ်ကွယ်၊ သားသမီးချင်း  
တိုယ်ချင်းစာနာတရား ကင်းမဲ့တဲ့လူလို့လည်း မထင်လိုက်ပါနဲ့၊  
အန်တီမှာ တံခွန်အပြင် သမီးကြီးတစ်ယောက်လည်း ရှိပါတယ်”

“ပြောစရာရှိတာသာ ပြောပါ အန်တီ၊ ပန် နားထောင်  
ပါ့မယ်”

ဒီလောက်နိဒါန်းပျိုးနေလျှင် ပန်ကို ဘာပြောမည်ဆို  
တာလောက်တော့ ကြိုသိနေပါပြီ။ ဤမျှလောက် နိဒါန်းပျိုးနေသည်  
ကိုပင် မကျေးဇူးတင်ရမလားမသိ။

“ပန်လည်း ခေတ်လူငယ်ပဲကွယ်၊ ဒီလောက်ဆို အန်တီ

ဘာပြောမယ်ဆိုတာလောက်တော့ ရိပ်မိနေမှာပါ။ သားမှာ စန္ဒီကျော် ဆိုတဲ့ ကလေးမလေးရှိတယ်”

“လူကြီးချင်း သဘောတူထားပြီးသား ဆိုပေမယ့် လက်ထပ်ဖို့ရက်ကအစ အားလုံးသတ်မှတ်ပြီးသား ဆိုပါတော့လေ။ အန်တီ ဆိုလိုချင်တာက တံခွန်နဲ့ နောက်ထပ် ဆက်ပြီးပတ်သက်နေမယ်ဆိုရင် ပန်ပဲ နှစ်နာထိခိုက်ရလိမ့်မယ်လို့ သားသမီးချင်း စာမှာ စိတ်နဲ့ လာသတိပေးရတာပါပဲ”

“ပန်ကို အခုလို လာသတိပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီ။ တံခွန်နဲ့ပန်က အန်တီထင်သလို ဖြစ်လာစရာအကြောင်း မရှိပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ပန်က တံခွန်ကို ချစ်သူအဖြစ် နည်းနည်းမှ စိတ်မဝင်စားလို့ပါ။ ဒါပေမယ့် တံခွန်ကတော့ ပန်က လွဲပြီး ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ တခြားချစ်စရာ မိန်းကလေးမရှိဘူးလို့ ထင်နေ ရှာတယ်”

ပန်စကားအဆုံးမှာ တံခွန်မာမီမျက်နှာ မည်းခနဲဖြစ်သွားတာကို မြင်လိုက်ရသည်။ ဘာတစ်ခွန်းမှ လက်တုံ့မပြန်ပါဟု ဆုံးဖြတ်ထားပေမယ့် တံခွန်မာမီရဲ့ စေတနာစကားဆိုသည့် စကားလုံးတွေကို နားကြားပြင်းကပ်စွာ နှုတ်တုံ့ပြန်မိခြင်းဖြစ်သည်။

“ပန် ဆိုလိုတာက အန်တီသားကိုသာ အန်တီနိုင်အောင် ထိန်းပါလို့ ပြောချင်တာလား”

“အဲဒီလိုသဘောမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ် အန်တီ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တံခွန်က ပန်ကို သိပ်ချစ်နေတာကိုး။ ပန်ကို

အန်တီ အခုလိုလာတွေ့တာသိရင် တံခွန်ဘက်က တစ်စုံတစ်ခု ပြောင်းလွဲချင်ပြောင်းလွဲသွားနိုင်မယ် ထင်လို့ပါ”

“သူဘာပဲ ပြောင်းလွဲ ပြောင်းလွဲ အန်တီဘက်ကတော့ ဘာတစ်ခုမှ မပြောင်းလွဲနိုင်ပါဘူး ပန်။ အန်တီရဲ့သားကို စန္ဒီကျော် အလွဲပြီး တခြားဘယ်မိန်းကလေးနဲ့မှ သဘောမတူနိုင်ဘူးဆိုတာ ဘစ်ခါတည်း မှတ်ထားပေးပါ”

“စိတ်ချပါ အန်တီ။ အန်တီပြောတဲ့စကားတွေကို ပန် မေ့အောင် မှတ်ထားလိုက်ပါ့မယ်။ အန်တီကိုလည်း ပန်ဘက်က ပြောစရာကျန်ပါသေးတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ အန်တီ သားကို ပန်ရှေ့ရောက်မလာပါစေနဲ့”

“တံခွန်ဆိုတဲ့ ယောက်ျားဟာ ပန်အတွက် ဘာတန်ဖိုး မရှိသလို ဘာတစ်ခုမှလည်း အသုံးမဝင်ပါဘူး အန်တီ။ ပန် ဘဝမှာ ပန်တန်ဖိုးထားပြီး ချစ်ရမဲ့သူရှိနေပါပြီ။ သူကလွဲပြီး တခြား ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ ပန် လက်ထပ်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ အန်တီ သိထားပေးပါ”

“ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်နိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းလိုက်ပါ တယ် ပန်။ ကုမ္ပဏီမှာ အစည်းအဝေးရှိလို့ ပန်ကို ကျောင်းအရောက် ပြန်ပို့မပေးနိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ပါ”

လက်ပွေအိတ်ကို ကောက်ယူပြီး ကျောကျောလေးထွက် သွားသည့် တံခွန်မာမီက ပေါ့ပါးသွက်လက်နေတာကိုကြည့်ပြီး ပန် နှုတ်ခမ်းလေး တွန့်သွားသည်ဆိုရုံ ပြုံးလိုက်မိသည်။

ပန်နေရာ တခြားမိန်းကလေးဆို ဒီလိုအချိုးနဲ့ တံခွန် မာမီကို

လွယ်လွယ်အလျှော့ပေးလိုက်ကြမည် မထင်။ တံခွန်ကလည်း သိပ်ချစ်တဲ့ချစ်သူ။ တံခွန်ကိုလည်း တစ်ဖက်က သိပ်ချစ်နေတဲ့ မိန်းကလေးဆိုရင် အခုအခြေအနေဟာ တကယ့်ကို ပွဲကြီးပွဲကောင်း လို့ ဆိုရမည့် အနေအထားပါ။

တံခွန်မာမီ လာပြောသည့်သူက ပန်ဖြစ်နေခြင်းမှာ တံခွန် အတွက်ရော တံခွန်မာမီအတွက်ပါ အတော်ကံကောင်းသွားသည်လို့ ဆိုချင်ပါသည်။ လေးကန်သော ခြေလှမ်းတွေနှင့် ကော်ဖီဆိုင်လေး ထဲက အထွက်မှာ ပန်နားကို ကားတစ်စီး ဟိုးဆိုက်ရပ်တန့်လာ သည်။

“ပန်”  
“တံခွန်”

ကားပေါ်က ကမန်းကတမ်း ဆင်းလာသည့် တံခွန်ပုံစံ က ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ပါလား။

“တံခွန်ဘယ်လိုတောင်းပန်ရမှန်း မသိတော့ဘူးပန်ရယ်။ တံခွန်မာမီ လုပ်ပုံတွေက ပန်ကို သိပ်အားနာလွန်းလို့ နေရာမှာ လဲသေပစ်လိုက်ချင်တာပါပဲကွာ”

“ကိုယ်တို့ တစ်နေရာမှာ သွားစကားပြောရအောင်လား ပန်ရယ်၊ ခဏလေး တံခွန်နဲ့လိုက်ခဲ့ပါနော် ပန်နော်”

အေးစက်စက်အကြည့်တွေနှင့် တံခွန်မျက်နှာကို မေး ကြည့်လိုက်တော့ တံခွန်မျက်နှာက ပြိုတော့မည့်မိုးနှယ်။

“တံခွန်မာမီ ပန်ကို အခုလိုလာပြောမယ်ဆိုတာ တံခွန် ကြိုသိထားပြီးသားပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟာ...အဲဒါတော့ လုံးဝမဟုတ်ဘူး ပန်၊ မာမီ ကားနဲ့ ပန် လိုက်သွားတာမြင်လို့ နောက်က တို့လိုက်ခဲ့တာ၊ အစထဲက မာမီဒီလိုလုပ်မယ်မှန်းသိရင် တို့ဘယ်လိုလုပ် ဒီနေရာမှာရှိနေ နိုင်မှာလည်း ပန်ရာ”

“တို့ကိုယ့်ပါ ပန်ရယ်၊ တံခွန်က ပန်ကို အခုလို လုပ်ရက်မဲ့သူလားဗျာ”

“ပန်”

ပန်က တံခွန်ကို လုံးဝလှည့်မကြည့်တော့ ဘဲ နေရာက ချာခနဲလှည့်ထွက်ခဲ့တာ ပန်နာမည်ကိုခေါ်ရင်း တံခွန်က ပန်နောက်ကို ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနှင့် ပါလာသည်။

“ပန်နောက်ကို လုံးဝမလိုက်ခဲ့နဲ့ တံခွန်၊ အခုချိန်မှာ ပန် တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေးနေချင်တယ်”

“ပန်ရယ်”

ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသော တံခွန်က ပန်မျက်နှာ လေးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း နေရာမှာရပ်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့ သည်။ မာမီကြောင့် ပန်ရင်ထဲ ဘယ်လောက်နာကျင်ခံစား သွားရ မည်ဆိုသည်ကို သိပေမယ့် တံခွန်ကိုယ်တိုင် ဘာမှမတတ်နိုင်ခဲ့။ သနားလိုက်တာ ပန်ရယ်။

ဒါတွေအားလုံးဟာ ကိုယ့်ကြောင့် ကိုယ့်ကြောင့်။ ကိုယ့်ကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့တော့ ပန်ရယ်။



**အခန်း (၅၇)**

““ဝန်”

“ဝန်ကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့ တံခွန်၊ နောက်တစ်ခဲ တံခွန်မာမိနဲ့ ပန် မဆုံချင်တော့ဘူး”

“ပန်ရယ်”

ပန်က တံခွန်ကို လုံးဝအတွေ့မခံဘဲ တရှောင်ထဲ ရှောင်မေ သည့်အဖြစ်ကို ကြာတော့ သည်းမခံနိုင်အောင် ဖြစ်လာရသူက တံခွန်ဖြစ်သည်။ ပန်က ဗူးကို မာမိကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ချီသည် ခါးသည် ဘာတစ်ခုမှ ပြောဆိုခြင်းမပြုဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေတော့ တံခွန်မှာ ပို၍အနေရခက်ခဲ့ရသည်။

ပန်ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို အခုလို တစ်ယောက် တည်း ကျိတ်မျိုသိပ်မထားဘဲ တံခွန်ထဲမှာ ရင်ဖွင့်ပေါက်ကွဲစေလို့ ပေမယ့် ပန်က သူ့မျှော်လင့်သလို ဖြစ်မလာခဲ့။

မာမိနှင့် တံခွန်နှင့်လည်း ပန်ကိစ္စကြောင့် စကားများ ပြီးနောက်မှာ အိမ်မှာမနေဘဲ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် အိမ်မှာ သွားနေခဲ့သည်က မာမိနှင့် ပန်တွေ့ပြီးသည့်နေ့ထဲကဖြစ်သည်။

ပန်က တံခွန်ကို ချစ်သူတစ်ယောက်အဖြစ် လုံးဝ သတ်မှတ်သေးတာလည်းမဟုတ်။ တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်း ကြောင့် ပန် စိတ်ညစ်နေတာကိုသိ၍ သူကလည်း ပန် အလို လိုက်ကာ ပန်ရဲ့ချစ်သူအဖြစ် ပန်အနားမှာ နေပေးဖို့ သဘောတူ ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ပန်ထံမှ အချစ်ကို အပိုင်ရသေးတာမဟုတ်။ ဒါကို မာမိ က ဇနီးကို သူမသိအောင် ခေါ်တွေ့ပြီး သူနှင့်ပန် သဘောမတူ ကြောင်း အပြတ်ပြောခဲ့သည်ဆိုတော့ ပန်ရင်ထဲ ဝင်ကြည့်စရာမလိုဘဲ ပန် ဘယ်လိုခံစားရမည်ကို သူသိနေခဲ့သည်။

ဒါကြောင့်လည်း ပန်ကို ပိုချစ်၊ ပိုမြတ်နိုးရသည်။ မာမိတို့ လူကြီးချင်း သဘောတူထားသည့် စန္ဒီကျော်ကို တံခွန်မချစ်။ ကြည့်လို့လည်းမရ။ ပိုက်ဆံရှိသူဌေးသမီးဆိုပြီး ခန္တီကျော်ကလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ လူမထင်။

ဒီလိုမိန်းမတစ်ယောက်ကို ငွေမျက်နှာတစ်ခုတည်းနှင့် လက်ထပ်ရမည်ဆိုတော့ တံခွန်လက်မခံနိုင်။ လက်ထပ်ပြီးမှ သူ လည်း သူ့နေချင်သလိုနေ။ ကိုယ်လည်း ကိုယ်ကျင့်သလိုနေပြီး အိမ်ထောင်မကွဲဘဲနှင့် အိမ်ထောင်ပျက်နေသည့် လင်မယားတွေ သူတို့လို အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ ပြည့်နေသည်။

တစ်ခြားကိုမကြည့်နှင့်။

တံခွန်မာမီနှင့် ဒက်ဒီတို့ကို အရင်ကြည့်ပါ။ နှစ်ဘက်နီ  
ဘ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းမှာ ချမ်းသာလိုက်ကြတာ။ ပညာတတ်  
လိုက်ကြတာ ပြောစရာမရှိ။ မျိုးရိုးအဆင့်အတန်း ငွေကြေးချမ်းသာ  
ကြွယ်ဝမှု ဘာတစ်ခုမှ အပြစ်ဆိုင်ရာမရှိပေမယ့် ဒက်ဒီဘတင်းတွေ  
က ဟိုနေရာကထွက်လာလိုက်၊ ဒီနေရာကထွက်လာလိုက်နှင့် မာမီ  
ကိုယ်တိုင် ငွေထုပ်ပိုက်ပြီး လိုက်ရှင်းရသည်အကြိမ်မျိုးလဲရှိသလို  
ဒက်ဒီဘာသာ မာမီနှင့် တိုးတိုးကိုတ်ကိုတ် ဖြေရှင်းရသည့် ပြဿနာ  
မျိုးကလည်းမရှား။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ချစ်လို့ယူခဲ့ကြသူများမဟုတ်  
ဘဲ လူကြီးမိဘတွေ သဘောတူ၍ လက်ထပ်ပေးစားခဲ့ကြသူတွေ  
ဖြစ်နေလို့ပဲလားမသိ။ ဒက်ဒီက မာမီအပေါ်မှာ အကြင်နာတရား  
သိပ်မရှိသလို မာမီကလည်း ဒက်ဒီကို သိပ်ဂရုစိုက်လှသူမဟုတ်  
ပါ။

ကိုယ်ပျော်သလိုနေရင်း လျှောက်လှမ်းချီတက်နေသည့်  
ခရီးလမ်းမှာ တံခွန်ကိုယ်တိုင် လိုက်ပါစီးမျောရင်း တစ်နေ့မှာ ကိုယ်  
ချစ်တဲ့သူကလွဲပြီး တစ်ခြားသူကို ဘာအတွက်နှင့်မှ လက်မထပ်ဖို့  
ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ခိုင်မာခဲ့သည်။

ဒါကြောင့်လည်း ပန်ဆိုသည့် မိန်းမလှ လေးကိုချစ်မိပြီး  
နောက်မှာ သူမအချစ်ကိုရဖို့ အသည်းအသန် ကြိုး စားခဲ့ခြင်းဖြစ်  
သည်။

ပန်က တစ်ခြားမိန်းကလေးတွေနှင့် လုံးဝမတူ။ တံခွန်  
နဲ့ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကိုလည်း ဂရုမစိုက်။ စိတ်လည်းမဝင်စား။  
တံခွန်ကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အဖြစ်သာ လက်ခံပြီး ချစ်သူအဖြစ်  
ထုံးဝ မစဉ်းစားပါဟု အစထဲက တရားဝင်ကြေညာခဲ့သူ။

တံခွန်ထက်သာသည့် လူတွေကိုလည်း ထိုနည်းတူ။  
ဘယ်သူ့ကိုမှ မေတ္တာပန်းကုံးကမ်းခြင်းမပြု။ ခက်ခက်ကိုမိုမှ လိုချင်  
ကြသည်က လူသဘာဝ။ တံခွန်ကိုယ်တိုင်ကလည်း လူသားထဲက  
လူတစ်ယောက်အဖြစ် ပန်ရဲ့ ခက်ခဲသည့် မေတ္တာပန်းကိုမှ ဆွတ်ချူရန်  
ကြိုးစားမိသည်။

နောက်ဆုံးရလိုက်သည့်က ပန်ရဲ့ အချစ်ဆုမဟုတ်။  
သူမလိုချင်ဆုံး အမုန်းဆုကို ပေးအပ်ခဲ့လိုက်ရတာမို့ ပန်ရဲ့ ဥပေက္ခာ  
ပြုမှုကို မခံနိုင်စွာ ရင်ကွဲနာကျနေခဲ့ရပါပြီ။

ဒီတော့ ပန်သွားရာနောက်ကို တစ်ကောက်ကောက်  
လိုက်မိသည်။ အခုလို အခြေအနေမျိုးဖြစ်ခဲ့ရသည်ကလည်း ပန်  
ကြောင့်မဟုတ်တော့ ပိုဆိုးသည်။ ပန်ဘာပြောပြော။ ဘယ်လို  
ပဲနှင့်နှင့် ပန်အနားမှာပဲနေမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားတာကို ပန်ကမသိ။

“နင်...ပြောနေတာ မရဘူးလားတံခွန် ပန်နောက်ကို  
မလိုက်နဲ့ နေခဲ့လို့ပြောနေတယ် မဟုတ်လား”

“တို့အခု မာမီအိမ်မှာ မနေတော့ဘူးပန်၊ မာမီနဲ့  
စကားများပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းခဲ့ပြီ”

“ဪ...နင်က အချစ်သူရဲကောင်းကြီးပေါ့ဟုတ်လား”



“ပန်ကြိုက်သလိုထင်ပါ။ တို့ရင်ထဲမှာ ပန်ကို ချစ်တာပဲ သိတယ်”

“အေး...နင့်ကိုတော့ ပန်က လုံးဝမချစ်ဘူး၊ ရှေ့ဆောင်ပြီးတော့လည်း ပတ်သက်ဖို့ မကြိုးစားဖို့ပြောနေတဲ့ကြားက ဇွတ်လုပ်ရင် နင့်ကို ပန်သိပ်မုန်းမိလိမ့်မယ်သိလား”

“ဒါဖြင့် တို့က တစ်သက်လုံး ဒီလိုပဲ နေမှာလား ပန်ရယ်၊ တို့မာမီ သိပ်လွန်တယ်ဆိုတာ တို့သိပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း ပန်သာကျေနပ်မယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုပဲတောင်းပန်ရ တောင်းပန်ရ၊ တို့ဘက်က တောင်းပန်ဖို့ အသင့်ပါ”

တံခွန်စိတ်ဆင်းရဲနေသလို ပန်ကိုယ်တိုင်လည်း လုံးဝစိတ်မချမ်းသာနိုင်အောင် ခံစားနေရသည့်အဖြစ်ကို တံခွန်နားလည်ဟန်မတူ။ သူဖြစ်ချင်တာတွေကိုချည်း ဇွတ်တိုးပြောနေသည့်အခက်စွဲမှာ တံခွန်ကိုယ်တိုင် ဘာအပြစ်မှမရှိတာပဲ သိပေမယ့် တံခွန်ကို ခွင့်လွှတ်၍မရ။ တံခွန်မာမီ၏ ခက်ထန်မှုနားရက်စက်မှုတွေကြားမှာ ပန်ရဲ့ သည်းခံနိုင်သည့်အတိုင်းအတာက ကုန်ဆုံးခဲ့ရပြီးပါပြီ။

နောက်တစ်ကြိမ် တွေ့ဆုံပွဲမှာ ရရှိလာမည့်အဖြေဘယ်လိုမျိုးဖြစ်လာမလဲဆိုတာကို ပန်ကိုယ်တိုင်ပင် မသိတော့ပါ။

“နင့်မာမီ သဘောတူတဲ့ စန္ဒီကျော်နဲ့သာ အဖြေခံလက်ထပ်လိုက်တော့ တံခွန်၊ ပန်လည်း အိမ်ကသဘောတူလို့နဲ့ မကြာခင်လက်ထပ်တော့မယ်”

“ဟင်”

“ပန်က လက်ထပ်တော့မယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟာ”

“တို့လည်း ဘာမှမသိရပါလား ပန်ရယ်၊ ဒီစကားမျိုး တို့ကို ပန် တစ်ခါမှ မပြောဖူးပါဘူး၊ တို့ကို ပန် ညာနေတာမဟုတ်လား၊ မာမီကြောင့် တို့ကိုစိတ်နှာပြီး ပန်လျှောက်ပြောနေတာ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

တုန်လှုပ်နေသည့် တံခွန်ပုံစံက ရုတ်တရက် ရူးသွပ်သွားသလိုထင်ရသည်။ တံခွန်ကို သနားမိပေမယ့် မတတ်နိုင်။ လက်ရှိ အနေအထားမှာ ပန်ရော တံခွန်ပါ ကိုယ်လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာကို လုပ်ကြရုံသာရှိသည်။

“ပန် တို့မေးတာဖြေလေ”

“ပန်က ဘာဖြေရမှာလဲ တံခွန်”

“ပန်လက်ထပ်မယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စ”

“ဒါ ဘာများထူးဆန်းလို့လဲ တံခွန်ရယ်၊ နင့်မှာ စန္ဒီကျော် ရှိထားတဲ့ကိစ္စကို ပန် မသိခဲ့သလို ပန်မှာလည်း လက်ထပ်ဖို့ လူတစ်ယောက်ရှိနေတာချင်း အတူတူပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

“အဲဒီလူက ပန်ရဲ့ချစ်သူမဟုတ်ဘဲ၊ လူကြီးတွေ သဘောကျရုံနဲ့ တံခွန်တို့လူငယ်တွေက သူတို့သဘောကျလိုက်လုပ်ရမှာလား ပန်ရယ်၊ လူငယ်တွေရင်ထဲက ခံစားတတ်တဲ့ နှလုံးသားကို

ဘယ်နေရာမှာ သွားထားရမှာလဲ”

“ထားချင်တဲ့နေရာမှာ ထားပေါ့ တံခွန်၊ ပန်ကတော့ လူကြီးတွေသဘောကျ ပေးစားတဲ့လူကို လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ၊ နောက်ကို ပန်ကို ဘယ်တော့မှ လာမရှာပါနဲ့”

“ပန်”

“နင်ဘာလုပ်တာလဲ တံခွန်၊ ပန်လက်ကို လွှတ်စမ်း”

“မလွှတ်ဘူး...ပန်ပြောချင်တာတွေ ပြောပြီးရင် တံခွန်လည်း ရင်ထဲရှိတာတွေ ပန်သိအောင် ပြောပြရဦးမယ်၊ တို့နဲ့ပန်လိုက်ခဲ့ပါ”

“အို...ဘယ်ကိုလဲ၊ ပန်မလိုက်ဘူး၊ ဖယ်ဆို”

“အို...အို”

“ဝူး”

“ဝရော”

“တံခွန်...နင်...နင် ဒါဘာလုပ်တာလဲဟင်”

တံခွန်က ပန်မေးတာကို ဘာတစ်ခုမှမဖြေဘဲ ပန်ကိုယ်လေးကို သူ့ကားပေါ် ဇွတ်အတင်းဆွဲယူတက်စေပြီး ကားတံခါးကို ဆောင့်ပိတ်ကာ နေရာမှ ခပ်ကြမ်းကြမ်း မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ အခုတော့လည်း တံခွန်ပုံစံက အပြစ်ကင်းသော သိုးကလေး မဟုတ်တော့ပါလား။

တင်းမာခက်ထန်နေသည့် တံခွန်ပုံစံက ကြောက်စရာကောင်းသလို ကားကို မိုင်နှုန်းမြင့်ပြီး မောင်းနေပုံကလည်း အသည်း

ယားစရာဖြစ်သည်။

“တံခွန်...ဟိုမှာ နင့်မာမီကားလိုက်လာနေပြီ၊ နင့်ကားကို အခုရပ်စမ်း တံခွန်”

“မရပ်ဘူး...မရပ်ဘူး၊ ပန်ကို တံခွန် အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး၊ တို့ကလွဲပြီး တခြားဘယ်ယောက်ျားကိုမှလည်း လက်မထပ်ရဘူး”

တံခွန်က အရူးတစ်ယောက်လို သူ့အော်ချင်ရာ အော်ပြောနေတာမို့ ပန်ပြောနေသည့် စကားတွေကိုလည်း ဂရုမစိုက်။ ကားအရှိန်ကိုလည်းမလျှော့။ ရှုပ်ထွေးနေသည့်လမ်းက ဖယ်ခွာပြီး ဇွတ်အတင်း တခြားကားတွေကို ကျော်တက်ဖို့ ကြိုးစားနေခိုက်မှာ တံခွန်လက်ကိုင်ဖုန်းက အသံမြည်လာသည်။

ဖုန်းခေါ်နေသူက တံခွန်မာမီ။

တံခွန်က ဖုန်းကို လှည့်မကြည့်။

နောက်က တံခွန်မာမီကားကလည်း အရှိန်မြင့်ပြီး ဇွတ်အတင်းလိုက်လာနေတာမို့ ပိုဆိုးသည်။

“တံခွန်...နင် ဒီလိုဇွတ်လုပ်နေရင် အားလုံး ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်သိလား”

“ကားကိုအခုရပ်လိုက်”

“ရပ်လို့ပြောနေတာ မရဘူး”

“မရဘူး...တံခွန်ကို ဇွတ်လုပ်ရင် တံခွန်ကလည်း ဇွတ်တုံ့ပြန်တတ်တယ်ဆိုတာ လက်တွေ့ပြနေရမှာပဲ”

“တံခွန် နင် ပြောလို့မရတော့ဘူးလားဟင်၊ ရှေ့မှာ

ရှေ့မှာ”

“ဟာ”

“တံခွန်”

“ကျီး”

“ဒုန်း”

“အား”

ရှေ့ကကားကို ဇွတ်အတင်း ကျော်အတက် တစ်ဖက်မှ အရှိန်ပြင်းစွာလာနေသည့် ကားနှင့် ဘယ်လိုမှ ရှောင်တိမ်း၍ မလွတ်နိုင်တော့ဘဲ အရှိန်ပြင်းစွာ ဝင်တိုက်မိလိုက်တာကို နောက်ဆုံးသိလိုက်ရသည်။

မျက်လုံးထဲမှာ ပြာခနဲဖြစ်သွားပြီးနောက် ပန်ကိုယ်လေးကို တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ပြင်းထန်စွာ ရိုက်မိလိုက်ပြီးနောက် ပန်တစ်ယောက် အမှောင်ကမ္ဘာထဲ ရောက်ရှိသွားသည်။



**အခန်း (၁၈)**

“ပန်”

နက်ရှိုင်းကျယ်ပြန့်သော ကမ္ဘာ့စွန်းတစ်နေရာမှာ ကြောက်မရွံ့ သူမတစ်ယောက်တည်း ရပ်နေချိန်။ ဟိုးအဝေးဆီမှာ သူမအမည်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သံကို ကြားလိုက်ရတာမို့ အသံထာရာဆီသို့ ပန် ခပ်ဖြည်းဖြည်း လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ပန်...တို့ ဒီမှာ”

“တံခွန်”

ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေသည့် အမူအရာနှင့် တံခွန်ကို တွေ့မြင်ခြင်းက ပန်ရင်မှာ နှင့်နှံ့စွာ ထိခိုက်နာကျင်သွားစေသည့် အဖြစ်ကို ပန် နားမလည်။

“တို့သွားတော့မယ်”

တံခွန်အသံက တိုးတိတ်စွာ စို့နှင့်ကြေကွဲနေပေမယ့်

ပန်နားထဲမှာ ပီသကြည်မြစွာ ကြားနေရပါသည်။

“တံခွန်က ဘယ်ကိုသွားမှာလဲဟင်”

ပန်အမေးကို တံခွန်ကမဖြေဘဲ နောက်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ကျောခိုင်းလှည့်ထွက်သွားတော့ ပန် စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းစိတ်တွေ လှိုက်တက်လာကာ တံခွန်နာမည်ကို အကျယ်ကြီး လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“တံခွန်”

ပဲ့တင်ထပ်သွားသည့် ပန်အသံတွေကို ပန်ဘာသာ ပြန်ကြားနေရပေမယ့် တံခွန်က ပန်ကို လှည့်လို့ပင်မကြည့်။ မြူခိုးလိုလို၊ အဖြူရောင်ပြာလဲ့လဲ့ မီးခိုးတွေထဲကို တိုးဝင်လျှောက်သွားပုံက သနားစရာ။

ဘာဖြစ်လို့ ပန်နားက တံခွန် ထွက်သွားရတာလဲ တံခွန်ရယ်။ ပြီးတော့ တံခွန်သွားသည့် ခရီးလမ်းကလည်း အဖေ့မရှိဘာမရှိနဲ့ ကြောက်စရာကြီးပါ။

အဲဒီနေရာကို တံခွန်ရောက်သွားရင် ပန်ဆီကို တံခွန်ပြန်မလာတော့ဘူးဆိုတာကိုလည်း ပန်စိတ်ထဲက အလိုလိုသိနေတော့ တံခွန်နောက်ကို အချိန်မီပြေးလိုက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“တံခွန်...အဲဒီနေရာကို မသွားနဲ့”

“တံခွန်”

တံခွန်က လှည့်မကြည့်။

လှိုက်လှဲကြေကွဲသော ဝမ်းနည်းမှုတွေက ပန်တစ်ကိုယ်လုံးကို လေးလံပိကျကာ လာခိုက်မှာ ပန်တစ်ကိုယ်လုံး နက်ရှိုင်းသော ကမ်းပါးအတွင်းသို့ အရှိန်ပြင်းစွာ ထိုးကျသွားတာကို သိလိုက်ရသည်။

“အား”

“ပန်”

“ပန်”

ပန်အမည်ကို အဆက်မပြတ် ခေါ်ငင်နေသည့် တံခွန်အသံကို ပန်ကြားနေရသဖြင့် အံ့သြမယုံကြည်နိုင်စွာ လေးလံနေသော မျက်လုံးအစုံကို ဆွဲယူပင့်မအကြည့် သူမမျက်နှာကို အနီးကပ် ငုံ့ကြည့်နေသည့် တံခွန်မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရ၏။

“တံခွန်”

“သတိရလာပြီနော် ပန်၊ ကိုယ်ဖြင့် ပန်အတွက် စိုးရိမ်လွန်းလို့ ပန်နားက တစ်ဖဝါးမခွာရဲအောင်ပါပဲ ပန်ရယ်”

ပီသကြည်မြသည်အသံ။

ထင်ရှားပြတ်သားစွာ တွေ့မြင်လိုက်ရသည့် ရုပ်သွင်က ပန်ရင်ကို ပြင်းစွာ တုန်လှုပ်သွားစေသည်။ ပန်နားမှာ ရောက်နေသူက ပန်ထင်ထားသလို တံခွန်လည်းမဟုတ်ပါလား။

ပန်လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို နွေးထွေးကျယ်ပြန့်သည့် သူလက်ဖဝါးထဲမှာ တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး စကားတွေ အမျှင်မပြတ်အောင် ဆိုနေသူက ဦးစစ်မင်းဟုန်။

“တံခွန်ရော...တံခွန်ဘယ်မှာလဲ”

“ပန် သတိထားလေ၊ ကိုယ်ပါ စစ်မင်းဟုန်လေ၊ ကိုယ့်ကိုမှတ်မိတယ်မဟုတ်လားဟင်”

ပန်ပုံစံက အလန်တကြားနိုင်လှသလို စစ်မင်းဟုန်ကိုယ် တိုင်လည်း သူ့ကိုအနားမှာထားပြီး တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူကို အရေးတကြီး ရှာဖွေနေသော ပန်ကိုကြည့်ကာ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေပါသည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ စောစောတုန်းက ပန်နားမှာရှိနေတာ ဦးစစ်မဟုတ်ဘူး တံခွန်ပဲ၊ တံခွန်က ပန်နားမှာအတူရှိနေတာ”

“ဟင်”

ပြောရင်း ပန်အသံတွေက တိုးပျော့တိမ်ဝင်သွားကာ မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်တက်လာပါသည်။ ပန်ရဲ့ အသံတရားထဲကို ဝင်ရောက်လာတာ ပြင်းထန်ကျယ်လောင်သော ကားနှစ်စီး၏ ဝင်ရောက်တိုးတိုက်မိသံ။

“တံခွန်ရော...ဦးစစ်၊ တံခွန် တစ်ခုခုဖြစ်သွားတယ် မဟုတ်လားဟင်”

“ပန်ကို အမှန်အတိုင်းဖြေပါ ဦးစစ်၊ ပန် ခံနိုင်ရည်ရှိ ပါတယ်၊ တံခွန် တံခွန်”

“ဟုတ်တယ် ပန်၊ တံခွန် အဲဒီနေရာမှာပဲ ဆုံးသွားတယ်”

“တံခွန်”

ပန်ရင်ထဲက တိုးရှိုက်နင့်မောစွာ တံခွန်အမည်က

တမ်းတမ်းတတ ခေါ်လိုက်သံကို တံခွန်တစ်ယောက် ကြားမှ ကြားပါလေစကွယ်။ ခုနတုန်းက ပန်ကို တံခွန် လာနှုတ်ဆက် တာမဟုတ်လား။

တသိမ့်သိမ့်ရှိက်ငင် ငိုကြွေးသံက တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုခွင်းလိုက်သည်။ ပန်မျက်ဝန်းထဲမှာ ညှိုးငယ်ဝမ်းနည်း ကြေကွဲ နေသော တံခွန်ပုံစံလေးကို ပျောက်ပျက်၍ မရနိုင်အောင် စွဲထင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ပန်ကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့ တံခွန်ရယ်။

ပန်ကို ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်လိုက်ပါနဲ့။

တံခွန်ကို ဒုက္ခရောက်စေတဲ့ ပန်ကို တံခွန်မုန်းလိုက်၊ နေလိုက်ပါတော့ကွယ်။

နောက်ဘဝဆိုတာ ရှိခဲ့ရင် ပန်လေ တံခွန်အပေါ်မှာ လွန်ကျူးမိသမျှ အပြစ်တွေကို အတိုးနဲ့ ပေးဆပ်လိုက်ချင်ပါတယ် တံခွန်ရယ်။

“လူနာက သိပ်ကံကောင်းတယ်ဗျာ၊ လန်ပြီး ရှော့(ခံ)ရ သွားတာရယ်၊ နဖူးနဲ့ခုံနဲ့ ဆောင့်မိလို့ ကွဲသွားတာရယ် နည်းနည်း ခါးပါး ပွန်းပဲ့ရုံကလွဲပြီး တခြားဘာတစ်ခုမှ ထိခိုက်မှု ကြီးကြီးမား မား မဖြစ်တာ သူကပဲလို့ ဆိုရမယ်”

“ဆေးရုံကဆင်းမယ်ဆို ဆင်းလို့ရပါပြီ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ”

ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ လိုအပ်သမျှ စစ်ဆေးမှုပြီးဆုံးချိန်မှာ ပန်ကို



ဆေးရုံဆင်းရန် ခွင့်ပြုချက်ကိုပါ ရရှိခဲ့သည်။

“အခု တံခွန် ဘယ်မှာလဲ ဦးစစ်”

“ဒီနေ့ပဲ တံခွန်ကို သဂြိုဟ်ကြလိမ့်မယ် ပန်”

“ပန်ကို အခုပဲလိုက်ပို့ပါ။ တံခွန်ကို ပန် နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ချင်တယ်။ ပန်ကို လိုက်ပို့ပေးပါ ဦးစစ်”

ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သူမနားကို သူ အပြေးရောက်လာခဲ့သည်ကို ဘာတစ်ခုမှမမေး။ သူမကိုယ်သူမ တစ်နေ့တစ်ည သတိမရဘဲ မေ့မျောနေခဲ့တာကိုလည်း စိတ်မဝင်စား။

စစ်မင်းဟုန်၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လှုပ်ယှက်ကာ ပီဘီကလေးမလေးတစ်ယောက်လို သူမဖြစ်ချင်တာကို မျက်နှာညှောင့်နှင့် ပူဆာတောင်းဆိုနေသည့် ကလေးမကို သဘောကရုဏာဖြစ်ရလွန်းလို့ ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းကာ တင်းကြပ်စွာ ကျွမ်းကျင်ထားချင်မိသည့်အဖြစ်လေ။

ပြဿနာကို အတိအကျကြီး မသိရသေးပေမယ့် အကြောင်းဖျင်း သိရသလောက် တံခွန်နှင့် ပန်တို့ ချစ်သူနှစ်ယောက်တို့ တံခွန်မာမိက လုံးဝသဘောမတူကြောင်း အတိ အလင်း ပြောသတိပေးခဲ့ရာမှ အခုလို တံခွန်က ပန်ကို သူ့သဘောနှင့် ကားတင်ပြေးသည့်အထိ ဖြစ်လာခဲ့ရခြင်းဟု ဆိုပါသည်။

တံခွန်တို့ကားနောက်ကို တံခွန်မာမိကားက ဇွတ်လိုက်တံခွန်က လွတ်အောင်ပြေးရင်း နောက်ဆုံး အခုလိုအဖြစ်ဆိုးကြီးကြုံတွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

တံခွန်က နေရာမှာတင် ဆုံးသွားပေမယ့် ကံကောင်းသူလေး ပန်က ဒဏ်ရာအနည်းငယ်လောက်သာ ရခဲ့ပြီး တခြားထိခိုက်မှု မရှိခဲ့တာဖြစ်သည်။

“ဦးစစ်”

“ပြောလေ...ပန်”

“ပန်ကို တံခွန်ဆီ လိုက်ပို့ပေးလို့ ပြောနေတာမကြားဘူးလား၊ ဦးစစ် လိုက်မပို့ပေးဘူးဆိုလည်း ပန်ဘာသာသွားမယ်”

“ပန်တစ်ယောက်တည်း သွားလို့ဘယ် ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ ပန်ကို ဆိုက်လိုက်ပို့မှာပါ။ ဒါပေမယ့်”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲ”

“ဒေါသမကြီးလိုက်ပါနဲ့ ပန်ရယ်၊ တံခွန်ရဲ့ မာမိက သူ့သား အခုလိုဖြစ်ရတာ ပန်ကြောင့်ဆိုပြီး ပန်ကို သိပ်ကိုးစာကြည်းမုန်းတီးနေတယ်လို့ သိရတယ်”

“ဖြစ်နိုင်ရင် ပန်ကို”

“ဘာလဲ တံခွန်ရဲ့ နောက်ဆုံးခရီးကို ပန်ကို လိုက်မိနဲ့ တားဦးမလို့လား၊ အခုချိန်မှာ တံခွန်ကလွဲပြီး ပန် ဘယ်သူဆိုမှ ဂရုမစိုက်ဘူးသိလား”

“တံခွန်ကို ပန်ကိုယ်တိုင် သွားနှုတ်ဆက်မယ်၊ ဒါမှ တံခွန်လည်း ရှေ့ခရီးကို ဖြောင့်ဖြောင့်သွားနိုင်မှာ”

ပြောရင်း ပန်ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်ဥကြီးတွေ တလိမ့်မိနဲ့ ကြွဆင်းလာပုံက စိတ်ချမ်းမြေ့စရာမရှိ။

“ကောင်းပါပြီ ပန်၊ ကိုယ်တို့ အခုပဲ သွားကြတာပေါ့ ဟုတ်လား”

တစ်လမ်းလုံး ပန်ရော သူပါ စကားတစ်ခွန်းမှ မဆိုဖြစ်ဘဲ ကိုယ်စီအတွေးတွေနှင့် ငြိမ်သက်စွာပင် တံခွန်၏ နောက်ဆုံးခရီးကို ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။

တံခွန်၏ နောက်ဆုံးခရီးက စည်ကားလှပါသည်။ အင်တန်ရောင်စုံကားကြီး ကားငယ်အသွယ်သွယ်ကြားမှာ ပန်တို့ကားရပ်လိုက်ပြီး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်နေသည့် လူစုကို လှမ်းအကြည့်လိုက်မှာတော့ ရှေ့ဆုံးက တံခွန်ဓာတ်ပုံကြီးကို သယ်လာသည့် လူတစ်ယောက်။

အဲဒီနောက်မှာ တံခွန်။

“ပန်”

စစ်မင်းဟုန် လှမ်းခေါ်တားမြစ်လိုက်ပေမယ့် အချိန်တော့ပါ။ ပန်က သူမဘက်က ကားတံခါးကိုဖွင့်ကာ တံခွန် ရှိနေပြေးထွက်သွားခဲ့ပါပြီ။

“တံခွန်”

“တံခွန်”

ခေါင်းမှာ ပတ်တီးနှင့် တံခွန်အမည်ကို အော်၍ပြေးသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သတိထားမိသူတချို့က ခြေကရပ်ပြီး လှမ်းအကြည့်မှာ တံခွန်နားသို့ ပန် ရောက်ရှိသွားသည့် တံခွန်မာမီ၏ အင်မတန်နှာလည်း ဒေါသဖြင့် ထန်ဝေသွား

မုက်ရည်တွေကို ချက်ချင်းပင် ရုတ်သိမ်းပြီး ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“တံခွန်...တံခွန်ရယ်”

နှစ်မြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသလို ထင်ရသည့် တံခွန်မျက်နှာကို မျက်ရည်တွေနှင့် ငုံ့အကြည့် နှုတ်အဆက်မှာ...

“ထွက်သွား မင်း ငါ့သားနားက အခုထွက်သွားစမ်း၊ သားလေး အခုလိုဖြစ်ရတာ မင်းကြောင့်သိလား”

“မင်းကို ငါမုန်းတယ်”

“ငါ့သားကိုသတ်ဟဲ့ မင်းကို ငါသတ်ပစ်ချင်လောက်အောင်မုန်းတယ်”

“ထွက်သွား”

“အန်တီ...စိတ်ကိုထိန်းပါ အန်တီရယ်၊ သူလည်း သိပ်ကိုခံစားနေရရှာပါတယ်ဗျာ”

ကျားနာတစ်ကောင်နှင့် တူလှသော အမုန်းနှင့် နာကြည်းခြင်းတွေက သောကအပူမီး တောက်လောင်နေသူကို ထပ်ဆင့်ဖိစီးလိုက်သောအခါ တံခွန်မာမီ၏ အော်သံနက်ကြီးက ဆိတ်ငြိမ်သော ဝန်းကျင်ကိုပင် ဖုံးလွှမ်းပဲ့တင်ရိုက်သွားခဲ့ရပါပြီ။

“သွားကြပါစို့ ပန်ရယ်၊ သွားကြပါစို့ကွယ်”

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း”

“တံခွန်”

“တံခွန်”

အော်ဟစ်ငိုယိုရုန်းကန်နေသော ပန်ကိုယ်လေးကို ဇွတ်

အတင်း ပွေယျပြီး ကားထဲထည့်ကာ နေရာမှ အမြန်ဆုံးမောင်းထွက်  
လာခဲ့ပေမယ့် အားလုံး၏အကြည့်တွေက သူတို့နောက်ပါးမှာ တစ်စု  
တစ်ဝေး ကျန်ရစ်သည်။

ကားကို လူရှင်းသည့် လမ်းဘေးတစ်နေရာမှာ ထိုးကွေ့  
ရပ်တန့်လိုက်ပြီးနောက်မှာတော့ ရင်ထဲက ကရုဏာအကြင်နာတွေကို  
ဘယ်လိုမှ ထိန်းချုပ်ရန် မစွမ်းတော့ဘဲ ပန်ကိုယ်လေးကို သူရင်ခွင်ထဲ  
အတင်းကျပ်ဆုံး ဆွဲယူပွေဖက်ထားလိုက်မိရ ပါပြီ။

“ပန်လေးရယ်”

ကိုယ်လေးသိမ့်သိမ့်တုန်အောင် ရှိုက်ငင်ငိုကြွေးရင်း  
သူ့ကိုယ်ကြီးကို မမှီမကမ်း လက်ကလေးများဖြင့် တင်းကြပ်စွာ  
ဖက်တွယ်ထားသည့် ခိုကိုးရာမဲ့ မျက်ရည်တွေက အချိန်တိုလေး  
အတွင်းမှာပင် သူ ရင်ခွင်တစ်ခုလုံး ရွှဲစိုသွားခဲ့ရပေမယ့် ထူးခြားစွာပင်  
သူမမျက်ရည်စက်တွေအတွက် နာကျင်ခြင်းတစ်စုံတစ်ရာ မပြင်း  
မိခြင်းမှာလည်း အံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းသော သူ၏ မေတ္တာအစွမ်း  
ကြောင့်ဆိုလည်း မမှားပါချေ။

ကိုယ့်ရဲ့ ပန်လေးရယ်။ နောက်ဘဝတွေ ရှိခဲ့ရင် အခုလို  
အဖြစ်ဆိုးမျိုးနဲ့ ဘယ်သောအခါမှ မဆုံစည်းပါရစေနဲ့လို့ ကိုယ်ဆ  
တောင်းပေးပါတယ် အချစ်ရယ်။

ပန်ကမူ တသိမ့်သိမ့်နှင့် ရှိုက်ငင်ငိုကြွေးနေဆဲ။



### အခန်း (၁၉)

ရေလှိုင်းတွေက ကမ်းခြေကို အပြေးရောက်လာပြီးနောက်  
ကျောက်ဆောင်ကမ်းနှင့် ထိရိုက်ကာ အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ပြိုကွဲ  
သွားတာကို မြင်နေရသည်။ တစ်ကြိမ်မဟုတ်။ နှစ်ကြိမ်မဟုတ်  
အကြိမ်ကြိမ်။ ရေပန်းတွေ ဖွာခနဲလွင့်စင်ကာ ကမ်းပါးစွန်းမှာရှိနေ  
သော ပန်ကိုယ်လေးကို လာရောက်ထိစင်ပေမယ့် နေရာကမရွေမီ။

မျက်စိတစ်ဆုံး မြင်တွေ့နေရသော ပြာလွင်သည့်  
နိုးကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်လိုက်၏။ အချိန်က ညနေဆည်းဆာ  
နိမ့်။ အအေးဓာတ်က တစ်မိမ့်မိမ့်တက်လာသလို အမှောင်ကလည်း  
ရင့်လာ၏။

“ပြန်ကြစို့လား...ပန် ဒီရေတွေ တရိပ် ရိပ်တက်လာနေပြီ၊  
အခုတောင် ပန်ရဲ့ ခြေဖျားလေးတွေကို ရေတွေလာထိနေပြီ  
ဟုတ်လား”

ပန်က သူ့စကားကို ကြားသော်လည်း မလှုပ်။ နတ်သမီး ပုခက်ဟု လူတွေတင်စားသော ကျောက်ဆောင်အင်္ဂုနေရာမှ ပင်လယ်ပြာကြီးကို မျက်စိတစ်ဆုံး မျှော်ကြည့်ရင်း မလှုပ်မယှက် ဖြစ်နေ၏။

ဤနေရာက သန္တာကျွန်းတွင် ထူးခြားသည့်နေရာဖြစ် သည်။ ပင်လယ်ရေတက်လာသောအခါ ဤကျောက်ဆောင်ကြီး နှင့် တောင်နားစောင်းနေရာသည် အဆက်မပြတ် ရေလွှမ်းမိုးခြင်း ခံထားရသော်လည်း ရေကျသွားလျှင် သူချည်းထီးတည်း ကျန်ရစ် ခဲ့တတ်သည်။

စိတ်နှလုံး ညစ်နွမ်းခြူးကျနေသော ပန်က တံခွန်ကြောင့် ခံစားနေရသည့် သောကဝေဒနာတို့အား နှစ်သိမ့် စေခြင်းအလိုငှာ ဤနေရာလေးသို့ ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်သည်။ ရောက်စထဲက အရပ်ကလေးတစ်ရပ် ချထားသလို မလှုပ်မယှက် မှိုင်တွေငေးနေ သည့် ပန်၏ ရီဝေဆွတ်ပုံသော မျက်လုံးအစုံက တစ်စုံတစ်ယောက် သောသူကို ရှာဖွေငေးမျှော်နေသည်ဟုဆို ထိုလူမှာ တခြားသူ မဟုတ်။

တံခွန်ဆိုသည်ကိုက ဗေဒင်ဆရာပင် မေးနေစရာမလိုချေ။

“ပန်...ကြည့်စမ်း တစ်ကိုယ်လုံးလည်း အေးစက် လို့ပါလားဗျာ၊ ဒီလိုသာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို နှိပ်စက်နေရင် ပန်ကိုယ်တိုင် လည်း အိပ်ရာထဲလဲလိမ့်မယ်၊ ပြန်ကြပါစို့ ပန်ရယ်”

“...လာနော်”

အေးစက်သော ပန်လက်ကလေးတွေကို အလန့်တကြား ထွေးယူဆုပ်ကိုင်ကာ ပန်ကိုယ်လေးကို အသာအယာ မယူပွေ့အထူ လိုက်မှာ ပန်ကိုယ်လေးက သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ ယိုင်ခနဲ လဲပြိုလာရာ သူမကိုယ်လေးကို အလျင်အမြန် ပွေ့ယူဖမ်းထိန်းလိုက်ရပေမယ့် အချိန်မမှီတော့။

“ပန်...ပန်”

မေးချွန်ချွန်လေးကို ဆွဲယူလှုပ်ကိုင်ပေမယ့် ပန်က မလှုပ် တော့။ ပျော့ခွေခွာ သူ့ရင်ခွင်မှာ သတိလစ်နေခဲ့လေပြီ။ တစ်နေ့ ဒီလိုဖြစ်မည်ဆိုတာကို သိပေမယ့် သူမရင်ထဲက ခံစားနာကျင်နေရ သည့် ဝေဒနာတွေကို စာနာမိတော့ ပန်ရဲ့ အလိုကိုသာ လိုက်နေမိ သည်။

ဘာတစ်ခုမှ ပိတ်ပင်တားဆီးခြင်း မပြုမိသမျှ အခုတော့ ပန်ကိုယ်လေးကို အသာအယာ ပွေ့ယူချီမကာ စင်ရော်ပေါ် အရောက်မှာ အညင်သာဆုံး ချလိုက်ပါသည်။ ဖြူပျော့နေသည့် သဏ္ဍာန်လေးမှာ နွမ်းနယ်မှုတွေက အထင်းသား။

သူ့ရင်ခွင်မှာ ပန်ကိုယ်လေးကို တင်းကြပ်စွာ ပိုက်ထွေးရင်း အေးစက်သော ပန်ရဲ့ပါးပြင်လေးကို သူ့ပါးပြင်နှင့် ဖိကပ်ထားမိ သည်။ စင်ရော်ကို နတ်သမီးပုခက်က ထွက်ခွာလာခဲ့ချိန်မှာ အလင်းပျံ့ပျံ့သာ ကျန်ရစ်သည်။

အစာအဟာရ ဘာတစ်ခုမှ ကောင်းစွာစားမဝင်သဖြင့် ပန်မှာ စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေကာ သိသိသာသာပင် ပါးလှုပ်သွား

ရရှာပါသည်။ ပန်အနားမှာ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် အချိန်ပြည့် ရှိနေသော သူ့ကို နန်းခေမာကလည်း တစ်ချိန်လုံး အကဲခတ်နေ သည်။

သန္တာကျွန်းကို ဒီတစ်ခေါက် ပန် ပြန်ရောက်လာပုံက ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာအဖြစ်တွေကို ရင်ခွင်မှာ ပိုက်ပွေ့ယူဆောင် လာတာ ဖြစ်ပေမယ့် ပန်ထက်ပိုပြီး သနားစရာကောင်းသူအဖြစ် စစ်မင်းဟုန်ကို နန်းခေမာက ပိုသနားနေရှာသည့်အဖြစ်ပါ။ သိပ်သည်းသော ညအမှောင်ထုကို ဖြိုခွင်းလာသည့် မီးရောင်ပျံ့ပွမှုနှင့် စင်ရော်ကိုမြင်မှ ရင်မောစွာ ပင့်သက်ဖြာလိုက်သည်။

စင်ရော်နှင့် ပန်ကို စစ်မင်းဟုန်ခေါ်ပြီး ထွက်သွားထဲက အခုချိန်ထိ ရင်မောပင်ပန်းခဲ့ရသမျှ အခုမှ ဟင်းချနိုင်ခြင်းဟု ပြောလျှင်လည်းရပါသည်။ စစ်ကိုယ်တိုင် ပန်ကို သိပ်ပြီး ကရုဏာသက်ကာ ရင်ခွင်မှာ တယုတယ ပိုက်ကာထွေးကာ ပြုစုနေပေမယ့် စစ်ကိုယ်တိုင်က လူမမာတစ်ပိုင်းမို့ နန်းခေမာ စိတ်အေးအေးမနေနိုင်။

ပန်က ကိုယ့်ခံစားချက်နှင့်ကိုယ် အရာအားလုံးကို တံခွန် ဆိုသည့် သူမချစ်သူထံမှာ မြုပ်နှံထားတာမို့ သူမနားမှာ အနီးကပ် အတူရှိနေသူကို စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိရာ။ အချိန်တိုင်း နာရီမိနစ် စက္ကန့်တိုင်း တံခွန်အမည်ကို တမ်းတနေချိန်မှာ စစ်က သူ့ကျွန်းမှာ ရေးကိုပင် သတိမရနိုင်တော့ဘဲ ပန်မှ ပန် ဖြစ်နေတာကို ဝင်ဆင်းရဲ တစ်ခုလို ထင်မြင်နေမိသူကိုယ်တိုင်က ရင်ထဲမှာ မီးတောက်နေ

သည်။

“စင်ရော် ပြန်လာပြီ ဦးယကွ”  
“ဟုတ်ကဲ့ပါ မခေမာ”

ဒီလောက်ဆို နန်းခေမာ ဘာကိုဆိုလိုကြောင်း ဦးယကွ သဘောပေါက်စွာပင် ကမ်းစပ်သို့ ဖန်မီးအိမ်ကို ဆွဲကာ ဆင်းသွား သည်။

ကြာကြာပင် မစောင့်လိုက်ရပါ။

စင်ရော်ဆို ကပ်လာသည်နှင့် ပန်ကိုယ်လေးကို ပွေ့ယူချီမကာ လျှောက်လာသည့် စစ်ကို မြင်လိုက်ရတာမို့ နန်းခေ မာ မျက်ခုံးတွန့်မိရုံမက မျက်နှာပါပျက်သွားရရှာပါသည်။

ပန်ဆိုသည့် ကလေးမရဲ့ ဒုက္ခက လူကြီး တွေကို အခုချိန် ထိ ရိုက်ခတ်လို့ မဆုံးနိုင်သေးပါလား။ စစ်လောက် သည်းခံစိတ်ရှည် သော၊ မေတ္တာအင်အားကြီးမားစွာ ခွင့်လွှတ်သည်ခံနိုင်သော ချစ်ခြင်း မျိုးကို နန်းခေမာ မတွေ့ဘူးသေးပါ။

စစ်စိတ်ထဲမှာ ပန် ဘာပဲလုပ်လုပ် အပြစ်လိုမြင်ပုံလည်း မရ။ အမြဲတမ်း ခွင့်လွှတ်ကြည်ဖြူစွာပင် ပန်အတွက်ဆိုလျှင် ဘယ်နေရာမှာပဲ ရှိနေရှိနေ ပန်ရှိသည့်အရပ်ကို ရောက်လာပြီး သူအသက်နှင့် ဝိဉာဉ်ကိုပင် ပေးအပ်မည့် လူစားမျိုးဖြစ်သည်။

အမရာတန်းကလည်း စစ်လောက် ဒုက္ခရောက်ခဲ့သည့်လူ မရှိသလို ပန်ကြပြန်လည်း စစ်ပဲ ခံနိုင်လွန်းသည်။

စစ်က ပန် ဒုက္ခသူမမှန်သမျှကို ရင်စည်းခံပေးဖို့ အသင့်ရှိ



နေသူ ဖြစ်နေသည်။ စစ်က သူ့ဒုက္ခကို ဒုက္ခလို့မမြင်ပေမယ့်  
ဘေးကကြည့်မြင်နေရသည့် နန်းခေမာကတော့ စစ်ရဲ့ဒုက္ခတွေမြင်  
တိုင်း အသည်းနာနေသူဖြစ်သည်။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ စစ်”

“အရမ်းအားနည်းလို့ သတိလစ်သွားတာ မမ၊ ဆရာဝန်  
ကို ဖုန်းဆက်ပေးပါဦး”

“စစ်ကိုက သိပ်ကိုအလိုလိုက်လွန်းပါတယ်၊ အိပ်ချိန်  
အိပ်၊ စားချိန်စားမှ ခန္ဓာကိုယ်က ခံနိုင်မှာပေါ့၊ အခုတော့ ကိုယ့်ဒုက္ခ  
ကို ရှာနေရုံနဲ့ မပြီးဘူး၊ အနားကလူတွေပါ လိုက်ပြီး ဒုက္ခပေးနေ  
တော့တာပဲ”

“မမရယ်...အခုချိန်မှာ ကျေးဇူးပြုပြီး တိတ်တိတ်လေး  
နေပေးစမ်းပါဗျာ၊ ပန်ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက် ခံစားနေရတယ်  
ဆိုတာလည်း မမသိရက်နဲ့ ဘာလို့ ကလေးကို အပြစ်တင်နေ  
တာလဲ”

“မင်းဒုက္ခရောက်လို့ ပြောနေရတာ စစ်”

“ပန်နဲ့ ပတ်သက်သမျှ ကျွန်တော့်မှာ ဘာဒုက္ခမှ မရှိဘူး  
ဆရာဝန်ကိုသာ ဖုန်းဆက်ပေးပါ”

နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ပြီး စစ်ရဲ့နောက်ကျောပြင်ကို  
နန်းခေမာ စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ နန်းခေမာရဲ့ စေတနာမေတ္တာ  
တွေကို ဘာတစ်ခုမှ နားမလည်သည့် စစ်ကိုသာ စိတ်ဆိုးဒေါသ  
ဖြစ်ရမည်ဆိုလျှင် စစ်နှင့် နန်းခေမာကြားမှာ ဒီလိုပြောစရာစကား

တွေပင် ရှိမည်မဟုတ်။

တစ်ခါတစ်ခါ စစ်ရဲ့ ဥပေက္ခာဆန်မှုကို နာကြည်းစိတ်  
နှင့် မုန်းပစ်မည်ဟု စိတ်ကို ပိုင်းဖြတ်ဖူးသော်လည်း နန်းခေမာနှလုံး  
သားက အမုန်းဆိုသည့် စကားကို လက်မခံ။

စစ်လိုပဲ နန်းခေမာလည်း ဝဋ်ရှိသ၍ ခံရဦးမည်ထင်ရဲ့။  
လောကကြီးက ရယ်စရာတော်တော်ကောင်းသည်။ ကိုယ့်ကို မချစ်  
နိုင်ပါဟု ဆိုသူကိုမှ ကိုယ်ကချစ်သည်။ တစ်ဖက်သတ်အချစ်ဆို  
သည်က ပျော်စရာမဟုတ်။ နာကြည်းရှက်ရွံ့ဖွယ် ကြေကွဲစရာတွေ  
ချည်းဖြစ်သည်။

ပန်ကို သူမအိပ်ရာပေါ် ညင်သာစွာချသိပ်ပြီး သူကိုယ်တိုင်  
ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ပျာယာခတ်နေသော စစ်ကိုကြည့်ကာ  
နေရာမှ နန်းခေမာ ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ စစ်အလိုကျ  
ဆရာဝန်ကို ဖုန်းဆက်ပေးလိုက်သည်။

ဆရာဝန်ရောက်လာပြီး ပန်ကို ဆေးကုသချိန်မှာ ပန်နားမှာ  
ဘွားရောက်နှင့်နေပြီးသလို နဖူးပြင်မှာ ဝဲကျနေသည့် ပန် ဆံနွယ်  
လေးတွေကို လက်ပိန်ပိန်လေးတွေနှင့် အသာဖွဖွသပ်တင်ပေးနေတာ  
မြင်ရသည်။

ဤကလေးမက ကံတော့ကောင်းသည်။ သူမကို မချစ်  
သည့်လူမရှိ။ အားလုံးက ပန်ကိုမြင်လျှင် ချစ်ကြသည်ချည်း။

“အင်း...ဟင်း...ဟင်း”

“ပန်လေး”

“ပန် သတိရပြီနော်”

ဘွားနှင့် စစ်မင်းဟုန်၏ အသံက ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆိုသလို ထွက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

“လူနာက သိပ်ပြီးအားနည်းနေတယ် အိပ်ပျော်အောင် အိပ်လိုက်တာ လူနာအတွက် အကောင်းဆုံးအနားယူခြင်းမို့ လူနာကို စကားမပြောပါနဲ့”

“ကောင်းပါပြီ ဒေါက်တာ”

“အိပ်ပျော်အောင် အိပ်လိုက်နော် ပန်၊ ကိုယ် ဒေါက်တာကို ပြန်ပို့လိုက်ဦးမယ်”

“ပန်လေးနားမှာ ဘွားစောင့်နေမယ်၊ အိပ်လိုက်နော် ကလေး”

“ဘွားရယ်”

“မငိုနဲ့...မငိုနဲ့၊ ဝမ်းနည်းစရာတွေ ဘာတစ်ခုမှ မတွေ့ပါနဲ့ကလေးရယ်၊ ကလေးရင်ထဲမှာ ဘာတွေဘယ်လို ခံစားနေရတယ်ဆိုတာ ဘွားသိပါတယ်ကွာ”

ဘွားက ပန်လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို သူ့လက်ကလေးနှင့် တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ရင်း အားပေးစကားပြောနေပါသည်။ အခုချိန်ထိ ကျန်းမာနေသည့် ဘွားက အိမ်မှာအငယ်ဆုံးဖြစ်သည့် ပန်အတွက် ပြန်ပြီးစိုးရိမ်ပေးနေရသည့်အဖြစ်။

“အိပ်လိုက် ပန်လေး၊ အိပ်ပျော်အောင် အိပ်လိုက် ဟုတ်လား”

ဘွားကျေနပ်အောင် ပန် ခေါင်းလေး ညိတ်ပြလိုက်ပေမယ့် ပန်ရင်ထဲမှာတော့ နာကျင်နေသည်။ တံခွန်၏နောက်ဆုံးခရီးမှာ ပန်ကို ရက်စက်စွာ စွပ်စွဲပြောဆိုလိုက်သော တံခွန်မာမိစကားတွေက ပန်ရဲ့နှုတ်တံ့ စိတ်ကို အဘယ်မျှ ထိခိုက်နာကျင်စေသည်ကို သိမည်မထင်။

ပန်ကြောင့် တံခွန်သေရသည်ဟုဆိုလျှင် ထိုအဖြစ်အပျက်များ၏ အဓိကတရားခံက တံခွန်ကိုယ်တိုင်ဟု ပန်ကိုယ်တိုင် တုံ့ချေပြောဆိုလိုက်ချင်ပေမယ့် သားတစ်ယောက်လုံး ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ရသည့် မိခင်တစ်ယောက်၏ ခံစားချက်ပြင်းထန်နေချိန်မှာ ပြောချင်ရာပြောပေလိမ့်မည်။

ဦးစစ်က ပန်နားမှာ တစ်ချိန်လုံး အတူရှိနေကာ တံခွန်အတွက် ဖြည့်မဆည်နိုင်အောင် ထိခိုက်နာကျင်နေရသော ပန်ကို အပြစ်တင်ကဲ့ရဲ့ဝေဖန်ကြမည့်သူတွေနှင့်ဝေးရာ သန္တာကျွန်းစံအိမ်ကြီးကို ပြန်ခေါ်လာခဲ့တာကိုပင် ကျေးဇူးတင်မိသည်။

တံခွန်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပန်ကိုယ်တိုင်လည်း ဘာတစ်ခုမှ မခံစားနိုင်တော့သည့်အပြင် ထိတ်လန့်ချောက်ချားမှုတွေကြောင့် အိပ်မက်ဆိုးတွေများ၏ ခြောက်လှန့်မှုတွေအောက်မှာ တံခွန်ကို ပိုသတိရသလို ပိုရင်နာရသည်။

ပန်သည်ပင် ဤမျှ ခံစားနေရလျှင် တံခွန်မာမိဆိုလျှင် ဆိုဖွယ်ရာရှိမည်ဟုမထင်။ စာနာစိတ်ဖြင့် ပန်ကို ခါးခါးသီး ခန်းနေသော တံခွန်မာမိကို လုံးဝအပြစ်မတင်မိပါ။ အချိန်တိုင်း၊

နာရီ၊ စက္ကန့်တိုင်း ပန်းနားမှာ တံခွန်ရှိနေသလိုလို ထင်နေမိခြင်းကိုလည်း ပန် မခံစားနိုင်။

အအိပ်မမှန် အစားမမှန်သည့် ပန်မှာ တစ်နေ့တခြား ပျော့တော့အားနည်းလာကာ နောက်ဆုံး သတိလစ်သွားသည့်အထိ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဘွားက အိပ်ပျော်အောင် အိပ်လိုက်ဆို၍ ပန် မျက်ခွံလေးကို နှော့ပိတ်ထားလိုက်သည်။

သိပ်မကြာ ဆေးရှိန်ဖြင့် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားသူနားသို့ စစ်မင်းဟုန် ရောက်လာသည်။

“ပန်လေး အိပ်ပျော်နေပြီ လူလေး”

“ကျွန်တော် ပန်ကို သိပ်သနားတာပဲ ဘွားရယ်”

“ဘွားလည်း လူလေးလိုပဲ ခံစားရပါတယ်ကွယ်၊ ပန်လေးခမျာ အချစ်ရေးမှာလည်း သူ့အမေလိုပဲ အဖြစ်ဆိုးခဲ့ရတာမဟုတ်လား”

ဘွား၏စကားက စစ်မင်းဟုန်ရင်ကို နင့်နဲ့စွာ ကြေကွဲဝမ်းနည်းသွားစေသည်ကိုက ဘွားသိမည်မဟုတ်ပါ။

“ကလေးအပြစ်မဟုတ်ပါဘူး ဘွားရယ်၊ လူကြီးတွေကြောင့် အခုလို မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ကြရတာပါ”

“အေးလေ...ဖြစ်ပြီးတာတွေကိုလည်း ပြန်မပြောချင်ပါဘူး၊ မင်းလည်း ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကိုယ် ဂရုစိုက်ဦးနေရ လူလေး ပန်လေးအနားမှာ အချိန်ပြည့် ဂရုစိုက်နေချင်ရင် အရင်ဆုံး မင်းကိုယ် မင်း ကျန်းမာနေမှ ဖြစ်မယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘွား”

“ပါးစပ်ကချည်း ဟုတ်ကဲ့လုပ်မနေနဲ့ လက်တွေ့မှာ မင်းပုံစံကလည်း နည်းနည်းမှ အားရစရာမရှိဘူး၊ ပန်လေးပြန်ပြီး လေ့လာမလာခင် မင်းကအရင်ကြိုပြီး အိပ်ရာထဲလဲနေဦးမယ်”

“ကျွန်တော် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဘွားရယ်၊ နေကောင်းပါတယ်၊ ဘွားသာ ကိုယ့်ကျန်းမာရေး ကိုယ်ဂရုစိုက်ပါ၊ ပန်နားက ကျွန်တော်စောင့်နေပါ့မယ်၊ ဘွားသာ ကိုယ့်အခန်းကိုယ်ပြန်ပြီး အနားယူချည်းပါ”

“လာ...ဘွားကို ကျွန်တော်လိုက်ပို့မယ်”

“အင်း...ဒုက္ခ...ဒုက္ခ ဘယ်သူ့ကို ဘယ်သူမှ မကယ်နိုင်တဲ့အဖြစ်တွေပါလားကွယ်”

ဘွား၏ ဝိုးချလ်ကို စစ်မင်းဟုန်ကိုယ်တိုင် ဘွားအခန်း အရောက်တွန်းပို့ပြီးမှ နေသားတကျ အိပ်ရာထဲမှာ ချသိပ်ပေးကာ အောင်ပါးတစ်ထည် လွှမ်းခြုံပေးခဲ့သည်။

ဘွားပြောသွားသည့် စကားထဲမှာ အဓိပ္ပာယ်ကျယ်ပြန့်စွာ စိတ်ရှိုင်းစွာ ပါသည်ကို စစ်မင်းဟုန် စိတ်မဝင်စား။ ပန်အခန်းထဲသို့ ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနှင့် ဝင်ရောက်သွားကာ ချစ်သူ၏ လှပသော မျက်နှာလေးကို တစ်မိမိမိကြည့်ကာ ကျယ်လောင်စွာ တတ်ပြင်းရှိက်လိုက်မိ၏။



**အခန်း (၂၀)**

ပထမဦးဆုံး နားထဲကို ဝင်ရောက်လာသည်က လှိုင်ပုတ်သံဖြစ်ပြီး ဒုတိယဝင်ရောက်လာသည့်အသံက လူတစ်ယောက် အသက်မှန်မှန်ရှူပြီး နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ပျော်နေသံဖြစ်သည်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ ပန်ကိုယ်လေးကို ပိုက်ထွေးထားသော လက်အစုံနဲ့ ပန်က ပြန်လည်ဖက်ထွေးထားသည့် လက်ကလေးတစ်စုံ။

ခန္ဓာကိုယ်ချင်း ထိစပ်ပူးကပ်နေရုံမက လူတစ်ယောက်၏ရင်ခွင်ထဲမှာ နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ပျော်နေသည့် ပန်၏အဖြစ်ကို ဖျတ်ခနဲသိလိုက်မိသည်နှင့် ချောက်ချားတုန်လှုပ်စွာ သူမလက်အဖုံဖြင့် ပန်ကိုယ်ပေါ်က လက်တွေကို ကြမ်းတမ်းစွာ ဖယ်ယူ တွန်းထုတ်လိုက်မိသူက ပန် ဖြစ်ပါသည်။

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ ပန်လေး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင် ပန်နားကို ဘယ်သူမှမလာပါဘူး၊ ပန်နားမှာ ကိုယ် တစ်ယောက်က”

“ဟယ်၊ ဘာမှမကြောက်နဲ့ ဟုတ်လား”

ခုတင်ပေါ်ကတွန်းချ၍ အလန့်တကြား အိပ်ရာက နိုးထလာသူက အိပ်ရာထက်မှာ ပြူးကြောင်ကြောင်လေး ဖြစ်ကျန်ရစ်သူကို အားပေးစကား တွင်တွင်ဆိုရင်း ပန်နားကို ရောက်လာတာကိုကြည့်ပြီး အံ့ဩရှက်လန့်နေမိသူက ပန် ဖြစ်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ပန်”

“ပန်နားကို တံခွန် ရောက်လာပြန်ပြီလား”

“တံခွန် ဟုတ်လား”

“ဟင်...အင်း...ဟို...ဆောရီး၊ မိုးတောင်လင်းနေပြီပဲ၊

တို့ယံ သိပ်အိပ်ပျော်သွားတယ်ထင်တယ် ပန်”

“ခဏလေးနော် ပန်၊ ကိုယ် ပန်အတွက် နွားနို့ပူပူလေး ထုလာပေးမယ်၊ ခဏလေးစောင့် ဟုတ်လား”

ပန် ဘာတစ်ခုမှ ပြောဆိုချိန်မရခင် ဦးစစ်မင်းဟုန်က ဇန်အနားက လှစ်ခနဲပျောက်သွား၏။ သူနဲ့ပန် ဘာတွေ အယ်လိုဖြစ်ခဲ့ကြလဲဟု အပြေးအလွှား တွေးလိုက်တော့ ညက တံခွန်အကြောင်း အိပ်မက်မက်ကာ ကြောက်ရွံ့ခြင်းနှင့် ကြေကွဲဝမ်းနည်းခြင်းတွေ ပေါင်းစပ်ပြီး ကလေးတစ်ယောက်လို ရှိုက်ကြီးတောင် ငိုနေသူကို အားပေးနှစ်သိမ့်စကားကို တွင်တွင်ဆိုရင်း ဇန် အငိုရပ်သွားအောင် ချောမောနှစ်သိမ့် အားပေးခဲ့သူအဖြစ် ဦးစစ်ကို ပြန်မြင်ယောင်လာသည်။

ညက ဦးစစ် ရင်ခွင်ထဲမှာ ပန်တစ်ညလုံး အိပ်ပျော်ခဲ့သလို

သူကလည်း ပန်ကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ ကလေးတစ်ယောက်လို ထွေးသိပ်ပေးခဲ့ခြင်းဟု သိလိုက်ရတော့ ပန် မျက်နှာမှာ နွေးခဲ ပူသွားသည်။

တံခွန်နှင့်ပတ်သက်ပြီးနောက်မှာ ဦးစစ်က ပန်ကို အရိပ် တကြည့်ကြည့် ရှိနေခဲ့ပေမယ့် ဒေါ်လေးနန်းခေမာကတော့ သူ့ပုံခံ အတိုင်း ပန်ကို စိတ်ဝင်စားသည်လည်းမဟုတ်၊ စိတ်မဝင်စားသည် လည်းမဟုတ်။ ဝတ်ကျွတ်နန်းကျေ သဘောထားထက် မပိုသော ဆက်ဆံမှုအတိုင်း ပြောဆိုဆက်ဆံခဲ့သူဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့် ပန်ကြောင့် တံခွန်သေဆုံးသွားရသည်ဟု အများအမြင်မှာ အထင်အမြင် လွဲမှားခံရရုံမက တံခွန်မာမိက ပါ ပန်ကို ထိုသို့ပြောဆိုစွပ်စွဲခဲ့သည်ဆိုသော သတင်းစကားကို ဒေါ်လေး စိတ်ထဲမှာ လုံးဝမနှစ်သက်ကြောင်း အလိုမကျနိုင်သော ဒေါ်လေး ထံမှ အကြည့်များမှတစ်ဆင့် ပန် သိခွင့်ရသည်။

တံခွန်မာမိကိုယ်တိုင် အခုကိစ္စမှာ ပန်ရဲ့အပြစ်ပါဟု ဆိုလာခဲ့ပြီးမှတော့ ပန်ဘက်ကလည်း သူမမှာ အပြစ်မရှိကြောင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ လေကုန်ခံပြီး ရှင်းပြမနေချင်တော့။ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဘယ်သူတွေ ဘာထင်ထင် ကိုယ့်လိပ်ပြာကိုယ် သန့်ရှင်းစွာ နေထိုင် ခဲ့သည့် ပန်မှာ အပြစ်ရှိ မရှိဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိပေမယ့် တံခွန်သိ သည်။ ထို့အတူ တံခွန်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ပန်ရင်မှာ အဘယ်မျှ ခံစားနာကျင်ရသည်ကိုလည်း ပန်ထက်ပိုပြီး ဘယ်သူမှ ခံစားနား လည်နိုင်ခြင်း ရှိနိုင်ကြမည်မဟုတ်ပါ။

ပန်ရဲ့ပျော်ရွှင်မှု၊ ဝမ်းနည်းမှုအားလုံးကို ပန်နှင့် တစ်ထပ် တည်း အတူလိုက်ပါ ခံစားပေးနိုင်သူက ပန်အတွက် တစ်ယောက် တည်းရှိသည်ဟု ထင်ပါသည်။ ထိုသူက တခြားသူမဟုတ်။

ဦးစစ် ဆိုသည့်လူ...။

“နွားနို့ပူလေးရပြီ ပန်၊ အားရှိသွားအောင် ဒါလေးကို ခြုံငုံပြုလုပ်လေးနဲ့ စားလိုက်နော်၊ ပန်မစားနိုင်ရင် ကိုယ် ခွံပေးရမလား”

“ပန်ဘာသာ စားပါမယ်၊ စားပွဲပေါ်မှာပဲ ထားခဲ့ ပါ”

ထားခဲ့ပါဆိုသည့်စကားက သူ့ကိုနှင်သည့် စကားမှန်း စစ်မင်းဟုန် သိလိုက်တာမို့ ချစ်သူမျက်နှာလှလှလေးကိုကြည့် လိုက်တော့ ရှက်စနိုးအမှုအရာနှင့် စိတ်ရှုပ်ထွေးနေဟန်လေးကို မြင်လိုက်ရခြင်းက သူ့ရင်ကို ဘာနှင့်မှမနှိုင်းယှဉ်နိုင်အောင် နွေး ထွေးသွားသည်။

သူ့ကို ပန်ရှက်နေသည့် အမှုအရာလေးကို မြတ်နိုးစွာ သူ့နှလုံးသားထဲမှာ သိမ်းဆည်းထားလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ကိုယ် ဒီနေရာမှာထားခဲ့မယ် ဟုတ်လား၊ ဝန်အတွက် အပုကို လွှတ်ပေးလိုက်မယ်”

ပန်ထံမှ ဘာသံမှထွက်မလာပေမယ့် ပန် အခန်းထဲက ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနှင့် ထွက်လာသည့် စစ်မင်းဟုန် နှုတ်ခမ်းဝမှာ မြတ်နိုးဖွယ်အပြုံးတစ်စ ကပ်ငြိပါလာသည့်အဖြစ်ကို မည်သူမှမမြင် လိုက်ကြပါ။



ချစ်စရာကောင်းလိုက်တဲ့ ပန်လေးရယ်။

ကိုယ့်ကို ပန်လေး သိပ်ရှက်နေတယ်ဆိုတာ ကိုယ့် သိပ်ပါတယ်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ပန်အပေါ်မှာ ကိုယ့်ဘက်က ဘာအခွင့်အရေးမှ မယူခဲ့ဘူးဆိုတာတော့ ပန်လေး သိစေချင်တယ်။

အဲဒါဟာ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ပန်ကိုချစ်လို့။ ကိုယ့်ပန်ဆိုတဲ့ ချစ်သူလေးကို သိပ်ချစ်ရလွန်း လို့ပေါ့ကွယ်။

အပုကို အပေါ်ထပ်ရှိ ပန် အိပ်ခန်းကို လွှတ်လိုက်သည်။ ညက ပန်ရဲ့အိပ်မက်ထဲကို တံခွန် ရောက်လာပုံရ သည်။ ပန် သူမအိပ်မက်ကို အိပ်မက်လို့မထင်။ သူမနားမှာ တံခွန်ရှိနေသည်။ ယုံကြည်နေသည်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစိတ်နှင့် ယူကျုံးမရဖြစ် သည်။

ဖြေသိမ့်ရာ ရင်ခွင်မဲ့နေရှာသော ကလေးတစ်ယောက်က သူက သူ့ရင်ခွင်မှာ ထွေးပိုက်ယုယမှုတွေနှင့် အားပေးနှစ်သိမ့်စကား တွေဆိုရင်း ပန်လေးက သူ့ရင်ခွင်မှာ အိပ်ပျော်သွားတော့ ပန် သူ မနိုးရက်။

ရင်ခွင်မှာ သူမကိုထားရင်း ထိုပုံစံအတိုင်း မလှုပ်မယု သူလည်း အိပ်ပျော်ခဲ့ခြင်းပါ။ နောက်ဆက်တွဲက သူ့အရင် အိပ်မက် မှ နိုးလာသော ပန်က သူ့ကိုယ်ကြီးကို ရှက်လန့်တကြား သူ့ ခုတင်ပေါ်မှ တွန်းချခြင်းတည်း။

အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း...

ချစ်လိုက်တာ ပန်ရယ်။

ကိုယ့်ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ ပန်လေးကို အခုလိုပဲ အမြဲယုယပိုက်ထွေးထားခွင့် ပေးပါလားကွယ်။

“စစ်”

“ဪ...မမ”

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်မို့ နန်းခေမာကိုပင် မမြင်ဘဲ ဖြစ်သွားရသည့် သူ့အဖြစ်က တခြားသူတစ်ယောက် အတွက်တော့ ရယ်စရာကောင်းနေမည်လား မပြောတတ်တော့ပါ။

ပန်ဆိုသည့် မိန်းကလေးနှင့် ပတ်သက်လာတိုင်း သူ့အတွက် ဒီလိုအဖြစ်မျိုးတွေက ရိုးနေပြီဟု ဆိုရမည့်အနေအထား ဖြစ်နေပါပြီ။

“အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ တိုင်ပင်စရာရှိတယ် စစ်”

“နောက်မှပြောလို့မရဘူးလား မမ၊ ကျွန်တော် ဒေါက်တာ ဆီ ခဏသွားလိုက်ချင်လို့ပါ”

“ဘယ်ကိုမှ မင်းသွားလို့မရဘူး စစ်၊ မမ အခုပြော မယ့်ကိစ္စက ပန်ကိစ္စ”

“ဗျာ”

“ပန်ကိစ္စ ဟုတ်လား၊ ပန် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပန်ကို သူ့အဖေ လာရှာနေပြီ”

“ဟင်”

နွေခေါင်ခေါင် မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သလို စစ်မင်းဟုန် ခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲ ပျာခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဘယ်လို...မမ ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်၊ ကျွန်တော် နားကြားလွဲတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ကိစ္စက အရေးကြီးတယ် စစ်၊ စာကြည့်ခန်းထဲမှာပဲ စကားပြောကြမယ်”

စစ်မင်းဟုန် ရှေ့မှ သွက်လက်စွာ ဦးဆောင်ထွက်သွားသော နန်းခေမာနောက်သို့ လိုက်ခဲ့ရသည့်ခြေလှမ်းကို အိပ်မက်ထဲမှာ လျှောက်နေရသည်နယ် ဘာတစ်ခုမှမပီပြင်။ ဝိုးတဝါးနှင့်ပင် ပန်ရဲဖေဖေဆိုသူကို စိတ်ထဲမှာ လှမ်းဖွေရှာနေမိသည်။

ဒီအချိန်ရောက်မှ... ဒီအခြေအနေရောက်မှ သူက ဘာအတွက် ပန်ကို လိုက်ရှာနေရတာလဲ။ ပန်ကို လာရှာနေသည်ဆိုခြင်းက သူ့အသည်းနှလုံးကို ဆုတ်ချေနှင်း ပစ်နေသည်နှင့် အတူတူဖြစ်ပါသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မမ”

“မမလည်း သေချာတော့ မသိဘူး စစ်၊ ပန်ရဲ ဓာတ်ပုံလေးကိုတွေ့ပြီး ပန်ကိုလိုက်ရှာတာလို့ပြောတယ်”

“အဲဒီလူက အခုဘယ်မှာလဲ”

“နေတာကတော့ တစ်ဖက်ကမ်းမှာလို့ ပြောတာပဲ၊ ပိုက်ဆံရှိတဲ့လောပန်ဆိုတော့ သူ့သမီးကိုများ ပြန်ခေါ်သွားမလား မသိဘူး”

“အခုမှ လာခေါ်ချင်တိုင်း ရမလားဗျာ၊ ပန်က သူနဲ့မဆိုင်ဘူး၊ အဖေတစ်ယောက်ရဲ့ တာဝန်လည်း ဘာတစ်ခုမှ ယူခဲ့တာ

မဟုတ်ဘဲနဲ့ သူဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်ရမှာလားဗျာ”

ပန်အဖေဆိုတာနှင့်ပင် စစ်မင်းဟုန်မှာ ပန်ကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးလိုက်ရမှာကို သေမတတ်ကြောက်လန့်နေမိပါပြီ။ ဒါကို နန်းခေမာလည်းသိသည်။ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေတွေက ဘာတစ်ခုမှ ရှောင်လွှဲချင်တိုင်း ရှောင်လွှဲလို့မရ။

ဖြစ်ချိန်တန်ဖြစ်၍ ပျက်ချိန်တန် ပျက်ရသည်မှာ ကံဇာတ်ဆရာအလိုကျအဖြစ် လူမတန်တော့ ကံကိုသာ အပြစ်ပုံချရန်မှ တစ်ပါး မရှိ။

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးဘူးလေ စစ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူဟာ ပန်ရဲအဖေဆိုတာကိုတော့ တိကျခိုင်လုံတဲ့အထောက်အထား ပြနိုင်နေပြီဆိုမှတော့ သူ့သမီးသူ တွေ့ချင်ရှာမှာပဲလို့ထင်တယ်”

“ပန်ကို သူ့အဖေနဲ့ လုံးဝပေးမတွေ့နိုင်ဘူးဗျာ၊ ဘာအတွက်နဲ့မှ ပန်ကို ကျွန်တော် ခွဲမှာမဟုတ်ဘူး၊ မမ ဒီကိစ္စတွေကို ခေ့ပစ်လိုက်ပါ၊ ပန်ကိုလည်း လုံးဝ အသိမပေးပါနဲ့၊ ကျွန်တော်သွားတော့မယ်”

“စစ်...နေဦးလေ”

နန်းခေမာ လှမ်းခေါ်ပေမယ့် စစ်မင်းဟုန်က နောက်ကို လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနှင့် စာကြည့်ခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ကာ ထွက်သွားသည်အတွက် စိတ်မောစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့သူက နန်းခေမာ ဖြစ်သည်။

အသည်းနှလုံးချည်လား စစ်ရယ်။ သူ့သမီးနဲ့ သူ့အဖေ

တွေ့ဆုံဖြစ်ခဲ့ကြမယ်ဆိုရင် ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုပဲတားတား ပန်က သူမစိတ် သူမသဘောအတိုင်း ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်ဆိုတာ စစ် မေ့နေသလားကွယ်။

ထိုသတင်းစကားကို ကြားခါစတုန်းက နန်းခေမာ ကိုယ်တိုင်လည်း အံ့ဩမယုံနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရပေမယ့် ပန် ဓာတ်ပုံ လေးကိုကိုင်ပြီး ပန်ကိုလိုက်ရှာနေသည့် တစ်ဖက်ကမ်းက လူကြီး တစ်ယောက်ဆိုတာနှင့် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို နန်းခေမာ သဘော ပေါက်ခဲ့ရသည်။ ပြီးတော့ ဓာတ်ပုံ၊ စာချုပ်အထောက်အထားတွေ ဓာတ်ပုံထဲက မိန်းကလေးက ပန် မာမီဆိုတာလည်း ဘွားကိုယ်တိုင် လက်ခံသလို နန်းခေမာယုံသည်။ ပန်က သူ့အမေနှင့်တူသည့် ကလေးမပေပဲ။ ပန်ရဲ့ဓာတ်ပုံကို ဘယ်လိုရသည်မသိ။

ထိုဓာတ်ပုံကို ကြည့်လာခဲ့ရသည့် ဦးယက္ခက နန်းခေမာ ကို အလန့်တကြား လာပြောခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ဖက်ကမ်းက အရောင်းအဝယ်ကိစ္စနှင့်အသွား ဦးဆွမ်းထရာဆိုသည့် လူနှင့်တွေ့ ပြီး ထိုသတင်းကို ရလာခြင်းဖြစ်သည်။

စစ် ပြောသလို ပန်ကို သူ့အဖေနှင့် ပေးမတွေ့လျှင် ထိုကိစ္စမှာ ပြီးပြတ်ပြီဟု ဆိုစရာရှိသော်လည်း...

- “မခေမာ...မခေမာ...အပြင်မှာ ဟိုလူရောက်နေပြီ”
- “ဘယ်သူလဲ ဦးယက္ခ”
- “ပန်ရဲ့အဖေ ဆိုတာလေ”
- “ရှင်”

“သူ...သူက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျွန်မတို့အိမ်ကို ရောက် လာရတာလဲရှင်၊ သူ့ကို ဘယ်သူက လိုက်ပို့တာလဲ”

“ဦးနယ်ဆင်ဆိုတဲ့ ဂျူးကပြား လိုက်ပို့တာ မခေမာ၊ အပြင်မှာ သူလည်းပါတယ်”

“အို”

နန်းခေမာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။

ဆုံးဖြတ်ရခက်သည့် အခြေအနေမှာ ပန်၏ ဖခင်ဆိုသူကို ဘယ်လိုပုံစံနှင့် ရင်ဆိုင်ရမှန်း နန်းခေမာ မတွေးနိုင်ပါ။ စောစော ကသာဆိုလျှင် စစ်နှင့်တွေ့သွားမှာ သေချာသည်။

ထိုအခါ ပန်နှင့်ပတ်သက်သည့် အဆုံးအဖြတ်ကို စစ်က သာ တာဝန်ယူလိမ့်မည်။ အခုတော့ ထိုပြဿနာ၏ အရှုပ်အထွေး က နန်းခေမာခေါင်းပေါ် ရောက်လာသည်။

“သူတို့ကို ဘယ်လိုပြောထားလဲ ဦးယက္ခ”

“ဘာမှတော့ ပြောမထားပါဘူး၊ ဧည့်ခန်းမှာ ခဏစောင့် ပါ။ အိမ်ရှင်တွေကို ကျုပ်သွားအကြောင်းကြားပေးပါမယ်လို့ပဲ ပြောထားခဲ့ပါတယ် မခေမာ”

“လာရင်းကိစ္စကရော ဘာတဲ့လဲ”

“ပန်နဲ့ တွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောပါတယ်၊ ပြီးတော့ ကျုပ်ကို ပန်အဖေက မှတ်မိတယ် မခေမာ”

“အို”

လိမ်ညာချင်လျှင်သော်မှ လိမ်ခွင့်၊ ညာခွင့် မရသော

အခြေအနေဖြစ်ရာ ပန်ရဲ့ဖခင်ဆိုသူကို ထွက်တွေ့ရုံအပြင် တခြား မရှိမှန်း သိလိုက်သည်။

“ကြည့်ရတာ ပန် ဒီမှာရှိတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း နယ်ဆင်က ပြောပြထားပုံပဲ မခေမာ”

“ပြောပြလို့ ဒီအထိအောင် လိုက်လာနိုင်တာပေါ့ ဦးယက္ခ ရယ်၊ စစ်ကတော့ ပန်ကို သူ့အဖေနဲ့ လုံးဝပေးမတွေ့ဘူးလို့ ပြောတာပဲ၊ အခု ကျွန်မတို့ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲဆိုတာ အရင်စဉ်းစားစမ်းပါဦး ဦးယက္ခရယ်”

“မခေမာ ထွက်တွေ့လိုက်ပြီး သူပြောမယ့်စကားတွေကို နားထောင်ကြည့်ပေါ့၊ ပြီးမှ ရှေ့ကို ဘာဆက်လုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ မောင်စစ်နဲ့ တိုင်ပင်ဆုံးဖြတ်တာ အကောင်းဆုံးပဲလို့ ကျုပ်ထင် တယ်”

တခြားနည်းနှင့် ရွေးချယ်စရာလမ်းကမရှိ။ ပန်ရဲ့ အဖေဆိုသူကို သတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်တွေ့ဆုံတော့မည်ဟု စိတ်ကို ပိုင်းဖြတ်အပြီးမှာ တည်ငြိမ်လေးနက်သော အသွင်ဖြင့် စည့်ခန်း ရှိရာသို့ နန်းခေမာ လျှောက်လာခဲ့သည်။



အခန်း (၂၅)

“စစ် ဘယ်လိုလုပ်ချင်လဲ”

“ဟင်း”

ကျယ်လောင်စွာ သက်ပြင်းရှိက်ရုံမှတစ်ပါး တခြားမရှိ။ ပန် အဖေက ပန်ကို သူနှင့်အတူခေါ်သွားမည်။ သူ့သမီးကို သူနှင့် တွေ့ဆုံခွင့်ပြုဖို့ အနူးအညွတ်တောင်းဆို သွားသော ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာ လူတစ်ယောက်အဖြစ် နန်းခေမာ ကိုယ်တိုင် လက်ခံတွေ့ဆုံပြီး နောက်မှာ ထိုစကားကို စစ်မင်းဟုန်အား ဖွင့်ပြောအသိပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

“လောလောဆယ်တော့ လိမ်ညာလို့ ရချင်ရမယ်၊ နောက် တွဲမှ ဒီအကြောင်းတွေ ပန်ဘာသာ သိသွားခဲ့ရင် စစ်ကိုယ်တိုင် နီးရိမ်တဲ့အခြေအနေကို ရောက်လာမှာပဲ၊ အခုကတည်းက ကြံပြော

လိုက်တာဟာ စစ်အတွက်ရော ပန်အတွက်ရော အားလုံးအတွက်  
ကောင်းသွားလိမ့်မယ်လို့ မထင်တယ်”

“မမပြောသလိုပဲ လုပ်လိုက်ပါ”

“မဟုတ်ဘူး စစ်၊ ဒီကိစ္စကို မင်းကိုယ်တိုင် ပန်ကို  
ပြောရလိမ့်မယ်၊ ဦးဆွမ်းထရာလည်း နောက်တစ်ပတ်မှာ ပြန်လာဖို့  
ကတိပေးသွားတယ်၊ ပန်အတွက်လည်း ကြိုတင်ပြင်ဆင်ချိန် ရသွား  
တာပေါ့လေ”

“ဟိုမှာ..ပန်လာနေပြီ စစ်၊ မင်းပြောစရာတာကို  
နားဝင်လက်ခံလာအောင် ပန်ကို ပြောပြလိုက်ပါ၊ မမသွားမယ်”

အဖြူရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့် ပန်ရှိရာသို့ သူ လျှောက်သွား  
လိုက်ပါသည်။ အဖြူရောင်ကို အထူးတလည် နှစ်သက်မြတ်နိုးသော  
ပန်အတွက် သူမဝတ်စုံတွေက အဖြူနှင့်ကင်းသည်မရှိပါ။

တံခွန်ကိစ္စ ဖြစ်ပြီးကတည်းက ပန်က သူ့အပေါ်မှာ  
ထူးခြားစွာ တွယ်ငြိလာသည်။ ဘွားပြီးလျှင် ပန် အတွယ်တာဆုံး  
လူသားထဲမှာ သူ ထိပ်ဆုံးကပါပေမယ့် ပန်နှုတ်များကဖြင့် တစ်ခုမှ  
ထုတ်ဖော်ဝန်ခံပြောကြားတာမျိုး မရှိခဲ့ပါ။

“ဒေါ်လေးက ပန်လာလို့ ထွက်သွားတာလား ဦးစစ်”

ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်သော အဒေါ်ဖြစ်သူ နောက်  
ကျောပြင်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ပန် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။  
တံခွန်ကိစ္စဖြစ်ပြီးနောက် ဒေါ်လေးနှင့်ပန်တို့ ဆက်ဆံရေးမှာ  
တစ်မျိုးပြောင်းလဲသွားသလို ထင်ရသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး ပန်၊ သူ့မှာလည်း တခြားအလုပ်တွေရှိ  
လို့ပါ၊ အခု ကိုယ့်ဆီကို ပန် ရောက်လာတာ တခြားပြောစရာများ  
နဲ့လို့လား”

“ပန်တစ်ယောက်တည်း အိမ်ထဲမှာ မနေချင်လို့ပါ၊  
ဘွားကလည်း ပုတီးစိပ်နေတာဆိုတော့ မနှောင့်ယှက်ချင်တာနဲ့  
ပန်လည်း ဦးစစ်တို့ဘက်ကို လမ်းလျှောက်ရင်း ထွက်လာခဲ့တာပါ၊  
ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဘာမှတော့မဖြစ်ပါဘူး၊ ဒီနေရာက သိပ်အေးတယ်  
မဟုတ်လား၊ ပန်ရဲ့ ကျန်းမာရေးကို စိတ်မချလို့ပါ”

“ပန် နေကောင်းပါပြီ”

လေက တဟူးဟူးတိုက်နေသဖြင့် ကျောလယ်မှာ ဝဲပုံ  
နေသည့် ပန်ဆံပင်တွေက လေထဲမှာ တလှုပ်လှုပ် မျောလွင့်နေ၏။  
ရာသီဥတု အေးသည်ဆိုပေမယ့် ပန်ကိုယ်ပေါ်မှာ ခေါင်းစွပ်ဆွယ်  
တာဖြူလေး ပါလာတာမို့ တော်သေးသည်ဟုဆိုရမည်။

မမနန်းခေမာက ပန်အဖေ ပြန်သွားသည့်နောက် သူ့ကို  
ဗွေရှာရောက်လာပြီး အခြေအနေအားလုံးကို လာတင်ပြသွား  
ခြင်းဖြစ်သည်။ ရှောင်လွှဲလို့မရဘဲ အခြေအနေမှာ ပန်ကို အဖြစ်မှန်  
ခွင့်ပြောရုံမှတစ်ပါး တခြားမရှိတော့ပါ။

“ဦးစစ်ကို ကြည့်ရတာ အရမ်းပိန်ကျသွားတယ်နော်၊  
ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ နေမကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းပါတယ် ပန်”



“ပန်ကို ညာတာပါ။ မျက်ကွင်းတွေလည်း ညိုလို့၊ ကြည့်ရတာ ညံ့တောင် ကောင်းကောင်းအိပ်ရဲ့လား မသိဘူး၊ ဒီပုံအတိုင်းဆို အိပ်ရာထဲ လဲမယ်ထင်တယ်၊ ကျန်းမာအောင်နေမှ ပေါ့”

လူကြီးသူမလေးတစ်ယောက်လို့ ပန်က သူ့ကို ပြန် ဆုံးမနေတာကို မြတ်နိုးစွာ သူပြုံးလိုက်သည်။

“ကိုယ်က အမြဲနေကောင်းနေတဲ့သူပါဗျာ၊ ပန်သာ ကိုယ့်ကျန်းမာရေး ကိုယ် ဂရုစိုက်ပါ”

“ပန်လည်း နေကောင်းနေပါပြီ၊ စိတ်ကသာ တစ်ခါ တစ်ရံ နာကျင်ထိခိုက်မိတာပါ”

“တံခွန်ကို ပန် သိပ်ချစ်တာပဲလားဟင်”

“သူ့ကို ပန် သနားတယ် ဦးစစ်၊ တံခွန်က ပန်အတွက် ဆိုရင် ဘာမဆို လိုက်လျောသည်းခံနိုင်တဲ့လူပဲ၊ သူလိုလူမျိုး ပန်နား မှာ နောက်ထပ်တစ်ယောက် မရှိနိုင်ဘူးဆိုတာ ပန်သိပါတယ်”

“ဟုတ်ပါ့မလား”

“ရှင်”

“ပန်မှာ ကိုယ်တစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာပဲလေ”

“အို”

“ကိုယ့်ကိုပြန်ချစ်ပါလို့ ပန်ကို ကိုယ် မတောင်းဆိုပါ ဘူးကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် တကယ်ချစ်တာ ပန် တစ်ယောက်တည်း ဆိုတာ ယုံပါဗျာ”

ဦးစစ်၏ မျက်နှာကို ပန် ငေးငေးလေး ကြည့်လိုက်မိသည်။ သူက ပန်ကို ချစ်သည်တဲ့။ ပန်ကရော...။

“အချစ်ဆိုတာ ဘယ်လိုဟာကိုခေါ်တာလဲ ဦးစစ်”

“ကိုယ်က ကဗျာဆရာတစ်ယောက်မဟုတ်တော့ အချစ် ရဲ့အဓိပ္ပါယ်ကို သူတို့လောက် ဘယ်လေးလေးနက်နက်ရှိမှာလဲ ပန်ရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်နားလည်သလို ပန်မေးတာကို ဖြေရရင် အချစ်ဆိုတာ အချစ်ပဲ ဒါထက် ဘာတစ်ခုမှ မပိုလိုဘူး လို့ ကိုယ်ထင်ပါတယ် ပန်၊ တစ်နေ့ ပန်ကိုယ်တိုင် လူတစ်ယောက်ကို အသည်းစွဲနေအောင် ချစ်မိ လာတဲ့အခါကျရင် အချစ်ဆိုတာ ဒီလိုပါလားလို့ ပန် ကိုယ်တိုင် သဘောပေါက်လာလိမ့်မယ်”

“လူတစ်ယောက်ကို နေ့တိုင်း အချိန်တိုင်း သတိရနေ တာကို အချစ်လို့ခေါ်မလား အဲဒါကရော ဘယ်လိုမျိုးလဲ”

“ဒါလည်း အချစ်ဖြစ်ရင်ဖြစ်မှာပေါ့ ပန်”

“ပန်ဖြင့် သူ့ကို လုံးဝမချစ်ဘူး၊ မုန်းတောင်မုန်းသေး တယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဆို အချစ်နဲ့အတူဆုံးအရာက အမုန်းပဲ၊ အဲဒီလူကို ပန် မုန်းလို့ဖြစ်မှာပေါ့ကွယ်”

ပန် ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီး ပြောနေသည်ကို စစ်မင်းဟုန် သိပါသည်။ ပန် မုန်းသည့်လူက တခြားသူမဟုတ်၊ သူ့ကိုဆိုတာ စစ်မင်းဟုန် နားလည်သည်။

ပန် ဘာကြောင့် သူ့ကိုမုန်းရသည့် အဖြစ်ကိုလည်း

သူနားလည်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် စစ်မင်းဟုန်၏ အချစ်အပေးမှာ သင်္ကာမကင်းသည့်စိတ်နှင့် မနာလိုဝန်တိုခြင်း ဆိုလည်းမမှား။

ပန်ရဲ့ နုနယ်သော နှလုံးသားမှာ စစ်မင်းဟုန်ရဲ့ အချစ်တွေကို ဘာတစ်ခုမှ မယုံကြည်နိုင်ခဲ့။ အစားထိုး ဖြေသိမ့်ခံရသော လူတစ်ယောက်အဖြစ်တွေ့ပြီး သူမကိုယ်သူမ နာကြည်းရင်း သူ့ကိုပါ မုန်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဤသည်ကို ပန်ကိုယ်တိုင် သူ့ရှေ့မှာ ဝန်ခံဖွင့်ဟ ခဲ့ပြီးပါပြီ။ ထိုအတွက် စစ်မင်းဟုန် ကိုယ်တိုင် ကျေနပ်လောက် သည့်အဖြေထိ မပေးနိုင်ခဲ့။ ထို့ကြောင့်ပင် ပန်က သူ့ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် မုန်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ပန် ဘာပြောပြော ပန်ကို သူ စာနာနားလည်သည်။ ပိုတိုး၍မြတ်နိုးသည်။ ဒါကို ပန်ကမသိ။

သိအောင်လည်း သူ့ဘက်က ဘာတစ်ခုမှ ထုတ်ဖော်ခြင်း မပြုတော့။ ပန်လေး စိတ်ချမ်းသာသလို နေခွင့်ပြုထားသည်။ ပန်ကို မြတ်နိုး၍ဖြစ်သည်။

“ပန်ကို ကိုယ်ပြောစရာရှိတယ်။ စိတ်ကို အတည်ငြိမ်ဆုံးထားပြီး ကြိုးစားနားထောင်ပေးပါ။ အခု ကိုယ်ပြောစကားတွေထဲမှာ လိမ်ညာတာ တစ်ခုမှမပါဘူး။ ဒီအဖြစ်မှန်ကို ကိုယ်တို့ကိုယ်တိုင်လည်း အခုမှ သိခွင့်ရတာမို့ ပန်နဲ့ ထပ်မံခံစားတုန်လှုပ်ရတယ်ဆိုတာတော့ ပန် ယုံပါ။”

“ဦးစစ် စကားတွေက ထူးဆန်းလှချည်လား။ ဘာမှနားမလည်ဘူး။”

“ကိုယ်လည်း ပန်လိုပဲ ဘာတစ်ခုမှ နားမလည်ချင်ဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်ပျက်လာတဲ့ အခြေအနေ တွေက အံ့ဩမယ့် နေရာမို့ နားမလည်ချင်ပေမယ့်လည်း ဇွတ် နားလည်ပေးနေတယ်...။ ပန်ရဲ့ဖေဖေ ဒီကိုလိုက်လာပြီ ပန်”

“ရှင်”

“ကိုယ်လည်း မယုံချင်ပေမယ့် ယုံခဲ့ရပါပြီ။ ပန်ကို လိုက်ရှာနေတယ်။ သန္တာကျွန်းစံအိမ်အထိ လိုက်လာလို့ မုန်းခဲမာနဲ့လည်း တွေ့ပြီးပါပြီ။ သူဟာ ပန်ရဲ့ အဖေဆိုတာ မိမိတို့ အထောက်အထားတွေ ပါလာတယ်”

“အဲဒါ ပန်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ပန်ရဲ့ အဖေနောက်ကို လိုက်မလိုက် ဆုံးဖြတ်ဖို့ပါ။ အဖေဆန်းဒေးမှာ ပန်ကိုတွေ့ဖို့ သူလာလိမ့်မယ်။ ပန်အကြိုက်အဖြေကို ပေးဖို့ စဉ်းစားထားပါ”

အားကိုးရာမဲ့ရယ်လို့ ယုံကြည်ထားခဲ့သော ပန်ဘဝက အင်မှတ်တဲ့အချိန်မှာ ဗြန်းခနဲ ပြောင်းလဲမှုကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်ရပြီဆိုတာ ပန် လွယ်ကူယုံကြည်စွာ လက်မခံနိုင်စွာ ဦးစစ်၏ မျက်နှာကို ကြည့်နေမိပါသည်။

ပန်ရဲ့ ဖေဖေတဲ့။

ဦးစစ်က ပန်အဖေရဲ့နာမည်၊ နေထိုင်သည့် နေရာ၊ အဖေအမိအကိုကို ပြောပြနေပေမယ့် ထိုစကားတွေက ပန်နားထဲမှာ ကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက်ဖြစ်နေပါသည်။ ဒီအခြေအနေ

ဒီအသက်အရွယ်ရောက်မှ မိုးပေါ်ကကျသလို ပေါ်လာတဲ့ ပန်  
ဖေဖေကို ပန် ဘာလုပ်ရမှာလဲ။

ပန်ဖေဖေ နေထိုင်သည့် တစ်ဖက်ကမ်းကို ပန်လိုက်မသွား  
နိုင်သလို ဖေဖေရဲ့ နောက်ထပ်မိသားစုသစ်ထဲမှာလည်း  
ပျော်နိုင်မည်မဟုတ်။ နေသားကျနေသည့် ပန်ဘဝလေးထဲမှာ  
နေတတ်ခဲ့သည်မှာ ကြာပါပြီ။

ပန်ရဲ့ ဖခင်ဆိုသည့် စိတ်နှင့် ဝမ်းသာဝမ်းနည်း တုန်လှုပ်  
သော်လည်း ပန်ရဲ့ဖေဖေဆိုတာကို မြင်ဖူးတွေ့ဖူး ချင်ရုံမှတစ်  
ပန်တွင် ဖေဖေနှင့်အတူလိုက်နေရန် ဆန္ဒမရှိပါ။

အခိုင်အမာ တွယ်ငြိနှောင်ဖွဲ့ထားသော သံယောဇဉ်ကြောင့်  
က ပန်နှလုံးသားမှာ အခိုင်အမာရှိနေခဲ့ပေပြီ။ ဤသည်ကို ပန်မှာ  
မည်သူမျှမသိ။

“ပန်နေရာမှာ ဦးစစ် ဆိုရင်ရော လိုက်သွားမှာလား  
နေရစ်ခဲ့မှာလားဟင်”

“လိုက်သွားတာ နေရစ်တာ ကိုယ့်အတွက် အရေးမရှိ  
ပါဘူး ပန်၊ အဓိကက ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာဖို့ပါ။ ဘယ်နေရာ  
နေနေ ပန် ကျေနပ်ဖို့၊ ပန် ပျော်ရွှင်ဖို့ကသာ အရေးအကြီးဆုံးပါဦး”

“အင်းလေ...ဖေဖေလာရင် တွေ့ကြည့်ကြသေး  
ပေါ့”

ဘာတစ်ခုမှ မခံစားရသလို လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ  
ဖျားက ဆိုလိုက်ပေမယ့် ရင်ထဲက လေးလံအုံ့ဆိုင်း မှိုင်းညှိ

ည့် ခံစားချက်ကို ပန်သာ အသိဆုံးဖြစ်သည်။

ဖေဖေတဲ့...

ပန်ရဲ့ဖခင်...

တစ်ချိန်လုံး ပန်ဘဝမှာ မရှိခဲ့သူအဖြစ် သိနားလည်  
အားခဲ့ရသည့် နှစ်ပေါင်းများစွာမှာ ပန်ကို လာရောက်ရှာဖွေ  
နှိုးဆော်တဲ့ အခုချိန်ကျမှ ဘာဖြစ်လို့ ပန်ရှေ့ကို ဘွားခနဲ  
ထောက်လာရတာလဲ။

ဘာအတွက်နဲ့ ပန်ကိုလာရှာရတာလဲ။ ပန် အသိချင်ဆုံး  
အခြေကို ပန်ရဲ့ဖေဖေ ပန်ကျေနပ်အောင် ဖြေဆို နိုင်မည်ထင်သည်။  
အဲဒီညလုံး မအိပ်ဘဲ ပန်မေမေအကြောင်း တွေးနေသည်။

မေမေကိုယ်တိုင် ပန်ရဲ့ဖေဖေကို ပြစ်ပြီး ထွက်ပြေးစွန့်  
ခြင်းမှာ ဖေဖေကို မုန်းလို့ပဲလား။ သေချာသည်ကတော့ မေမေက  
ဖေဖေကို နာကြည်းခဲ့ခြင်းဖြစ်မည်။ ဒါကြောင့် ဖေဖေဆီက  
ထွက်လာခဲ့တာဖြစ်မည်။

မေမေ သိပ်မုန်းတဲ့ ဖေဖေက အခု ပန်ရှေ့ကို ရောက်  
အပြီ။

ပန် ဘာလုပ်ရမှာလဲ။

မေမေလိုပဲ ဖေဖေကို ပန်မုန်းရမည်လား။ ဒါမှမဟုတ်  
ပန်နှင့်သားသမီး ဝတ္တရားရှိသည့်အတိုင်း ကြေအေးခွင့်လွတ်ပြီး  
ဖေဖေမေတ္တာရိပ်မှာပဲ ခိုဝင်ချွေးသိပ်ရမည်လား။ ပန်ကိုယ်တိုင်  
ဘာတစ်ခုမှ ဝေခွဲမရပေမယ့် ဖေဖေနှင့်တွေ့ဆုံရန် ချိန်းဆိုထား

သည့် ရက်ကတော့ တစ်စတစ်စ နီးကပ်လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

တစ်ယောက်တည်း ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေသည့် ယန်၏ အရိပ်အခြေကိုကြည့်ကာ မည်သူမျှ ယန်ကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်အောင် မလုပ်ကြ။ ဦးစစ်သည်ပင်လျှင် ယန်အနားကိုမလာ ယန်ကို တစ်ယောက်တည်း လွတ်လပ်စွာ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ခွင့် ပေးထားသည်။

ယန်တစ်ယောက်တည်း ကမ်းပါးစွန်းတစ်နေရာထိုင် ငြိမ်ဆုံးစေ့သော ပင်လယ်ပြင်ကို မျှော်နေခိုက်မှာ ရိပ်ခဲမြင်လိုက် ရသည့် လူတစ်ယောက်၏ပုံရိပ်ကြောင့် ယန်၏ စိတ်ကူးယဉ် အတွေးကမ္ဘာလေး ပြိုကွဲသွားကာ ရင်ထဲမှာ ဒိတ်ခဲဖြစ်သည်။

ကျောက်ဆောင်ကွယ်မှာ လူတစ်ယောက်ပါလာ။ တစ်စွန်းတစ်စထွက်နေသည့် ရှုပ်အင်္ကျီအဖြူရောင်နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီကြောင့် ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာ ယန်ကူညီမည့်သူ ဘယ်သူမှမရှိ။

သန္တာကျွန်းစံအိမ်ကြီးနှင့်အတော်ဝေးသော နေရာတစ်ခုမှာ သူတစ်ယောက်တည်း ရောက်နေရသည့်အဖြစ်ကို ပထမဆုံး နောင်တရမိသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

ယန်အသံက လှိုင်းပုတ်သံနှင့် ရောထွေးသွား၏။

“ကျောက်ဆောင်နောက်မှာ ပုန်းနေတဲ့လူ ဘယ်သူလို့ မေးနေတယ်နော်၊ ရှင်ပုန်းနေတာ ယန် မြင်နေရတယ်၊ ထွက်

လာခဲ့ပါ”

ပီသကြည်မြဲသည့် ပန်အသံလေးကြောင့် တစ်ဖက် ကျောက်ဆောင်ကွယ်ကလူ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနှင့် မတ်တတ်ရပ် လိုက်တာကို မြင်လိုက်ရသည့်အခိုက်.....

“ဟင်”

“တံခွန်...တံခွန်”

“အမလေး”

“ဟေး”

ရိပ်ခဲပြေးလာသည့် တံခွန်ကို ယန်မျက်ဝန်းထဲမှာ ဖျတ်ခဲနဲ့ ဒီးတဝါးမြင်လိုက်ရပြီးနောက် သဲမြေပေါ်သို့ ပန် ကိုယ်လေး သစ်ကျသွားသည်။

နက်မှောင်သော ကမ်းပါးအတွင်း ထိုးဆင်းသွားရသည့် အဖြစ်မှလွဲ၍ ယန် ဘာကိုမှမသိတော့။



အခန်း (၂၂)

“ဟေး”

“ပန်...ပန်...တို့ကို မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ပါဦး နော့”

“ပန်”

မဝံ့မရဲနှင့် ပန်ဆိုသည့်မှာမည်လေးကို အကြိမ်ကြိမ်  
ခေါ်နေမိသူက လှပသော ပန်၏မျက်နှာလေးကို အနီးကပ် တအံ့  
တဩကြည့်ရင်း ရင်တွေခုန်နေပါသည်။

နှူးညှံပျော့ပျောင်းသော ပန်ဆိုသည့် မိန်းမလှ၏ ခန္ဓာကိုယ်  
အပေါ်ပိုင်းကို သူ့ရင်ခွင်ထဲဆွဲယူကာ သူ့ကြောင့် သတိလစ်  
သွားသော ပန်ကို သတိရအောင် ကြိုးစားနေမိ၏။

ထိုသူက တခြားသူမဟုတ်။

ကြိမ်းဆိုသည့် သျှမ်းကောင်လေးတစ်ယောက် ပန်ဆိုသည့်  
မိန်းမလေး၏ ဓာတ်ပုံမှတစ်ဆင့် ပန်ဆိုသည့် မိန်းမလေးကို

တစ်ဖက်သတ် ချစ်ခင်စွဲလမ်းခဲ့ရာမှ ပန်ကို တိတ်တိတ်လေး သူ  
သဘောနှင့်သူ မကြာခဏ လာခိုးကြည့်နေသူဖြစ်သည်။

အရင်နေ့တွေတုန်းကတော့ ပန်ကို တိတ်တိတ်လေး  
ခိုးကြည့်ပြီး တစ်ဖက်ကမ်းကို ပြန်သွားနေကျဖြစ်သော်လည်း ဒီနေ့  
တော့ ပန်က သူ့ကို တွေ့မြင်သွားခဲ့ရုံမက သူ့မျက်နှာကို တွေ့မြင်  
လိုက်ရသည့်ခဏမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်  
ရင်း ဖြူဖျော့သော မျက်နှာလေး ပွေးခနဲဖြစ်သွားကာ နေရာမှာ  
လဲကျသတိမေ့သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

နုညက်ဖြူပွေးနေသော ပါးပြင်နှစ်ဖက်မှာ အကြောစိမ်း  
လေးတွေ ယှက်ဖြာနေသည်အထိ ပန်းနုသွေးရောင် ဖြူနုနုဖတ်နေ  
သည့် အသားအရေမှာ မည်းခက်သော မျက်တောင်ကော့ကြီးတွေ  
ယှက်ဖြာမှေးမှိတ်လျက်။ ဆံနွယ်ခွေခွေလေးတွေ ကပိုကရို ဝဲကျ  
နေပုံ၊ မျက်ခုံးစိမ်းစိမ်းလေး၊ နှာတံချွန်လုံးလုံးလေး အဖျားမှာ  
ကော့တက်သွားပုံ၊ နှုတ်ခမ်းလေးရဲရဲနီနေပုံကအစ အားလုံးကို  
အလွတ်နီးပါး တစ်မိမိမိမိကြည့်မဝနိုင်သော ကြိမ်း။

ပန်တဲ့လားကွယ်။

တကယ်လည်း ပန်မင်းသမီးလေးနဲ့တူတဲ့ ပန်ကို မြတ်မြတ်  
နိုးနိုး ချစ်မိတဲ့သူပါရယ်။

“အင်း...ဟင်း”

“ပန်”

လှုပ်လှုပ်ရှားရှား လွန်လူးညည်းညူညည်းလေးနှင့် ကိုယ်လေး



ကို လက်ကပ်ဖက်ဖြင့် မဝံ့မရဲ အသာအယာလှုပ်အခတ် မှာ ပန်၏ ကော့ရွန်းသော မျက်ဝန်းအစုံ ဖျတ်ခနဲပွင့်လာသည်။

“တံခွန်...တံခွန်...တံခွန် မသေဘူးနော်”

“ဟာ”

“ပန်...ပန်ရယ်”

ပန်၏ဝိုးတဝါးအမြင်မှာ သူမမျက်နှာကို စိုးရိမ်တကြီး ငုံ့မိုးကြည့်နေသော တံခွန်မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရတာမို့ ဘာတစ်ခုမှ စဉ်းစားမနေဘဲ သူမလက်လေးနှစ်ဖက်ဖြင့် တံခွန်ဟု သူမ ယူဆထားသူ၏ ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ကာ အင်အားရှိသမျှ ဖက်တွယ်ရင်း မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျကာ သိမ့်ခနဲ ရှိုက်ငင်ငိုချလိုက်ပါသည်။

ရုတ်တရက် ပန်ရဲ့ အပြုအမူမှာ ထူးဆန်းလှတာမို့ ကြိမ်းခမျာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ သူချစ်သော မြတ်နိုးစွဲလမ်းခဲ့ရသော ပန်ဆိုသည့် မိန်းမလှလေး သူ့ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ရှိုက်ငင်နေတာကိုသာ တအံ့တဩနှင့် သူမကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ အလိုက်သင့် ပိုက်ထွေးထားလိုက်မိသည်။

“တံခွန်...တံခွန်ရယ်”

“အဟင့်...ဟင့်...ဟင့်”

ပန်က တံခွန်အမည်ကို လှိုက်လှဲသောရင်ဖြင့် တမ်းတဆိုမြည်ကာ ငိုရှိုက်နေဆဲ။ ကြိမ်းက သူ့ကို လူတစ်ယောက်နှင့် မှားနေတာကို သူမပြောလိုက်သော စကားလုံးလေးများဖြင့် သိလိုက်

ရပါသည်။

“ပန်...ပန်”

“ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပါဦးဗျာ”

စကားသံ ခပ်ဝဲဝဲ။

နွေးထွေးသည့် လက်ချောင်းတွေက ပန်ကိုယ်လေး ကို ညင်သာဖွဖွပိုက်ထွေးထားရာမှာ ပန်၏ပခုံးလေးကို အသာအယာထိကိုင်ကာ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ တသိမ့်သိမ့်ရှိက်ငိုနေသူအား သတိပေးသည့်အနေဖြင့် လှုပ်ခါလိုက်တော့ ပန်၏ရှိုက်ငင်မှုလေး တန့်သွားရပါပြီ။

တစ်ခါမှ မကြားဖူးသည့် ခပ်ဝဲဝဲစကားသံ။ ပန်နားထဲမှာစိမ်းနေသလို။ ခပ်ပျော့ပျော့ သင်းယုံ့မွှေးသော ကိုယ်သင်းရနံ့ကလည်း ပန်ကို ဆတ်ခနဲတုန်သွားစေသည့်အတွက် မျက်ရည်တွေနှင့် ပန်အနားမှာ နီးကပ်စွာရှိနေသူကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ပန်”

“တံခွန်”

“ကျွန်တော် တံခွန် မဟုတ်ဘူး”

“အို”

တံခွန်နှင့် ခွဲမရအောင် တူပဲတူနိုင်လွန်းသည့် လူတစ်ယောက်။ ပန် တအံ့တဩနှင့် တံခွန်နှင့်တူသူကို မျက်ရည်တွေပြည့်အိုင်နေသော မျက်ဝန်းပြာကြီးတွေနှင့် ငေးမောစူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

သူကလည်း လှပသည့် ပန်မျက်နှာလေးကို နူးညံ့ ရွန်းလဲ့သော မျက်ဝန်းလဲ့လဲ့ တောက်တောက်များဖြင့် ကြင်နာစွာ ငဲ့မိုးစူးစိုက်ကြည့်နေပုံက ပန်နှင့်သူ ဟိုတုန်းကတည်းက ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်ထားနှင့်သူ တစ်ယောက်လို နွေးထွေးသိမ်မွေ့လွန်းလှပါ လား။

အနီးကပ်သေချာကြည့်တော့မှ သူက တံခွန်ထက်ပို၍ ကြည့်ကောင်းကာ ထွားထွားကြိုင်းကြိုင်း မြင့်မြင့်မားမားနှင့် တည်ကြည်ခန့်ညား ချောမောသူအဖြစ် သတိထားလိုက်မိသည်။

“ရှင် ဘယ်သူလဲ၊ ပန်နာမည်ကိုရော ရှင်ဘယ်လို သိနေတာလဲဟင်”

သူရင်ခွင်ထဲ ရောက်နေသည့် ပန်ကိုယ်လေးကို ရှက်လန့် တကြား ရုန်းထွက်ရင်း မျက်နှာနီနီလေးနှင့် ရှက်အမ်းအမ်းလေး ပန်ဆိုလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်နာမည်ကို ကြိမ်းလို့ပဲ မှတ်ထားပါ”

“ကြိမ်း”

“ဟုတ်တယ်၊ ကြိမ်း၊ ပန်က ကြိမ်းလို့ခေါ်ရင်ရပါပြီ”

စကားသံက ခပ်ဝဲဝဲ။

ဖြူသောအသားတွေက နုကြည်ကာ ပန်းနုရောင်သမ်းနေ သည်။ ဂျင်းဘောင်းဘီပြာ၊ ခေါင်းစွပ်ဆွယ်တာအဖြူပေါ်မှာ ခပ်ပါးပါး ကုတ်အင်္ကျီဖြူကို ထပ်ဝတ်ထားသည့် ကြိမ်းဆိုသူက အရပ်မြင့်ကြီးနှင့် ပန်ကို ကလေးတစ်ယောက်လို ငဲ့ကြည့်ပါသည်။

တံခွန်နဲ့တူသည့် လူတစ်ယောက်ပါလား။ ရုတ်တရက် ကြည့်လိုက်လျှင် ကြိမ်း ဆိုသူက တံခွန်နှင့် ခွဲမရအောင်တူသည် ဆိုပေမယ့် ကြိမ်းက တံခွန်ထက် အရပ်ပိုမြင့်ကာ ခန္ဓာကိုယ်က လည်း ပို၍ထွားကြိုင်းတောင့်တင်းသူဖြစ်သည်။

စူးရှသည့်မျက်ဝန်းတွေက အရောင်လက်နေကာ ပန် မျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်နေသည့် သူ့အကြည့်တွေထဲမှာ ပျော် ဝင်နေသည့် အချစ်တွေကို ဖုံးကွယ်ထားခဲ့ပါ။

“ရှင်ကို ပန် မသိဘူး၊ ရှင်ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပန်နားကို ရောက်နေတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ပန် နာမည်ကို ရှင်သိနေ ရတာလဲ”

ပန်မေးခွန်းက တရစပ်ဖြစ်ကာ ပန် တစ်ခါမှ မမြင်တွေ့ဖူး သည့် လူတစ်ယောက်က ပန်အပေါ်မှာ အရင်းနှီး အနွေးထွေးဆုံး ဖြစ်နေတာကို စိတ်လှုပ်ရှားနေမိသည်။

“ကျွန်တော်က ဟိုဘက်မှာနေတာ၊ ပန်ဖေဖေနဲ့ ကျွန်တော့်ဖေဖေက သူငယ်ချင်းတွေပဲ၊ ဒါကြောင့် ပန်ကို ကျွန်တော် သိတယ်၊ ပန်ဓာတ်ပုံလည်း ကျွန်တော့်မှာရှိတယ်”

“ဟင်”

ပန်ဖေဖေ ဆိုတာနှင့် တံခွန်နှင့်တူလှသော ကြိမ်းကို ပန် ပို၍စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ရှင်ကို ပန်ဖေဖေက ပန်ဆီကို လွှတ်လိုက်တာလား”

“မလွှတ်ပါဘူး၊ ပန်ကိုတွေ့ချင်လို့ ကျွန်တော့်ဘာသာ

လာတာပါ။ ဒီမှာ ပန်ရဲ့ဓာတ်ပုံ”

သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲက ဆွဲထုတ်လိုက်သည့် အမည်းရောင် ယောက်ျားကိုင် သားရေအိတ်ထဲမှာ ပန်ရဲ့ဓာတ်ပုံကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ထည့်ထားပုံက တခြားသူတွေကသာ တွေ့မြင်သွားမယ်ဆိုရင် သူ့ရည်းစားလိုလို ဘာလိုလို တစ်မျိုးတစ်မည် အထင်မြင် လွဲချင် စရာကြီးပါ။

“ဒီဓာတ်ပုံ ရှင့်ဆီ ဘယ်လိုရောက်နေတာလဲဟင်၊ ပန် ဓာတ်ပုံကို ပန်ကို ပြန်ပေးခဲ့ပါ။ ပန်ပြန်ယူထားလိုက်မယ်”

“ဟေး...အဲဒါတော့ မဖြစ်ဘူးနော့၊ ပန်ဓာတ်ပုံကို ပန်ဖေဖေဆီက ကျွန်တော် မနည်းတောင်းယူထားရတာ၊ ပန် ပြန်ယူသွားရင် ကျွန်တော် အသည်းကွဲသွားမှာပေါ့”

“အို”

“ပေး...ပေး...ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပေး”

ပန်လက်ထဲက သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ကို ပြန်တောင်းပေးမယ့် ပန်က ရုတ်တရက် ပြန်မပေးတော့ သူက ပန် မျက်နှာလှလှလေးကို စိုးရိမ်သလို လှမ်းကြည့်သည်။ သူ နှုတ်ဖျားက ပြောလိုက်သည့် စကားရဲ့အဓိပ္ပာယ် ဘယ်မျှကျယ်ပြန့်သည်ကို မသိလေရောသလား မသိပါ။

“ပန်”

“ပိုင်ရှင်သဘောမတူဘဲနဲ့ ပန်ဓာတ်ပုံကို ယူထားတာ အပြစ်ရှိတယ်ရှင့်”

“ဗျာ”

“ပန်ဓာတ်ပုံကို ကျွန်တော် ပန်ဆီက ယူခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲဗျာ၊ ပန်အပါးဆီက ယူခဲ့တာမို့ ပိုင်ရှင်ကပေးတဲ့ ဓာတ်ပုံပါ”

“ပန်အပါးက ပေးတယ်ဆိုပေမယ့် ဓာတ်ပုံရှင်က ပန်ပဲရှင့်”

“သိပါတယ်ဗျာ၊ သိလို့လည်း ပန်မျက်နှာလေးကို မြင်ချင်တွေ့ချင်လွန်းလို့ ကိုယ့်အလုပ်တွေကိုပစ်ပြီး ပန်ကို အခုလို တိတ်တိတ်လေး လာခိုးကြည့်နေရတာပေါ့”

“တိတ်တိတ်လေး လာခိုးကြည့်နေတယ်ဆိုတော့ ဒါ ပထမဆုံး မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ဟင့်အင်း”

“ပန်ဖေဖေဆီက ပန်ဓာတ်ပုံလေးကို မြင်ပြီး ကတည်းကပဲ”

“အို”

“ကျွန်တော့်ဓာတ်ပုံလေး ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပေးပါ”  
သူ့ပိုက်ဆံအိတ်လေးကဲက ထုတ်ယူထားသော ပန် ဓာတ်ပုံ လေးကို သူ့ဓာတ်ပုံဟုဆိုလာတော့ ပန်မှာ သူ့ကိုပဲ ပြန်ပေးရနိုး၊ ပန်ဘာသာပဲ ယူထားရနိုးနှင့် အခက်တွေ့နေသည်။

“ဒီဓာတ်ပုံက ရှင်နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

သူက ပန်အမေးကို ချက်ချင်းမပြောဘဲ ပန် မျက်နှာလှလှ

လေးကို ရွန်းလဲ့နူးညံ့စွာ စူးစိုက်ကြည့်လာတာမို့ ယန် ရင်ထဲ ဒိတ်ခဲနဲ ဖြစ်သွားကာ ပါးလေးတွေပါ ထူထူအမ်းအမ်း ဖြစ်သွားရကာ အနေရခက် အကြည့်လွှဲလိုက်မိပါသည်။ သူ့အကြည့် တွေထဲမှာပဲ ယန်မေးလိုက်တဲ့ အမေးကို ဖြေဆိုလိုက်သလိုလို ထင်မိသည်။

“ကျွန်တော့်ဓာတ်ပုံကိုသာ ပြန်ပေးပါ ယန်ရယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ယန်ဓာတ်ပုံကို ရှင့်ကို ပေးရမှာလဲရှင့်၊ သူများတွေမြင်ရင် ယန်ကို တစ်မျိုးထင်စရာဖြစ်အောင် လုပ်နေ တာလား”

“တစ်မျိုးထင်စရာ မရှိပါဘူးဗျာ၊ ဒီဓာတ်ပုံထဲက မိန်းကလေးက ကျွန်တော့်ချစ်သူဆိုတာ အားလုံးသိနေကြပြီးသား ပါ”

“ဘာ”

လက်ထဲက ယန် ဓာတ်ပုံလေး လွတ်ကျမလိုဖြစ်သွား ကာကို မနည်းဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ရသည်။

“ယန်ဖေဖေဆီမှာ ကျွန်တော် ခွင့်တောင်းခဲ့ပြီးပြီ၊ ယန်ကို သိပ်ချစ်လို့ လက်ထပ်ယူပါရစေဆိုတာ၊ အားလုံးရှေ့မှာပဲ ကျွန်တော် ဖွင့်ပြောခဲ့လို့ နှစ်ဖက်မိသားစု သိပြီးသားလို့ ပြောတာပါ”

“အိုး”

“ယန်ဖေဖေက ယန်သဘောကျရင် သူလည်း သဘောတူ တယ်လို့ ပြောတယ်”

“ရှင်...ရှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲဟင်”

ယန်ရင်မှာ စိတ်ဆိုးဒေါသတွေနှင့် သူမနောက်ကွယ်မှာ သားပေးသမီးယူ ကိစ္စတွေ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေတာကို ဘယ်လို ပြောဆို ဖြေရှင်းရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန်တော် မညာချင်ဘူး၊ ယန်ကိုချစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ယန်ရှိနေတဲ့ နေရာလေးကို ဒီနေရာလေးကနေပြီး အမြဲလာကြည့်နေ တာ ယန် မသိဘူးမဟုတ်လား၊ ဒီနေ့ ယန်က ကျွန်တော့်ကို တွေ့သွား ရတာလည်း ယန်မျက်နှာလှလှလေးကို အနီးကပ် မြင်ချင်တွေ့ချင်တဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်ကြောင့်ပါ၊ ယန်သာ ယန်အပါအဝင် လိုက်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် သိပ်ပျော်မှာပဲ”

ရိုးသားသောအသွင်။

တည်ငြိမ်အေးဆေးသော မျက်နှာနှင့် တံခွန်နဲ့တူသည့် လူတစ်ယောက်ကို ကြည့်မြင်နေရသည်မှာလည်း သေဆုံးသွားပြီး သူတစ်ယောက် ယန်အနားကို ပြန်ရောက်ရှိလာသလို ရင်မှာ တုသိမ့်သိမ့် ခံစားလာရပါသည်။

သူဟာ ကြိမ်းဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်မဟုတ်ဘဲ တံခွန် ဖြစ်နေခဲ့ရင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိုက်မလဲကွယ်။ တံခွန် နှင့် ကြိမ်းကို ခွဲခြားထားတာ တစ်ခုပဲရှိသည်။ အဲဒါကတော့ ကြိမ်းရဲ့ ခပ်ဝဲဝဲစကားသံဖြစ်ပြီး ထိုစကားပြော လေယူလေသိမ်းက ပဲ ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားထင်နေတဲ့ တံခွန်မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောနေ သယောင် ထင်မိသည်။ ကြိမ်းကိုမြင်နေရတာ တံခွန်ကို မြင်နေ ရတာနှင့်အတူတူပဲဆိုသည့် ခံစားချက်က ယန်ရင်ကို အရှိန်ပြင်းစွာ

ရိုက်ခတ်လာပြန်တော့ ပန်ကိုယ်တိုင် တံခွန်နှင့်တူလှသော ကြိမ်း-  
ဘာတစ်ခုမှ စကားအပိုမဆိုချင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန်တော့်ဓာတ်ပုံ ပြန်ပေးပါ ယန်”

ဒီတစ်ခါတော့ ပန်ဘက်က ဘာတစ်ခုမှ ငြင်းဆန်ခြင်း  
မပြုတော့ ကြိမ်းရဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်မည်းလေးကို ကြိမ်း လက်ဆွဲ  
အလွယ်တကူပင် ပြန်လည်ပေးအပ်လိုက်မိသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ယန်၊ နောက်ရက်တွေက ခါး  
ဒီအချိန်မှာ ဒီနေရာလေးက ပန်အလားကို ကျွန်တော် နေထိုင်  
စောင့်နေမယ်နော် ယန်”

“မစောင့်ပါနဲ့၊ ယန် လာမှာမဟုတ်ဘူး”

“လာတဲ့အချိန်ပေါ့၊ မိုးရွာရွာ နေပူပူ ပန်အလား  
ကျွန်တော်စောင့်မယ်၊ ဟိုမှာမြင်လား၊ ကျွန်တော့်မော်တော်  
အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော် ယန်ဆီကိုလာတာ”

ကြိမ်း ညွှန်ပြရာကို ပန် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အပြာနီ  
အဖြူအဝါကျား ရောနှောနေသော မော်တော်လေး တစ်စင်း  
ဟိုခပ်ဝေးဝေးတစ်နေရာမှာ လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ရုတ်တရက်  
ပန်မျက်ဝန်းထဲမှာ တံခွန်ပုံရိပ်ကို ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်သည်။ တံ  
လည်း ဒီလိုပဲ သူ့စိတ်ထင်ရာ လုပ်တတ်သူ။

“ရှင်မိဘတွေ ရှင်ဒီကိုလာတာမသိဘူးလား”

“ကျွန်တော်တို့အိမ်က ဒီမှာလည်းရှိတယ်၊ ပန်ဆီလာ  
အမေသိတယ်”

“ရှင်ကို မတားဘူးလား”

တံခွန်မာမီကို မျက်လုံးထဲမှာ မြင်ယောင်ရင်း ရင်နာစွာ  
မေးလိုက်တော့ သူက ပြုံးပြီး ဦးခေါင်းကို အသာခါယမ်းပြသည်။

“ကျွန်တော်က အရွယ်ရောက်နေပြီပဲ၊ ကျွန်တော့်ဘဝ  
အတွက် စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်ဆုံးဖြတ်ဖို့ ကျွန်တော့်မိဘတွေက  
ခွင့်ပြုထားပြီးသားပါ၊ ကျွန်တော့်မိဘတွေက ကျွန်တော့်ကိုယ့်တယ်”

“ယုံတယ်”

“အင်း”

တံခွန်မာမီကျတော့ရော...

တံခွန်ကို မယုံတာလား။ ပန်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ သူမ  
နောက်ခံ ဂုဏ်ခန့်ကြွယ်ဝမှုကို မယုံကြည်နိုင်တာလား။ ဘာအတွက်  
ကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် တံခွန်က ကံဆိုးခဲ့သူဖြစ်သည်။ တံခွန်သာ သက်ရှိ  
ထင်ရှားရှိနေခဲ့မည်ဆိုလျှင် တံခွန်မာမီ ဘာပဲပြောပြော တံခွန်ကို  
ပန် လက်ထပ်မိမှာပါ။ ဒါပေမဲ့... တံခွန်ရယ်...

တံခွန်နဲ့ ခွဲမရအောင်တူတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ပန်  
မျက်စိအရောက် ပို့လွှတ်လိုက်တာဟာ ပန်ရဲ့နှလုံးသားအစုံကို  
နှင်းချေဖို့ပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် တံခွန်အပေါ်မှာတင်ခဲ့တဲ့ မေတ္တာ  
ဝင်ကြွေးတွေကို ပေးဆပ်ဖို့များလား တံခွန်ရယ်။

“ယန် ပြန်တော့မယ်”

“ကျွန်တော် ပန်အလားကို နေ့တိုင်းစောင့်နေမယ်”

“မစောင့်ပါနဲ့ရှင်၊ ဒီနေရာလေးကိုလည်း နောက်ထပ်



ဘယ်တော့မှ ပန် မလာတော့ပါဘူး၊ ရှင့်ကိုလည်း နောက်  
ဘယ်တော့မှ မတွေ့ပါရစေနဲ့၊ ရှင့်ကို ပန် မမြင်ချင်ဘူး၊ မတွေ့ဘူး  
ဘူး”

“ပန်”

နောက်ပါးဆီမှ ကြိမ်းရဲ့ ဝဲသောအသံလေးက  
နှလုံးသားကို ဆုပ်ချေလိုက်သလို နာကျင်သွားပေမယ့်  
လှည့်မကြည့်တော့။ နေရာက တအားပြေးထွက်လာချိန်မှာ  
မျက်ဝန်းမှာ စိုရွံ့သွားသည့် မျက်ရည်တွေက အမြင်အာရုံအ  
ကို ဖုံးလွှမ်းပေးသွားစေခဲ့သည်။



### အခန်း (၂၃)

“သမီး”

ရင်မှလာသော လှိုက်လှဲသောအသံဖြင့် ပန်မျက်နှာလေးကို  
အစေ့ကြည့်ကာ တုန်တုန်ရီရီ ခေါ်လိုက်သော ပန်၏ ဖေဖေဆိုသူကို  
ပန် ဘာတစ်ခုမှ မတုံ့ပြန်နိုင်ဘဲ တွေ့တွေ့ဝေဝေလေး ငေးကြည့်  
နေမိသည်။

ယောက်ျားပီသသော ရုပ်ရည်၊ တည်ကြည်ခန့်ညားသော  
အသွင်ပြင်ရှိသော်လည်း ကျန်းမာရေးသိပ်မကောင်းလှသော အသွင်  
ကို တွေ့မြင်နေရသည်။

ဒါ ပန်ရဲ့ဖေဖေလား။

“ဖေဖေကို မခေါ်ချင်မပြောချင်လောက်အောင် မုန်းနေ  
ပြီလား သမီးကြီးရယ်၊ သိပ်စိတ်နာသွားပြီလားကွယ်”

ပန်ကို သမီးကြီးတဲ့။

သမီးကြီးဆိုတော့ သမီးငယ်တွေလည်း ရှိနေသည်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။ သန္တာကျွန်းစံအိမ်ကြီးမှာ ပန်တိုသားအဖ တွေဆုံပွဲကို မည်သူမှမပါဘဲ နှစ်ဦးတည်း တွေ့ဆုံရန် စီစဉ်ပေးထားခြင်းဖြင့် ပန်ရင်ထဲက ခံစားချက်၊ မကျေနပ်ချက်၊ နာကြည်းချက်များအားလုံးက စိတ်ရှိလက်ရှိ ပေါက်ကွဲရင်ဖွင့်ခွင့် ရှိသော်လည်း ပန် ဘာတစ်ခုမှ မပြောခဲ့ပါ။

မေမေနှင့် ပန်တိုသားအဖကို ရက်စက်စွာ ဒီအချိန်ထိ စိမ်းစိမ်းကားကား ထားရစ်ခဲ့သည်ဟု ထင်မြင်ခဲ့သော ပန်၏ ထင်မြင်ချက်က ဖေဖေထံမှ ရှင်းလင်းထုချေမှုများအောက်မှာ ထေဝါကွယ်ပျောက်သွားခဲ့ရသည်ကလည်း အမှန်ဖြစ်သည်။

လူသတ်မှုဖြင့် ထောင်ကျသွားသည့် ဖခင်ဖြစ်သူကို အခုလို အသက်မသေဘဲ ပြန်တွေ့ရခြင်းအဖြစ်ကို ဝမ်းသာရမည်လား။ ဝမ်းနည်းရမည်လား ဆိုသည်ကိုက ပန်ကိုယ်တိုင် သေချာ မဆုံးဖြတ်နိုင်သေးပါ။

ဖေဖေ မရှိသည့်နောက် မေမေက သန္တာကျွန်းကို ရောက်လာခဲ့သည်။ ယောက္ခမတွေက နှိပ်စက်၊ ယောက်ျားဖြစ်သူက ထောင် ကျသည့်အထိ အသုံးမကျဖြစ်ရခြင်းကိုပဲ မေမေအပြစ်လိုလို ပြောဆို အနိုင်ကျင့်လာတော့ ဖေဖေအပါအဝင် အားလုံးကို စိတ်နာခဲ့သည့် မေမေအဖြစ်က သနားစရာအကောင်းဟု ဆိုရမည်။

ထိုထက်ပို၍ သနားစရာဖြစ်ခဲ့ရသူက မိခင်ဖြစ်သူ ကွယ်လွန်ပြီးနောက်မှာ ဖခင်မဲ့ တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝနှင့် ကြီးပြင်းရှင်

သန်လာခဲ့ရသည့် ပန်ဘဝဖြစ်သည်။

ဖေဖေ ထောင်ထဲမှာရှိနေတုန်း ဖေဖေမိဘတွေက ချွေးမနှင့်မြေး နှစ်ယောက်စလုံး သေပြီဆိုသည့်စကားနှင့် မေမေနှင့် ပန်အပေါ် ရှိနေသည့် သံယောဇဉ်ကြီးကို အပြီးဖြတ်တောက် ဝစ်ခဲ့သည်။

ခံစားကြေကွဲရသော ဖေဖေရင်ကို လှမ်းမြင်စာနာကြည့်နိုင်ပေမယ့် ပန်ရင်ထဲက ခံစားချက်ကိုလည်း စာနာကြည့်ပေးဖို့ ဖေဖေကို ပြောချင်သည်။ တစ်ချိန်လုံး မေမေနှင့် ပန်တို သားအဖကို တမ်းတနေခဲ့သည်ဟု ဆိုပေမယ့် ထောင်က လွှတ်လာပြီးနောက်မှာ ဖေဖေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုခဲ့သည်။ သားတွေသမီးတွေ ထပ်ရသည်။ သူ့ဘဝနှင့်သူ နေသားတကျ ရှိနေချိန်ကြမှ ပန်ဆိုသည့် မေ့ကွယ်ထားသော သမီးငယ်၏ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်က ကျောင်းတုန်းက ခင်မင်ခဲ့သော ချယ်ရီဆိုသည့် သူငယ်ချင်းမ၏ သတင်းပေးမှုဖြင့် သိခွင့်ရလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သိသိခြင်းပင် သမီးငယ်၏ဇာတ်ပုံကို ကိုင်ဆွဲကာ သန္တာကျွန်းကိုလိုက်ဖို့ ပြင်ဆင်ပေမယ့် ကျန်းမာရေးချို့ယွင်းပြီး အိပ်ရာထလဲသွားသည်။ ပန်ရဲ့ဇာတ်ပုံကို တွေ့မြင်စက ဦးဆွမ်းထရာရင်မှာ အတုန်လှုပ်အချောက်ချားရဆုံးဖြစ်သည်။

အမေနှင့် တစ်ထပ်တည်းတူသည့် သမီးက သူ့အမေတို့ယံစား သူ့ကို နာကြည်းစကားတွေဆိုပြီး စိမ်းစိမ်းကားကား နက်ရက်စက်စက် ပြုမူလိမ့်မည်ထင်ခဲ့ပေမယ့် ချစ်စရာကောင်းလှ

သော သမီးငယ်က ထိုသို့မပြုမူခဲ့ပါ။

အဖေဆိုသည့် လူသားတစ်ယောက်ကိုသာ အံ့ဩထူးဆန်းမှုအပေါင်းနှင့် ကြည့်ငေးနေသည့် သမီးငယ်။

“သမီးကို သိပ်တွေ့ချင်လွန်းလို့ ဖေဖေ လာခဲ့တာပါ။ သမီးက ဖေဖေကို မတွေ့ချင်ဘူးဆိုရင်လည်း နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ သမီးဆီကို ဖေဖေ မလာတော့ပါဘူးကွယ်”

“သမီး ဘာမှမပြောပေမယ့် သမီးရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ဖေဖေ အားလုံးနားလည်နေပါတယ်။ ဖေဖေ ပြန်တော့မယ်နော် သမီး”

နေရာက နှုတ်ဆက်ကျောခိုင်းသွားသည့် ဖခင်ကြီး၏ ကျောပြင်ကို ကြည့်ရင်း ပန့်ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲ ဆို့နှင့်ဝမ်းနည်းသွားသည်။ ပန့်ဆီကို ဘယ်တော့မှ ထပ်မလာတော့ဘူးတဲ့လား။ ပန့်က ဖေဖေကို သိပ်မုန်းနေတာတဲ့လား။

ဟင့်အင်း...ပန့် ဖေဖေကို မမုန်းပါဘူး။

ဖေဖေဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို အခုမှ မြင်တွေ့ဖူးတဲ့ ပန့်အဖြစ်ကို ဝမ်းနည်းကြေကွဲလွန်းလို့ပါ ဖေဖေရယ်။ ဖေဖေကို ပန့် မမုန်းပါဘူး။

“ဖေဖေ”

“သမီး”

“ဖေဖေရယ်”

အံ့ဩစိတ်ဖြင့် ဝမ်းသာဝမ်းနည်းဖြစ်နေသော ဖခင်ကြီး

ပြေးသွားပြီး ဖေဖေကိုယ်ကြီးကို တင်းတင်းဖက်ကာ အားပါးတရ ရှိုက်ငိုချလိုက်သည့် ပန့်အသံက တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုခွင်းလိုက်သည်။

“သမီး...ဖေဖေသမီးလေးရယ်”

ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ ကျလာသည့် မျက်ရည်တွေက ပန့်ကိုယ်လေးပေါ်သို့ လွင့်စင်ကျရောက်သွားခဲ့ရပါပြီ။ အဖေအဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်သည့် သမီးလေး။ သူ့ရဲ့အပြစ်တွေကို ဘာတစ်ခုမှ ငွေမယူရှာသည့်သမီး။

“ဖေဖေဝမ်းသာလိုက်တာ သမီးရယ်၊ ဖေဖေသေပျော်ပါပြီ ဖေဖေသမီးလေးရယ်”

“ဖေဖေရယ်”

နားလည်မှုကိုယ်စီနဲ့ ပြေလည်မှုရသွားသည့် သားအဖ နှစ်ယောက်အဖြစ်ကို မြင်မှ အားလုံးကိုယ်စီ သက်ပြင်းချနိုင်ခဲ့ကြသည့်အဖြစ်ကို ပန့်တို့သားအဖ မသိလိုက်ကြပါ။

ဖေဖေနှင့် ပန့်တို့ ပြေလည်သွားပြီးနောက်မှာ ပန့်က ဖေဖေနှင့်အတူ လိုက်မနေကြောင်း ပြတ်သားစွာ ငြင်းဆိုခြင်းကို ဖေဖေ ကိုယ်တိုင်ကလည်း နားလည်စွာ ခွင့်လွှတ်ပါသည်။ ပန့်အတွက်ဟုဆိုကာ ဖေဖေက ပန့်အမည်နှင့် ဘဏ်စာအုပ်လုပ်ပေးသလို စိန်ထည်လက်ဝတ်ရတနာ ပံ့ပိုးများဝယ်ပေးသည့်အပြင် လိုအပ်သည့် အကူအညီမှန်သမျှ အချိန်မရွေး တောင်းဆိုပါရန် ပြောကြားပါသည်။

ဒေအဖနှင့်အတူ ပါလာသူကြိမ်းကိုကြည့်ပြီး ပန်မှအပ အားလုံး တံခွန်နှင့်တူသဖြင့် အံ့ဩနေကြသည်။ ကြိမ်းကိုယ်တိုင် ကလည်း သူ့ကို လူတစ်ယောက်အလွန်တူကြောင်း အပြောခံရသဖြင့် သူနှင့်တူသည်ဟု အပြောခံရသော တံခွန်ကို သိပ်တွေ့ချင်သည်မှာ ပြောမပြတ်အောင် ဖြစ်နေ၏။

ကြိမ်းက နောက်ဆုံး ဇွတ်အတင်း ပန်ဖေဖေကို ပူဆာပြီး တံခွန်ဓာတ်ပုံကို ကြည့်မြင်လိုကြောင်း ပြောလာရာ ပန်မှာ ဖေဖေကို အားနာတာနှင့်ပင် တံခွန်ဓာတ်ပုံကို ယူပြလိုက်ရသည်။

“ကြိမ်းနဲ့ တူလှချည်လား၊ သမီးသူငယ်ချင်းထင်တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

အကျယ်တဝင့် ရှင်းပြမနေလိုသဖြင့် ပန် ဤမျှနှင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

တံခွန်ကွယ်လွန်သွားပြီဟု ပြောတော့ ဖေဖေရော ကြိမ်းပါ မျက်နှာပျက်သွားကြသည်။ ကြိမ်းနှင့် ဖေဖေထံမှ အကြည့်တွေ က ပန်အပေါ်မှာ ကရုဏာသက်စွာ ရောက်ရှိလာတာကို ရင်မဆိုင်လိုစွာ အကြည့်လွှဲထားလိုက်သည်။

ကြိမ်းကတော့ တံခွန်ဓာတ်ပုံမြင်တာနှင့် ပန် ဘာကြောင့် အံ့ဩထိတ်လန့်စွာ သတိလစ်သွားရတာကို သဘောပေါက်လိုက်ရာ ပန်အပေါ်မှာ ပို၍ပင် မေတ္တာကရုဏာမိုးတွေ ရွာသွန်းနေမိသည်။

ပန်က တံခွန်ကို သူငယ်ချင်းလို့ပြောပေမယ့် ငန် အဖေရော ကြိမ်းပါ ထိုစကားကို မယုံကြည်ကြပါ။ တံခွန်ဆိုတာ ပန်ရဲ့ချစ်သူဟူ၍သာ သဘောပေါက်နားလည်လိုက်ကြရာ တံခွန်နှင့် တူသော သူ့ကို တွေ့သည့်အခိုက်မှာ သူ့ကို တင်းကြပ်စွာ ဖက်ပြီး ငိုကြွေးခဲ့ပုံက ကြိမ်းရင်ကို ပို၍နာကျင်သွားစေပါသည်။

ဖြစ်နိုင်လျှင် ကြိမ်းက သူ့ကိုယ်သူ တံခွန်နေရာမှာ အစားထိုးဝင်ရောက်ကာ ပန်ရင်ထဲက သောကဝေဒနာတွေကို ဖြေသိမ့်ပေးချင်သည်။ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ပန်ကို ပိုက်ထွေးပြီး တစ်သက်လုံး ယုယကြင်နာစွာ ပိုက်ထွေးထားလိုသည်။

ကြိမ်းရင်ထဲကဆန္ဒကို ပန်က အလွယ်တကူ ခွင်ပြုနိုင်ပါမလားဟု တွေးမိတော့ ကြိမ်းရင်ထဲမှာ အားငယ်စိတ်လေး ဖြစ်သွားမိသည်။ တကယ်တော့ ကြိမ်းဆိုတာ ကလေးသူငယ်လေး တစ်ယောက်မဟုတ်ပါ။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို ဦးဆောင်ဦးရွက်ပြုနေသူ လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်ရုံမက ချောမောသော ရုပ်ရည်နှင့် တောင့်တင်းသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်အဖြစ် ကြိမ်းနားမှာ မိန်းမလှလေးတွေ ရှိနေပေမယ့် ကြိမ်းနဲ့လုံးသားက အချစ်မေတ္တာပန်းက ထူးဆန်းစွာပင် ပန်ဆိုသည့် မိန်းကလေးထံမှ ပွင့်လန်းလာခဲ့ရသူဖြစ်သည်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ပန်အဖေထံမှ ပန်ဆိုသည့် အမည်လေးကို စကြားလိုက်သည့်နေ့ထဲက သူ့စိတ်ထဲမှာ မှတ်မှတ်ထင်ထင် မေ့မရအောင် စွဲသွားကာ သူမနှင့် တစ်စုံတစ်ရာ

ထူးခြားသော သက်ဆိုင်မှုရှိနေသလို ထင်ခဲ့မိသည်။

ပန်ရဲ့ စိတ်လေးကို တွေ့တော့ သူ့အထင် က ပို၍ခိုင်မာသွားသည်။ ပန်ရဲ့ ဓာတ်ပုံလေးကို မြင်မြင်ချင်း မြတ်နိုးစွာ စွဲလမ်းသွားခဲ့သည်။ သူ့အပေါ်မှာ သားတစ်ယောက်လို သံယောဇဉ် ကြီးလှသော ပန်ဖေဖေထံမှ ပန် ဓာတ်ပုံလေးကို မရှက်မကြောက် တောင်းခဲ့ရုံမက ပန်ကို ထူးထူးခြားခြား တွေ့မြင်လိုစိတ်က သူ့စိတ်ကို ပြင်းထန်စွာ ဖိစီးနှိပ်စက်ခဲ့သည်။

ဘယ်လိုမှနေလို့မရသည့်အဆုံး ပန်ရှေ့ကို သူ့ရောက်ခဲ့ရ သည်။ ပန်ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုပုံရိပ်လေးတွေကို အားကောင်းလှသော ဓာတ်ပုံကင်မရာ၏ အကူအညီဖြင့် ရိုက်ကူးကြည့်ငေးခွင့် ရခဲ့သည်။

ထိုမျှနှင့်ကားမရ နောက်ဆုံး ပန်ရှေ့ရောက်သည်အထိ သူ့ရင်ထဲက အချစ်တွေ မချိမဆန်ဖြစ်လာတော့ ပန်ကို ရယူ ပိုင်ဆိုင်ဖို့ သူ့ကြိုးစားမိသည်။

နှစ်ဘက်လူကြီးမိဘတွေကို သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေ ရင်ဖွင့်ပြောပြပြီး ပန်ကို လက်ထပ်လိုကြောင်း၊ အဘယ်မျှ ချစ်မြတ်နိုးရကြောင်းတွေ ပြောပြတော့ လူကြီးတွေက တအံ့တဩ နှင့်ပင် ပန်ကို သူနှင့်သဘောတူပေးခဲ့ကြသည်။

သိပ်လှသည့် ပန်မှာ အရင်ဦးသူ ရှိနှင့်နေသည့်အတွက် ထူးပြီးမအံ့သြပေမယ့် ပန်ရဲ့ချစ်သူတံခွန်က သူနှင့်ခွဲမရအောင် တူနိုင် လွန်းသူအဖြစ်ကိုတော့ မအံ့သြဘဲမနေနိုင်။

“ပန်”

“ရှင်”

“တံခွန်နဲ့တူတဲ့ကောင်လေး ဒီကို ခဏခဏလာနေတာ ဘာသဘောလဲ၊ ဒေါ်လေးတော့ သူ့ကို နည်းနည်းမှ သဘောမကျ ဘူး၊ ပြောစရာရှိတာ အပြတ်ပြောပစ်လိုက်၊ ဒါမှနောက်မလာရဲမှာ”

ဒေါ်လေးနန်းခေမာ၏ ဆန္ဒနှင့် စကားက ကြိမ်းအတွက် ရှင်းလင်းထိမိလှသည်ဟု ဆိုရပါမည်။ တံခွန်နှင့်တူသော ကြိမ်း နောက်ကို ပန် ပါသွားမည်ကို စိုးရိမ်နေသည်မှာ အထင်အရှားဖြစ် သော်လည်း ဘွားနှင့် ဦးစစ်ကတော့ ကြိမ်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး ချိုသည် ခါးသည် ဘာတစ်ခုမှမပြောဘဲ ပန်ကို စိတ်ချမ်းသာသလို နေခွင့်ပြု ထားကြသည်။

“ပန်က ကြိမ်းဆိုတဲ့ ကောင်လေးအပေါ်မှာ သံယော ဇဉ်တွယ်နေပြီလား”

“ပန်မသိဘူး ဒေါ်လေး”

ကြိမ်းနှင့်ပန် မကြာခဏ တွေ့ဆုံဖြစ်ကြသည့် အဓိက အကြောင်းရင်းမှာ ကြိမ်းနှင့် တံခွန် ခွဲမရအောင်တူနေခြင်းက အဓိက ဆိုသည်ကို ပန်ပဲသိသည်။ ကြိမ်းကို မြင်နေရခြင်းဟာ တံခွန် ကို မြင်နေရခြင်းဖြစ်ပြီး ကြိမ်းနှင့် ခဏပြောနေရခြင်းမှာလည်း တံခွန်နှင့် စကားပြောနေသလို စိတ်မှာထင်နေမိသည့်အတွက် ကြိမ်း က ပန်အပေါ်မှာ မေတ္တာရှိနေတာကို သိသိနှင့်ပင် ကြိမ်းလာ တိုင်း ပန်က လက်ခံတွေ့ဆုံနေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ပန် မသိပေမယ့် ဒေါ်လေးသိတယ် ပန်၊ ဒီပုံအတိုင်း



ဆက်သွားနေမယ်ဆိုရင် တစ်နေ့ အဲဒီကောင်လေးနဲ့ ပန် လက်ထပ်ရ လိမ့်မယ်သိလား”

“ဘာဖြစ်လို့ ဒေါ်လေးက အဲဒီလိုပြောရတာလဲ၊ ပန် က ကာယကံရှင်ပါ။ လက်ထပ်မယ် လက်မထပ်ဘူးဆိုတာ ပန် အပေါ်မှာပဲ မှတည်တဲ့အရာပါ ဒေါ်လေး”

“ဒီလိုပဲထင်ကြတာပဲလေ၊ တစ်နေ့ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကိုပဲ လက်တွဲဖို့ စိတ်ကူးယဉ်ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား၊ တကယ့် လက်တွေ့မှာ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်ချင်မှဖြစ်တာမျိုးပဲ”

“ဒေါ်လေး”

“ပန်ရင်ကို ထိခိုက်နာကျင်စေမယ့် စကားတွေကို ဘာတစ်ခုမှ ရှေ့မဆက်ပါနဲ့လားရှင်၊ ပန် မကြားချင်လို့ပါ”

“မကြားချင်လည်း ပြောရမှာပဲပန်၊ စစ်ကိုသာ လက်ထပ် လိုက်မယ်ဆိုရင် ဒီကိစ္စတွေအတွက် ဒေါ်လေးရော ဘွားရော စစ်ကိုယ်တိုင်ရော ဘယ်သူမှ ပူပင်သောကရောက်နေစရာ မလိုဘူး ဆိုတာ ပန်လည်းသိရမှာပေါ့”

“ဒီနှစ်ခုထဲက တစ်ခုကိုရွေးဖို့ ပန်ကိုယ်တိုင် သတ္တိရှိ ရှိရွေးပါ။ စစ်ကတော့ ပန်ကို ဘယ်တော့မှ စိတ်ဆင်းရဲမှာ မြင်ရက်တဲ့လူ မဟုတ်တော့ သူ့ဝေဒနာကို သူ့ဘာသာ ကျိတ်ခံစား ရုံကလွဲပြီး ပန်ဆီက ဘာတစ်ခုမှ တောင်းဆိုလိမ့်မယ်မဟုတ် ဘူးဆိုတာ ပန်သိထားစေချင်တယ် ပန်၊ ဒေါ်လေးပြောချင်တာ ဒါပဲ၊ ကျန်တာ ပန်စိတ်ကြိုက် ဆုံးဖြတ်ပါ”

နေရာက ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည့် ဒေါ်လေးနန်းခေ မာ၏ နောက်ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်း ပန်လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှ ကို တစေ့တစောင်း လိုက်လံအကဲခတ်ကြည့်ရှုနေသည့် ဒေါ်လေး သဘောထားကို ပန် တွေးကြည့်နေမိသည်။

ဦးစစ်နဲ့ ပတ်သက်လာရင် ဒေါ်လေးနန်းခေမာက ဘာ တစ်ခုမှ ဆတ်ဆတ်ထိမခံနိုင်သလို ဖြစ်နေရသော အကြောင်းရင်း ကို ပန်ရင်မှာ တိတ်တခိုး စာနာနားလည်လာခဲ့မိပါပြီဟုဆိုလျှင် ဒေါ်လေးနန်းခေမာ ပန်ကို ဘာပြောမှာပါလိမ့်ဟု သိချင်မိသည်။

တံခွန် ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားပြီးနောက်မှာ ပန်စိတ် တွေ အတော်ရင့်ကျက်သွားသည်ဟု ထင်သည်။ အတွေးအမြင်တွေ ပါ ပြောင်းလွဲသွားသလား မပြောတတ်။ ဟိုတုန်းကဆိုရင် ဒေါ်လေး ဘက်က ဒီလိုပြုမူပြောဆိုဆက်ဆံလာလျှင် ကလေးတစ်ယောက်လို စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်မိဦးမည် ဖြစ်သော်လည်း အခုတော့ ပန်ရင်မှာ စာနာခြင်းတွေနှင့် တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်ခဲ့ပြီမို့ ဒေါ်လေး၏ ဒေါသတွေ က ပန်ကို ထူးခြားစွာ မနာကျင်စေတော့တာ ဒေါ်လေးက သိမည် မဟုတ်ပါ။



ရွက်ဖို့ အားမာန်သတ္တိတွေရှိလာခြင်းဟု အကြောင်းရင်းအစစ်မှန် ဆိုလျှင်လည်း မမှားဟုထင်သည်။

ပန်ကိုယ်တိုင်လည်း ဆန်းကြယ်သော အချစ်၏ သဘောကို နားမလည်နိုင်သေးပေမယ့် ပန်ဘက်က အကောင်းဆုံးပေးဆပ်မှုတစ်ခုကို ပန် ဆောင်ရွက်ရန်ဆုံးဖြတ်အပြီးမှာ ဦးစစ်နှင့် ပန် နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ခဲ့ကြသည်။

ပြီးတော့ ပန်ရင်ထဲ ဖြစ်ချင်သည့်ဆန္ဒတွေကို ပြောတော့ ဦးစစ် မျက်နှာက ပြိုတော့မည့်မိုးနယ်။

“မဖြစ်နိုင်တာ ပန်ရယ်၊ ကိုယ်က ဘာဖြစ်လို့ မမနန်းမေမာကို လက်ထပ်ရမှာလဲ၊ အဓိပ္ပာယ်လုံးဝမရှိတဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို ရုပ်တန်းက ရုပ်စမ်းပါ ပန်”

“ပန်အတွက်တော့ ဒါထက် အဓိပ္ပာယ်ရှိတာ မရှိဘူးလို့ ဆင်ပါတယ် ဦးစစ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ပန်ကို ဦးစစ်က သိပ်ချစ်နေသလို ဒေါ်လေးကလည်း ဦးစစ်ကို သိပ်ချစ်နေခဲ့လို့ပါ”

“ဘာ”

“ပန်...ဘာပြောလိုက်တယ်”

ဦးစစ်၏ ထိတ်လန့်ချောက်ချားသွားသည့် ဟန်အမူအရာကို ပန် ပထမဆုံးမြင်ဖူးခြင်းဆိုလည်း မမှားပါ။

“ဒီမှာ ဒေါ်လေးရဲ့ဒိုင်ယာရီ ပန်ယူလာတာ၊ ဒါကို ဖတ်ပြီး နင် ပန်ပြောတာကို ဦးစစ် လက်ခံပေးပါ၊ ပန်ကို တကယ့်အတ္တစစ်နဲ့ ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုရင်ပေါ့လေ”

အခန်း (၂၄)

အဆေးကိုပျံသန်းသွားသော ငှက်တစ်အုပ်က ကောင်းကင်ပြာပြာကို နောက်ခံပြုလျက် သူတို့ဦးတည်ရာဆီသို့ ပျံသန်းသွားတာကို ပန် ငေးလျက် ငြိမ်သက်စွာကြည့်နေ၏။

ထိုမြင်ကွင်းကပင် ပန်ထံမှ လွန်ခဲ့နေသော အတွေ့စိတ်ကူးပုံရိပ် ပြတ်ထင်းစွာ ခွဲဝေပေးခြင်းဟုဆိုလျှင်လည်း မမှားပါ။ ဒေါ်လေးနန်းမေမာရင်ထဲ နှလုံးသားထဲ လျှို့ဝှက်သိပ်သည့် စွာ နောင်ဖွဲ့ထားရှိသော ချစ်မေတ္တာ၏ အဆုံးမရှိ နက်ရှိုင်းလေးနက်မှုကို သိခွင့်ရပြီးနောက်မှာ ဒေါ်လေးနန်းမေမာကို အထူး ကြင်နာစာနာသနားခဲ့မိသည်။

တကယ်တော့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မှုတစ်ခုပေမဲ့၊ ချစ်ခြင်းနောက်မှာ မေတ္တာဆိုတာ ပါရှိနေခြင်းကိုတော့ ဘယ်သူမှမပြုနိုင်သည့် ပြုနိုင်ခဲ့သည့်အရာတွေ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်

“ကိုယ်က ပန်ကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း သက်သေပြနိုင်ဖို့ ပန် ယုံကြည်လာအောင် မမနန်းခေမာကို လက်ထပ်ပြရမယ် ဟုတ်လား၊ အဲဒီအတွက် ကိုယ့်ဘက်ကို ပန် နည်းနည်းလေးမှ ထည့်မစဉ်းစားတော့ဘူးလားဗျာ”

“သေချာစဉ်းစားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ရတာပါ ဦးစစ်၊ ပန်ကို ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ တံခွန်သေပြီးနောက်မှာ တံခွန်မာမီရဲ့ အမုန်းဟာ ပန်အပေါ်မှာ အပြင်းထန်ဆုံးကျရောက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီလိုပဲ ပန်ကို သိပ်ချစ်တဲ့ ဦးစစ်ရဲ့အချစ်ကြောင့် ဒေါ်လေးနန်းခေမာရဲ့ ပန်အပေါ်ထားရှိခဲ့တဲ့ အမုန်းဟာလည်း တစ်နေ့တခြား ကြောက်စရာကောင်အောင် ပြင်းထန်လာခဲ့တာ ဦးစစ်သိလား”

ပန်စကားအဆုံးမှာ စစ်မင်းဟုန် ငိုငင်ကျသွားသည်။ တကယ်တော့ မမနန်းခေမာ သူ့အပေါ်ထားသည့် သဘောထားတို့ကို သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မသိနားမလည်ခဲ့တာမဟုတ်။

သိသိကြီးနှင့် တမင်ဥပေက္ခာဖြု လျစ်လျူရှုခဲ့ခြင်းသို့ ဖြစ်ရာ တစ်နေ့တခြား ကြီးထွားလာသည့် ပန် အပေါ်ထားသည့် အမုန်းနှင့်အပြိုးကို သူ့ကိုယ်တိုင် ရိပ်စားမိခဲ့ပါလျက် စိတ်မဝင်စားသလို နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ပန်ကိုချစ်တဲ့ ယောက်ျားနှစ်ယောက်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ မိန်းမနှစ်ယောက်ရဲ့ရင်ထဲက အမုန်းနဲ့အပြိုးကို ပန် သိပ်ကြောက်ခဲ့ပါပြီရှင်၊ ပန်အပေါ်မှာထားတဲ့ တံခွန်မာမီရင်ထဲက အမုန်းနဲ့အပြိုးမှာကြည်းခြင်းတွေကို ပန် မဖယ်ရှားနိုင်တော့ပေမယ့် ဒေါ်လေး

နန်းခေမာ ရင်ထဲကအမုန်းကိုတော့ ပန် ဖယ်ရှားပေးပါရစေ၊ ဒါမှလည်း ပန်တစ်သက် လိပ်ပြာလုံစွာနဲ့ နေနိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ တကယ်တော့ ပန်ဟာ ဒေါ်လေးရဲ့ချစ်သူကိုလည်း မလှယူ ခဲ့ပါဘူး၊ တံခွန်ကိုလည်း မသတ်ခဲ့ပါဘူး ဦးစစ်ရယ်... ပန်လေ”

“တော်ပါတော့ ပန်ရယ်၊ တော်ပါတော့ ဒီလောက်ဆို ပန် ဖြစ်စေချင်တဲ့ဆန္ဒကို ကိုယ် သဘောပေါက်ပါပြီကွယ်၊ ပန်ရဲ့ မျက်ရည်တွေကို ကိုယ်မမြင်ပါရစေနဲ့”

နင့်သည်းစွာ ကြေကွဲနေသော ပန်ရင်ထဲက နှလုံးသားတစ်စုံကို မည်သူမှမမြင်နိုင်ကြပါ။ ဦးစစ်ကို လက်ထပ်ဖို့ အကြိမ်ကြိမ်တိုက်တွန်း ဖိအားပေးနေသော ဒေါ်လေးနန်းခေမာ က ပန်သောက်မည့် နွားနို့ခွက်ထဲမှာ ရက်စက်စွာ အဆိပ်ခတ်ထားသည်ဟုဆိုလျှင် ဦးစစ် ယုံနိုင်ပါမည်လား။

ထိုအဖြစ်ကို ပန်တစ်ယောက်တည်းသာ သိပါသည်။ ဒါကလည်း တိုက်ဆိုင်စွာပင် ပန်သောက်မည့် နွားနို့ခွက်ထဲကို ဆေးမှုန့်တွေထည့်နေသည့် ဒေါ်လေး၏ လုပ်ဆောင်ချက်ကို ပန်ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် နွားနို့ခွက်ကို ယူလာပေးခိုက်မှာ ပန်က အရင်ဦးအောင် ဝင်တိုက်ပစ်ခဲ့သည်။

ဖိတ်စင်သွားသည့် နွားနို့တွေကို သောက်မိသော ကြောင်ဖြူလေးသည် ပန်နှင့်ဒေါ်လေးရှေ့မှာပင် မချိမဆန့် အဆိပ်မိသဆုံးသွားခဲ့တာကို ဒေါ်လေးရော ပန်ပါ မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်။

ဒီနောက်မှာတော့ အံ့သြတုန်လှုပ်စွာ နေရာမှာကျန်ရစ်ခဲ့

သည့် ပန်နှင့် မျက်နှာနှစ်ဖက်ကို လက်ဖဝါးနှင့် အုပ်ကွယ်  
ပြေးထွက်သွားသည့် ဒေါ်လေးနန်းခေမာ။

“ပန်ကိုချစ်ရင် ဒေါ်လေးကို လက်ထပ်ပါ။ ဒီလိုမှ မဟုတ်  
ရင် ခြေဦးတည့်ရာကို ပန် ထွက်သွားရပါလိမ့်မယ် ဦးစစ်”

မျက်ရည်တွေကို မသိမ်းနိုင်ဘဲ ပန်ရင်ထဲကဆန်  
ပြတ်သားစွာဆိုနေသူကို စစ်မင်းဟုန် စိုက်ကြည့်ငြိမ်သက်နေ

ခြေဦးတည့်ရာ အဝေးတစ်နေရာကို ထွက်သွားဦးမည်  
တဲ့လား ပန်ရယ်။

ဒီလိုနည်းနဲ့ပဲ မင်းလေးကို ကိုယ်က လက်လွှတ်ဆုံးဖြတ်  
ရဦးမယ်တဲ့လား။

“ဦးစစ်”

“ဟင်”

“ပန်ကို ချစ်တယ်ဆို”

“အင်း”

“ဒါဆို ပန် အခုပြောနေတာတွေကို ဦးစစ် ဘယ်  
ဆုံးဖြတ်မှာလဲဟင်”

“ကိုယ်လည်း ပန်လိုပဲ ဘယ်သူမှ မမြင်မတွေ့  
အဝေးတစ်နေရာ ထွက်သွားရမှာပေါ့”

“ရှင်”

“အဲဒါဟာ ပန်ကိုချစ်လို့”

“အို”

“မမနန်းခေမာကိုလည်း လုံးဝ လက်မထပ်နိုင်ဘူး။ အဲဒါ  
ထလည်း ပန်ကိုသိပ်ချစ်လွန်းလို့ပဲ။ သူ့ကိုယ်တိုင် ပန် သောက်မယ့်  
ဦးနို့ထဲမှာ အဆိပ်ခပ်လိုက်တယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိတယ်”

“ဦးစစ်”

“ကိုယ့်ကို အမှန်အတိုင်း တစ်ခုတည်းပဲပြော၊ ပန်  
ကိုယ့်ကိုချစ်ခဲ့သလား”

“အို”

“ရင်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ရဲရဲသာဖြေပါ။ ပန် အဲဒီအတွက်  
ကိုယ် ပန်ကိုလုံးဝအပြစ်မတင်ဘူး။ ကိုယ်မေး တာကိုပဲဖြေပါ”

ပန် ပါးလေးတွေ စွေးစွေးနီသွားသည်။ နူးညံ့သိမ်  
မြင်တွေနဲ့ ရွန်းလဲ့တောက်ပနေသည့် ဦးစစ် မျက်လုံးတွေ

အောက်မှာ ပန် အနေရခက်စွာ မျက်လွှာချလိုက်မိသည်။  
အဖြေရခက်သည့် အမေးပုစ္ဆာဆိုတာ ဦးစစ်ကိုယ်တိုင်

အလွန်နဲ့ ဆိုသည်ကို ပန်ရင်ထဲကလည်း တီးတိုးဆိုနေမိပေမယ့်  
နှုတ်ဖျားက ဘာစကားမှထွက်ပေါ်လာခြင်း မရှိသေးပါ။

“ပန်”

ပန်မထူးဘဲ သူ့ကို မျက်ဝန်းပြာကြီးတွေနှင့် ဖျတ်ခနဲ  
ကြည့်လိုက်သည်။

“ကိုယ်က လိမ်ညာတာကို အမှန်းဆုံးဆိုတာ ပန်သိတယ်  
ဒုတိယအကြိမ် ကိုယ်ထပ်မေးမယ်။ အမှန်အတိုင်းပဲဖြေပါ”

“ကိုယ့်ကို ပန်ချစ်လား”

“ဖြေပြီးရင်ရော”

“ပန် ဖြစ်စေချင်တာ ဖြစ်ရမှာပေါ့”

ပန်နှင့် ဦးစစ် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် စိုက်ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

“ကောင်းပြီလေ...ဦးစစ်ကို ပန် မလိမ့်ညာဘဲ အမှန် အတိုင်းဖြေမယ်၊ ပန် ဦးစစ်ကို”

“ချစ်တယ်”

“ချစ်ခဲ့တယ်”

“ပန်”

“ဒါပေမယ့် ပန် ဦးစစ်ကို ဒီတစ်သက် ဘယ်တော့မှ လက်ထပ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ နောက် ဘယ်တော့မှလည်း ဦးစစ်ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောတော့မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုပါ ဦးစစ် သိထား ပေးပါ”

ပန်ရင်ထဲက အသည်းနှလုံးတွေ မွေ့ကြေကုန်ပြီဟု ထင်သည်။ ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ဖွင့်လင်းစွာ ဖွင့်ဟဝန်ခံလိုက်ခြင်းအပေါ်မှာ ပန် နောင်တမရပါ။

ဦးစစ်ကို ပန်တကယ်ချစ်ခဲ့တာပဲ။

ဦးစစ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ပန်ကို သိပ်ချစ်တယ် ဆိုမယ်။

ပန်လေးရယ်။

နင့်သည်းထိခိုက်ခြင်းတွေနဲ့ ချစ်သူအမည်လေးကို မြတ်နိုးစွာ ခေါ်လိုက်ပေမယ့် ပါးပြင်ပေါ်စီးကျလာသည့် ပန်မျက်နှာတို့ တွေကို ကြင်နာစွာ ဖယ်ရှားပေးလိုပေမဲ့ နေရာမှာ မလှုပ်မရှား

ပေရပ်နေပါသည်။

သတ္တိရှိရှိ ရဲရဲရင့်ရင့် သူမရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ဖွင့်ဟ ဖော်ထုတ်သွားသည့်ချစ်သူ။ ပန်ရင်ထဲ ဘယ်လောက် ခံစား နာကျင်ရရှာမလဲဆိုတာ ကိုယ်သိပါတယ်ကလေးရယ်။

ဒါပေမယ့် ပန်က။

“ဒီနေ့ ဒီအချိန်လေးကို ကိုယ့်တစ်သက် ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး ကလေးရယ်၊ ပန်ဆိုတဲ့ မိန်းမလှလေးအတွက် ကိုယ့်အတွက် ထာဝရအမှတ်တရအဖြစ် ကိုယ့်ရင်မှာ သိမ်းထား မှာပါ”

“တစ်ခုပဲ ကိုယ်တောင်းဆိုပါရစေ၊ ကြိမ်းကို ပန် လက်ထပ်ပါ”

“ရှင်”

“ပန်ဆီက ကတိစကားရရင် ကိုယ်လည်း ပန်ကိုပေး ထားတဲ့ကတိ တည်မှာပါ”

“ဦးစစ်”

“ကြိမ်းကို လက်ထပ်မယ်လို့ ကတိပေးပါ၊ ပန်”

“ပန်က ကိုယ်စကား နားမထောင်ဘူးဆိုရင် ကိုယ် ထင်လည်း ပန်စကားကို အပြည့်အဝ နားထောင်ပါမယ်လို့ ကတိ ပေးနိုင်ဘူး”

“ဆို”

နွေးထွေးသည့် အကြည့်တွေက နူးညံ့စွာ ရွန်းလဲ့ရီဝေနေ ထိ ဆွတ်ပျံ့လွမ်းမောဖွယ်ရာ ထိုအကြည့်တွေထဲမှာ သိမ်မွေ့စွာ



မြဲလွမ်းထားသည့် ပန်ကိုချစ်သည့် အချစ်နှင့် မြတ်နိုးခြင်းတွေ။  
 ပန်သာ အလိုရှိမယ်ဆိုရင် ပန်ရဲ့စိတ်ချမ်းသာမှု အတွက်  
 ဘာမဆိုလိုက်လျော့တော့မည်ရယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည့် မျက်ဝန်း  
 အကြည့်တွေအောက်မှာ ပန်ရင်တွေ မွန်းကြပ်လာကာ မားမတ်စွာ  
 ရပ်နေသည့် ချစ်သူရင်ခွင်ကြီးထဲကို ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို  
 ပြေးဝင်ခိုလှုံချင်စိတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာတာကို ကြိုးစားချုပ်ထိန်း  
 လိုက်ရပါသည်။

ရင်ထဲမှာ ကိုယ်စီခံစားချက်တွေကို ဘာတစ်ခုမှ မဖြစ်  
 သလို ဟန်ဆောင်ထိန်းချုပ်နေကြသူ ရင်ထဲက ကိုယ်စီအတွေးတွေ  
 ကို ဘယ်သူကြားနိုင်ပါမည်နည်း။

“ပန်”

“ကြိမ်းပါလား”

အဖြူရောင်ဝတ်စုံဖြင့် ပန်ကို လက်တစ်ဖက်စွဲယမ်း ပြရင်း  
 လျှောက်လာသူကို တွေ့မြင်နေရပေမယ့် ပန် တွေ့မြင်နေ ရသူက  
 ကြိမ်းမဟုတ်။

တံခွန်။

“ကိုယ့်ကို ကတိပေးသေးဘူးနော်၊ ပန် ကြိမ်းကို  
 လက်မထပ်ဘူးဆိုရင် ကိုယ်ကလည်း”

“ပန်...ပန် ကတိပေးပါပြီ ဦးစစ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ပန်လေးရယ်”

မင်းအတွက် ကိုယ့်အတွက် အားလုံးအတွက် ပန်ဆိုတဲ့  
 မင်းလေးကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်ဆိုသော စကားက ဦးစစ်ရင်ထဲမှာ

အကြိမ်ကြိမ် ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်သွားခဲ့ရပါပြီ။ ပန်ကို သိပ်ချစ်  
 သည့်အတွက် ပန်ကို သူ စွန့်လွှတ်လိုက်ပါပြီ။

ပန်ကို ထာဝရလက်လွှတ်ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီဆိုသည့်  
 အသိထဲမှာ သူ့နှလုံးသားတွေ တစ်စစီ စုတ်ပြတ်သွားပေမယ့်  
 လိုက်လှဲစွာ မနာကျင်ရက်တော့ပါ။

ပန် ဆုံးဖြတ်တာမှန်သလို သူဆုံးဖြတ်တာလည်း  
 မှန်သည်ဟု သူထင်သည်။ ငယ်ရွယ်နုနယ်သော ပန်ဆိုသည့်  
 မိန်းမလှလေးနှင့် လိုက်ဖက်သူမှာ ပန်အချစ်ကိုမှမရလျှင် သေရပါ  
 တော့မည်ဟု ဆိုလာသော တံခွန်နှင့်တူသည့် ကြိမ်းသာ ဖြစ်သင့်  
 သည်။

သူလိုလူတစ်ယောက်နှင့်လည်း မလိုက်ဖက်။ ထို့အတူ  
 မမနန်းခေမာရဲ့ သနားစရာကောင်းလှသည့် အချစ်ရှုံးသမားရဲ့  
 ဖြစ်ရပ်ကလည်း ချစ်တတ်သူတိုင်းအတွက် စာနာတဲ့ညှာစရာတွေနှင့်  
 ပါ။

ပန်ကို တကယ်ချစ်လျှင် ပန်အတွက် အရာရာ တိုင်းကို  
 စွန့်လွှတ်ဆုံးရှုံး ခံနိုင်ရမည်ပေါ့။ အချစ်ဆိုတာ ရယူခြင်း  
 ချည်းမဟုတ်။ ပေးဆပ်ခြင်းကလည်း အချစ်ပဲဖြစ်သည်။ ပန်  
 အတွက်ဆိုလျှင်။

“ကိုယ်သွားတော့မယ် ပန်”

“ဦးစစ်”

နောက်ပါးဆီမှ ပန်ခေါ်သံကို ကြားသော်လည်း သူ  
 လှည့်မကြည့်တော့။ ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားသူ၏ ရင်ထဲမှာ

ဘယ်လိုခံစားချက်တွေ ရှိနေလဲဆိုတာကို ပန်သာအသိဆုံးဖြစ် သည်။

မျက်ရည်မကျအောင် မာန်တင်းထားပေမယ့် ပန်ရင် ထဲမှာ ငိုနေသည့်အသံကို မည်သူမှမကြား။ စင်ရော်ထံမှ စက်နှိုး သံသဲ့သဲ့နှင့်အတူ ရေပြင်ကို ထိုးခွဲပြေးထွက်သွားချိန်မှာ ပန်နား ကို ကြိမ်း ရောက်လာသည်။

“ကြည့်စမ်း...ပန်ငိုနေတယ် ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ မျက်စိ ထဲ ဝိုးကောင်ဝင်လို့လား”

“အင်း”

“ဒါဆို ကျွန်တော်မှတ်ပေးမယ်နော်”

ကြိမ်းက သူ့ကိုယ်ကြီးကို ငဲ့ကိုင်းကာ ပန်မျက်နှာနား နီးကပ်စွာ တိုးလာပြီး ပန်မျက်နှာလေးကို ဆွဲယူပင့်မော့ကာ မျက်ရည်တွေဝေနေသည့် ပန်မျက်လုံးလေးများကို ကြင်နာမြတ် နိုးစွာ လေဖြင့် ဖွဖွညင်ညင် မှုတ်ထုတ်ပေးနေပါသည်။

အတော်ဝေးဝေးကို ရောက်သွားပြီဖြစ်သော ဦးစစ်က နောက်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်တာ မြင်လိုက်ရသည့် ကြိမ်းက ဦးစစ် မော်တော်လေးကို မှတ်မိစွာ လက်အစုံရှေ့ယမ်း နှုတ်ဆက်နေတာကို ကြည့်ပြီး တုံ့ပြန်ပြီးသူမှာ မျက်ရည်စတွေနဲ့ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိပါလား ပန်ရယ်။



အခန်း (၂၅)

“ကြိမ်းရယ်”

“ပြီးခဲ့တဲ့ အတိတ်ကအကြောင်းတွေ အားလုံးကို မေ့ပစ် လိုက်ပါတော့ ပန်ရယ်၊ ဒီနေ့ဒီရက်ကစပြီး စိတ်သစ်လူသစ် ဘဝသစ်နဲ့ ကျွန်တော့်လက်ကိုဆွဲပြီး အတူသွားကြပါစို့လားဗျာ”

“ကျွန်တော့်လက်ကိုတွဲပါနော်”

ကမ်းပေးလာသည့် ကြိမ်းရဲ့လက်အစုံကို ပန် ငေးကြည့် နေသလို ကြိမ်းကလည်း သူ့ထံကမ်းလာမည့် ပန်ရဲ့လက်အစုံကို မျှော်လင့်တကြီး စောင့်စားရင်း လှပသော ပန်ရဲ့မျက်နှာလေးကို စူးစိုက်ကြည့်ငေးနေပါသည်။

“ပန်”

ကြိမ်းထံမှ အသနားခံဟန်အကြည့်။ မြတ်နိုးစွာ စွဲလမ်း စွာ တောင်းခံလာခြင်းတွေအပေါ်မှာ ပန်ကိုယ်တိုင် ခံစား နားလည် ပေးနိုင်ပေမယ့် အတိတ်က အကြောင်းအရာတွေကို အလွယ်တကူ

မေ့ပစ်နိုင်တာသေချာပါသည်။

“ယန်ရယ်...တံခွန်နေရာမှာ ကြိမ်းကို အစားထိုးလို့ မရနိုင်ဘူးလားဗျာ။ ကြိမ်းကို ယန်မချစ်ရင်နေပါစေ တံခွန်ကိုတော့ ယန်သနားနိုင်တယ်။ ချစ်နိုင်တယ်မဟုတ်လားဟင်”

“တံခွန်နေရာမှာ ကျွန်တော်နေပါရစေ၊ ပြီးတော့ ယန် ကိုယ်တိုင် ကျွန်တော့်ကို ပြန်ချစ်လာနိုင်မဲ့ အချိန်အထိ ယန်ရဲ့ အချစ်ကို မျှော်လင့်စောင့်စားပါရစေ ယန်ရယ်”

“ကိုယ် ယန်ကို လက်ထပ်ပါရစေ၊ လက်ထပ်ခွင့်ပြုပါ လို့ ဒူးထောက်တောင်းဆိုပါတယ် ယန်ရယ်”

“တံခွန်ရယ်”

ကမ်းပေးသည့်လက်အစုံကို မယူ။ ကြိမ်းမျက်နှာကို တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသူတစ်ယောက်လို ကြည့်နေပေမယ့် ယန် မျက်ဝန်းအစုံထဲမှာတော့ ကြိမ်းဟာ ကြိမ်းမဟုတ်။ တံခွန်ဖြစ်နေ သည်။

ကြိမ်းရဲ့အပြုအမူ အပြောအဆို လှုပ်ရှားမှုတိုင်းမှာလည်း ကြိမ်းကိုမမြင်၊ တံခွန်ကိုသာ မြင်ယောင်နေတာမို့ ယန်ရှေ့မှာ ဒူးထောက်ပြီး လက်ထပ်ခွင့်တောင်းခံလာသည့် ကြိမ်းကိုယ်စား တံခွန်ကို မြင်ယောင်လာကာ ယန်လက်ကလေးတစ်ဖက် ကြိမ်း ရှေ့ကို သူ့အလိုလို ဆန့်တန်းရောက်ရှိသွားခဲ့ရပါပြီ။

“ယန်...ယန်ရယ်၊ ကျွန်တော်ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ကျွန်တော့် ကို ယန် လက်ခံလိုက်ပြီပေါ့နော်၊ ကျွန်တော်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ကို ယန် သဘောတူလိုက်ပြီပေါ့”

တုန်ရီလှိုက်လှဲသော ကြိမ်းအသံတွေထဲမှာ ဝမ်းသာ

ကြည်နူးခြင်းကို မြင်တွေ့ရသလို ယောက်ျားတန်မဲ့ မျက်ဝန်းအိမ်မှာ ပြည့်လျှံတက်လာသည့် ကြိမ်းရဲ့မျက်ရည်တွေကို ကြည့်ကာ ယန် အတွက် တံခွန် ပြန်အသက်ရှင်လာသလို ထင်လိုက်မိသည်။

“သိပ်ချစ်တာပဲ ယန်ရယ်”

ကမ်းပေးလာသည့် ယန်လက်ကလေးကို တင်းကြပ်စွာ ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်ပြီး ယန်ကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ လှိုက်လှဲ နူးညံ့ ညင်သာစွာ ထွေးပွေ့လာချိန်မှာတော့ တံခွန်ဟု ယန်ယူဆထားသော ကြိမ်းရင်ခွင်ထဲမှာ ယန်ကိုယ်လေးကို မှေးမှိရင်း မျက်ဝန်းအစုံမှာ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးတွေ လိမ့်ဆင်းလာသည်။

ယန်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ တံခွန်ရယ်။ တံခွန်အပေါ်မှာ တင်ခဲ့ တဲ့ ယန်ရဲ့ဓမ္မတ္တာကြွေးကို တံခွန်ကိုယ်စား တံခွန်နဲ့တူပြီး တံခွန် လိုပဲ ယန်ရဲ့အချစ်တွေကိုမှ မရရင် မဖြစ်တော့ဘူးလို့ ထင်တဲ့ ကြိမ်းဆီမှာပဲ ယန် ပေးဆပ်ကုန်ဆုံးရပါစေတော့ တံခွန်ရယ်။

ဟိုးအေးပေးမှာ စင်ရော်ကို မြင်နေရသည်။ စင်ရော်ရဲ့ ပွဲပိုင်း မှာ ဦးစစ်နဲ့ ဒေါ်လေးနန်းခေမာကို မြင်လိုက်ရတော့ ယန် ရီဝေ ကြေမြေ့သော နှလုံးသားအစုံမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို နားလည်လိုက် သလိုပါ။

ဦးစစ်ရယ်။

တကယ်တော့ အချစ်ဆိုတဲ့ သံသရာစက်ဝိုင်းထဲမှာ ဦးစစ်နဲ့ ယန်တို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံတွေ့ကြုံကြိုက်ခွင့်တွေ အပြန်အလှန် ရခဲ့ကြပေမယ့်...

ကိုယ်စီချစ်ခြင်းတွေကို ရင်မှာကွယ်ဝှက်မျိုသိပ် ချုပ်ထိန်း ပြီး ပေးဆပ်ခြင်းတွေကိုယ်စီနဲ့ ချစ်ခွင့်မရတဲ့ လူနှစ်ယောက်အဖြစ်

ကျေကျေနပ်နပ် ရှင်သန်ရပ်တည်လိုက်ကြပါစို့လားရှင်ရယ်။  
ဒေါ်လေး နန်းခေမာဟာ ဦးစစ်ကို ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ ပန်အပေါ်မှာ  
စိတ်ရိုင်းဝင်ခဲ့မိတဲ့ ဒေါ်လေးရဲ့အပြစ်ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင်  
ထိတ်လန့်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ အဆိပ်သောက်သေရန် ကြိုးစားခိုက်မှာ  
ဦးစစ်က အချိန်မီဝင်တားပြီး ဒေါ်လေးကို စာနာမှုတွေနှင့် လက်ထပ်  
ခဲ့သော ဦးစစ်။

ဒေါ်လေးရဲ့အပြစ်တွေကို ပန်ရော ဦးစစ်ပါ ကိုယ်စီ  
မသိဟန်ဆောင်ပြီး အပြုံးမပျက် ဆက်ဆံပေးခဲ့ရသည့် အဖြစ်ကို  
တော့ ပန်တို့နှစ်ယောက်တည်းသာ သိသည့်အဖြစ်လေ။

ပေးဆပ်ခြင်းလား။

စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံတာလားဆိုတာ ပန် သေချာမသိ  
နိုင်ပေမယ့် ဘယ်တော့မှမဆုံးနိုင်တဲ့ ပန်တို့အချစ်တွေ ကိုယ်စီ  
ကတော့ ဘယ်သူမှ မမြင်မိတွေ့နိုင်တဲ့ နှလုံးသားထောင့်တစ်နေ  
ရာမှာ ထာဝရအတူတကွ အမှတ်တရရှိနေနိုင်ကြမည်ထင်ရဲ့။

“ကြိမ်း”

“ဗျာ”

“နောက်မှ ပန်ကို မုန်းတယ်လို့ မပြောနဲ့နော်၊ ကြိမ်း  
ကို လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူလိုက်တာ တံခွန်နဲ့ ခွဲမရအောင်တူလို့  
ဆိုတာ အခုထဲက ကြိမ်းသိအောင် ပြောပြထားပြီးသားပါ”

“ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ပန်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရစေ တဲ့  
တံခွန်ဆိုတဲ့လူနဲ့ တူခွင့်ရတာကိုပဲ ကျေကျေနပ်နပ် ဝမ်းသာနေတဲ့  
သူဆိုတာကိုလည်း ပန်စိတ်ထဲမှာ တစ်သက်လုံး မမေ့အောင်  
မှတ်ထားပါလို့ ပြောပါရစေလားဗျာ”

“ကြိမ်းရယ်”

မြတ်နိုးခြင်းတွေနှင့် ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသော ကြိမ်းမျက်နှာ  
မှာ ဖုံးလွှမ်းနေသည့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရား၏ နက်ရှိုင်းမှုကို  
ပန်ကိုယ်တိုင် လှမ်းမြင်နေရပါသည်။

“ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်ကြမယ်နော် ပန်”

“ကြိမ်းသဘောပါ”

“ပန်...ကျွန်တော့်ရဲ့ပန်ရယ်”

“အိုး”

“ကြည့်စမ်း”

“ချစ်တယ်”

“သိပ်ဆိုးတဲ့ကြိမ်းပဲ၊ နောက် ဒီလိုဆိုးရင် ကြိမ်းကို”

“ဘာဖြစ်လဲ”

“လုံးဝအတွေ့မခံတော့ဘူး”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“ကြိမ်းကိုပေါ့”

မျက်စောင်းဝင့်လျက် မျက်နှာနီနီထွေးထွေးလေးနှင့်  
ဆိုလိုက်သော ပန်၏ ချစ်စဖွယ်အမူအရာလေးကို မြတ်နိုးအသည်း  
ယားစွာ ရယ်မောလိုက်သူက ငြိမ်းဖြစ်သည်။

“လူကို ဘာရယ်တာလဲ”

“ချစ်လို့”

“ပန်ကရော ကျွန်တော့်ကို ဘာလို့အတွေ့မခံဘဲနေမှာ  
လဲ”

“ဆိုးလို့”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

“နောက်ဆို ဒါထက်အများကြီး ပိုဆိုးရဦးမှဗျာသိလား”

“ထွက်မတွေ့ရုံပေါ့!”

“မရတော့ဘူး၊ နောက်ကျသွားပြီ”

“ဘာကိုလဲ”

“ဒါကိုပဲလေ”

“အို”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

“အဟင်း...ဟင်း”

ကြိမ်းက ပန်ကိုယ်လေးကို ဇွတ်အတင်းပွေ့ဖက်မည့် ဟန် ခြိမ်းခြောက်လိုက်ပုံကို ပန်က အဟုတ်ထင်ပြီး အလန်တကြားလေး တားမြစ်အော်ဟစ်သံအဆုံးမှာ ကြိမ်းက သဘောကျစွာ ရယ်မော လိုက်တာမို့ ရှက်စနိုး အတူလိုက်ရယ်မောလိုက်သော ပန်ရဲ့ ရယ်သံ လေးတွေပါ ချိုလွင်သာယာစွာ လွင့်မျောသွားသည့် အခိုက်မှာတော့ ကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုလုံး ငြိမ်းချမ်းသာယာသွားသလို မှတ်ထင် လိုက်မိရပါတော့သတည်း။

ချစ်သူတိုင်း ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနိုင်ကြပါစေ။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာဖြင့်

မြပုလဲသွယ်